

Dr. MARTIN H. KOBIALKA

GUVERN MONDIAL SAU ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ?

Traducere:
Cosmin Bucur

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KOBIALKA, MARTIN

Guvern mondial sau împărăția lui Dumnezeu?/Martin Kobialka; trad.:
Cosmin Bucur - Cămpina; Zappy's, 2005

Bibliogr

ISBN 973-87220-2-0

I. Bucur, Cosmin (trad.)

2

© Quo Vadis - Heidelberg

Kapellenstr. 23

76698 Zeutern, Germania

© Editura Zappy's

Pentru ediția în limba română

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Uniunea Statelor Europene	9
Teologi englezi și germani despre Europa	10
Anglia și Germania în profeție	12
Europa, o moștenire a Romei	18
Un preot începe să aibă îndoieli.....	21
Planuri teologice de conducere a lumii	23
O luptă dramatică începe	25
Raze de lumină la orizont.....	28
Punctul de vedere biblic cu privire la Univers	30
Astronomia confirmă adevărul biblic	32
Științele naturii și Biblia	36
Hristos izvorul vieții	38
Hristos și moartea	41
Fenomenul profeției creștine	44
Spiritismul în război cu creștinismul	50
Un lucru incredibil.....	54
Hristos și reîncarnarea	57
Un criteriu indubitabil pentru toate religiile	60
O singură punte între Dumnezeu și om	62
Hristos și a patra dimensiune	63
Hristos ca singur Mare Preot.....	66
Cel mai mare eveniment în viața unui om	69
Puterea misiunii creștine	72
Împărăția omenească a lui Dumnezeu	76
Transformarea în biserică	78
Dezvoltarea greșită a bisericii a fost prezisă	80

Prăbușirea credinței	86
O nouă religie	87
Lupul în blană de oaie	92
O eroare tragică	100
Etosul mondial o speranță înșelătoare.	102
Societățile secrete și revoluția	104
Profeția cu privire la revoluție.	109
Noua ordine mondială o imitație a creștinismului	113
Urmașii lui Adam Weishaupt	116
Instrucțiunile lui Albert Pike.	119
Taina răului	120
Încercări de comunicare	121
Invazie din univers	124
Distrugerea armoniei pe pământ	127
Ultimul război decisiv	129
Noua ordine mondială	131
Un vechi vis omenesc	134
Forumul mondial	136
O lume nouă și un om nou	139
O fabrică de gânditori pentru guvernul mondial	142
Sesiunea Forumului Mondial.....	144
Comisia Trilaterală	146
Întâlnirea de la Berlin a Comisiei Trilaterale	149
Grupul Bilderberger se întâlnește în Elveția	150
Constituția pentru statul federal Pământ	152
Cetățeni ai Planetei	155
Progresul globalizării	157
Legăturile economice la nivel mondial	158
Influențe oculte la ONU	160
“Religiile Unite” după modelul ONU?	164
Biserica Mondială Unită	166
Va deveni ONU un guvern mondial New Age?	172

Stații pe drumul spre un guvern mondial.....	173
Agenda 21	174
Bancnota de un dolar	177
Consiliul Mondial al Bisericilor	178
America – ultima superputere a pământului	186
Turma cea mică	193
Douăzeci de semne ale “micii turme”	195
Profeția cu privire la turma cea mică	200
Venirea Împărăției lui Dumnezeu	204
Cuvânt de încheiere	207
Anexa A.....	209
Anexa B Cele zece porunci (Exodul 20:1-17)	214

CUVÂNT ÎNAINTE

Vizita primului ministru britanic, Tony Blair, a fost un eveniment deosebit pentru orașul și Universitatea Tübingen. Scopul acestei vizite a fost cuvântarea ținută la această universitate, despre planificarea unei conduceri și religii mondiale. El a recunoscut ideea unei colaborări mondiale pentru formarea unui guvern mondial și a unei religii mondiale exprimate de Hans Küng (profesor catolic la facultatea de teologie) și de aceea, acesta, a fost invitat pentru discuții la Londra. Cei doi au legat o prietenie, iar Tony Blair a acceptat invitația de a prezenta un referat în fața Universității Tübingen despre captivanta temă cu privire la Noua Ordine Mondială.

Discursul său în aula universității a avut loc în fața invitaților de onoare și în prezența publicului doritor să asculte. Primul ministru a vorbit aproape o oră despre transformările societății zilelor noastre și despre posibilitatea formării unei uniuni a tuturor statelor lumii. Pe lângă aceasta, face parte și o religie mondială, baza acesteia fiind învățătura promovată de prof. Küng cu privire la ideea unității.

După prezentare, Tony Blair și Hans Küng au răspuns la întrebări referitoare la politica actuală. Ca urmare a discuțiilor s-a ajuns la o concluzie comună, dar autorul a întrebat dacă, în viitor, se poate oare materializa ideea genială a unei conviețuri mondiale, în pace și siguranță, pentru toate popoarele? În cadrul facultății evanghelice din Tübingen profețiile biblice se învață din timpul reformațiunii.

Aici se găsește o gravură în cupru, veche de 500 de ani, despre profeția lui Daniel, unde sunt amintite ambele țări: Anglia și Germania. Istoria dovedește de peste cinci sute de ani împlinirea acestor profeții care sunt prezentate în cartea *Ce se va întâmpla cu Germania – Viziunea biblică a lui Luther* și care ne îndrumă pe calea noastră spre viitor. Acolo se regăsesc răspunsurile la întrebările puse.

Primului ministru, această viziune din timpul reformațiunii îi era încă necunoscută, cu toate că pentru el, ca promotor al noii societăți mondiale, această viziune este foarte importantă. Este foarte probabil ca el să devină unul dintre președinții noului guvern mondial. Cu ocazia acestei vizite a putut auzi glasul lui Dumnezeu în profeția biblică, și

aceste cunoștințe cu privire la viitor, auzite la Tübingen, să poată fi luate cu el acasă în Downstreet, Londra.

În corespondența avută cu autorul, a luat în considerare că aceste idei bune cu privire la comunitatea mondială nu sunt îndeajuns pentru nevoile popoarelor, și doar Evanghelia, adevărata putere a lui Dumnezeu, poate oferi un ajutor adevărat. A mulțumit de asemenea pentru cartea cu imaginea gravurii din cupru din timpul reformațiunii, ca o amintire a vizitei sale efectuate la Tübingen, și a evidențiat în scrisoarea sa că va păstra în minte cuvântul profetic.

Tony Blair susține ideea formării unei uniuni între popoarele lumii care poate avea loc prin transformări globale. Există deja, după cum se spune, un guvern mondial. Politica globală este discutată și decisă în spatele ușilor închise de către: Banca Mondială, FMI, Organizația Mondială a Comerțului, Agenda 21 a ONG – Organizații nonguvernamentale, Consiliul de Relații Externe, Comitetul de politică externă, Comisia Trilaterală, grupul Bilderberger, Iluminații, Francmasoneria, iezuiții și reprezentanți ai Opus Dei.¹

Acestea, cu siguranță, sunt afirmații tari, pe care această carte vrea să le urmărească. Cea mai importantă întrebare este dacă pentru oamenii acestei planete mai există speranță, și dacă Împărăția lui Dumnezeu este cu adevărat aproape. Ca teolog, pentru mine este foarte important în lumina noi religii mondiale care va să vină, să arăt și să prezint bazele Împărăției lui Dumnezeu.

¹ W. Borowski, Die, neue Welt, Durach 1995, pagina 30- 50

UNIUNEA STATELOR EUROPENE

Tony Blair s-a gândit la promovarea unui guvern mondial, (fiind susținut de o bursă “Rhodes” a Institutului Regal de Afaceri Internaționale), la fel cum s-au gândit oamenii din vechime la o împărăție a păcii care să dăinuie veșnic pe acest pământ, după cum descrie cu atâta măiestrie John Milton în cartea sa *Paradisul pierdut și Paradisul regăsit*. Planurile primului ministru cu privire la o societate mondială vor împlini oare visul lui John Milton? Astăzi întregul neam omenesc tânjește după pace și dreptate. De aceea gândurile primului ministru sunt pe gustul și după inima poporului și cu siguranță vor găsi sprijin din plin, dacă se va concretiza ideea unei noi ordini mondiale.

John Milton, un Dante al Angliei, a avut o mare influență nu numai în țara sa, ci și în Germania unde l-a atras pe Klopstock la al său “Mesia”, i-a uimit și pe Lessing și Herder, și până în zilele noastre el este citit. Vor fi așa-zisele “State Unite ale Europei” prologul pentru “paradisul regăsit” al omenirii, pentru o nouă societate mondială și pentru o religie mondială? Milton a fost unul dintre nenumărații teologi ai Angliei care credeau în profețiile Bibliei.

Autorul (Martin Kobiálka – n.tr.) care a predat ca profesor de teologie la Newbold College, în apropiere de Castelul Windsor, a enumerat în scrisoarea sa către Tony Blair o serie de scrieri ale unor teologi englezi cu privire la profeția lui Daniel despre Europa.

TEOLOGI ENGLEZI ȘI GERMANI DESPRE EUROPA

În corespondența sa cu primul ministru englez, autorul a scris următoarele:

“În expunerea dumneavoastră ați relatat: ‘Tübingen a fost cu inima alături de reformațiune, și aceasta are o însemnătate deosebită pentru tema pe care o voi rosti astăzi’.

Din timpul reformațiunii deținem răspunsul la întrebarea cu privire la viitorul nostru, în timp ce ne îndreptăm atenția spre profețiile dumnezeiești ale Bibliei. După cum știți, seminarul luteran din Tübingen are o tradiție lungă și extraordinară în domeniul exegezei profeției despre Anglia și Germania. Ambele cuvinte în latină, potrivit documentelor reformațiunii, joacă un rol important în istoria celor două state în interiorul națiunilor europene. În special profețiile biblice din ultimii cinci sute de ani s-au împlinit în cele mai mici detalii. Istoria nu este altceva decât profeție împlinită, iar profeția este istorie prezisă. Aceasta se referă și la viitorul nostru și de aceea ne va da răspuns la întrebările noastre. Totuși aceasta nu este numai o prezentare germană cu privire la reformațiune, chiar și în Anglia există foarte mulți teologi care, pe baza capitoului 2 din Daniel, au recunoscut istoria Angliei și a Germaniei.

Despre aceste evenimente au scris și au vorbit: reverendul Patrick Hamilton, care a murit ars pe rug în 1528, George Wishart, născut în 1505 decedat ca martir în 1546. John Knox, marele reformator care de două ori a fost excomunicat. Cristopher Goodman și colaboratorul său Lord Napier (1550-1617) care în același timp era și matematician, cel care a descoperit logaritmii. George Joey, Nicolas Ridley, Huge Latimer, Thomas Cranmer, John Bale, John Jewel, Thomas Brightman, și mai presus de toți, renumitul Sir Isaac Newton. Lucrările lui Newton au fost apreciate de Albert Einstein prin următoarele cuvinte: ‘Nu se poate altfel decât să-ți îndrepti gândirea către această minte luminată, nefiind nici unul înaintea lui, sau după el, care să fi trasat drumul spre o gândire occidentală a cercetării și a reconstrucției practice’.

Sir Isaac Newton era și un învățat renumit în domeniul profețiilor biblice. În cartea sa, *Observații cu privire la profețiile lui Daniel*, atrage atenția asupra cărții lui Daniel ca fiind cheia către toate celelalte profeții și remarcă următoarele: “Cine leapădă profețiile sale acela leapădă întreaga religie creștină”.

El scrie de asemenea despre anglo-saxonii din timpul vechii Rome și a Angliei până în zilele sale și arată împlinirea exactă a profeției în istorie. Dintre sute de interpreți ai profeției din Anglia, cel mai mult îl apreciez pe Dr. Henry Grattan Guinness din Londra, care a scris nenumărate cărți cu privire la profețiile Bibliei. La 7 mai 1873 la Londra a avut loc o “Conferință profetică” condusă de contele de Shaftesbury. După acest eveniment important au mai avut loc alte cincisprezece conferințe profetice internaționale până astăzi, fiind prezenți reprezentanți din partea diferitelor biserici din întreaga lume. Astfel, există doar două grupe de oameni: una care cunoaște viitorul, pe baza profeției, și alta care nu știe cum se împlinește istoria.”

Anglia și Germania sunt relatate pe gravura de cupru de pe vremea reformațiunii, lângă alte state ale Europei. Primul ministru britanic a dat importanță acestei surse, și a asigurat în răspunsul său că se va gândi la acest lucru.²

² Vezi M. Kobialka, Was wird aus Deutschland? – Viziunea biblică a lui Luther. Această documentație au primit-o toți membrii Bundestagului German, cât și cei din Landestag, pentru a fi informați cu privire la profeția care ne arată drumul spre viitor.

ANGLIA ȘI GERMANIA ÎN PROFETIE

Gravura de cupru din evul mediu amintește de Anglia și Germania cât și de profetia lui Daniel. În special se atrage atenția că se vor uni la fel ca și alte case regale din Europa prin legături de căsătorie, “însă nu vor fi uniți”. Acest fapt este în special relevant înaintea primului război mondial și în timpul acestuia. Totul a început cu o poveste de dragoste regală, și o istorie familială cu un început tragic.

Cu ocazia vizitei prințului Friedrich Wilhelm al Prusiei în 1851 la o expoziție mondială, el o observă pentru prima dată pe fiica reginei Victoria și a prințului Albert al Angliei, și se îndrăgosti de ea. El împlinise doar douăzeci de ani și ea, Victoria, prințesa regală, nici măcar nu împlinise doisprezece ani. Dar această dragoste se înfiripă. Vicky este încă prea tânără, dar Friederich Wilhelm poate aștepta.

Patru ani mai târziu făcu o vizită la casa regală britanică și a rămas întreaga vară în Balmoral. Într-o zi, mărturisește reginei și soțului ei, prințul Albert, dragostea lui față de Vicky, fata lor cea mai mare și dragostea ochilor lor. Perechea regală este surprinsă, deoarece Vicky a lor este încă atât de tânără.

Simțămintele sale le relatează regina în jurnalul său zilnic: “Eram într-o mare dilemă datorită tinereții sale, și dacă va fi bine să vorbească acum cu ea sau doar cu ocazia unei alte vizite. Am observat că ar fi mai bine dacă i-ar fi spus imediat. În timpul plimbării noastre de amiază călare spre Craig-na-Ban a cules un buchet de iarbă neagră (semn al marii fericiri) pe care i l-a dăruit. Acesta i-a dat posibilitatea unei aluzii asupra speranțelor și dorințelor sale în timp ce călăream înapoi la Glen-Girnoch.”

Prințesa îl avea deja pe Fritz în inima sa și acceptă bucuroasă. Tatăl său relatează în însemnările sale: “Ea ne arată nouă și lui Fritz o dragoste copilărească sinceră și simplă. Acești oameni sunt îndrăgostiți unul de altul”.

Tatăl ei, prințul Albert de Saxa-Coburg-Gotha, este plin de speranță, că cei doi nu vor fi numai un cuplu fericit, ci că prin ei se va face o legătură stabilă între Germania și Anglia fiind o bază pentru o pace mondială durabilă. Într-adevăr, Vicky este o tânără foarte școlită și vorbește cursiv trei limbi, și pe deasupra este și destinată a fi mama

împăratului Wilhelm II. Și sora sa, Alice, joacă un rol important în casele princiare europene, fiind viitoarea mamă a ultimei țarine a Rusiei. Fratele ei, Bertie, va conduce războiul împotriva Germaniei, în 1914, sub numele de regele Edward VII al Angliei.

Nunta celor doi îndrăgostiți va avea loc la 25 ianuarie 1858, în Anglia. Invitați regali din întreaga Europă sunt așteptați, formând împreună o singură familie princiară.

În sfârșit, tânăra familie călătorește într-o caleașcă deschisă, aclamată de către popor, spre gară. Ca însoțitor, din partea tatălui miresei, fratelui și cumnatului, a fost prințul Bertie. Cei doi ajung în portul Gravesend unde iahtul regal “Victoria și Albert” aștepta pentru a-i duce în Germania.

Un tren special, care a făcut multe opriri, îi aduce pe cei doi la Berlin. Când trenul a făcut o oprire în orașul lui Luther, Wittenberg, primarul orașului le-a dat în dar un imens tort de mere. Acest tort are o mare însemnătate. Luther a vorbit odată despre un măr. Reformatorul trăia într-o continuă așteptare a revenirii lui Hristos, în fiecare an comportându-se ca și când acel an ar fi fost ultimul înainte de revenirea Mântuitorului său. Cu toate acestea, își conducea toate treburile pământești după motoul: “Dacă lumea s-ar termina mâine aş vrea să mai plantez astăzi în grădina mea un măr”. Cu puțin înainte de Postdam, renumitul mareșal contele de Wrangel urcă în tren pentru a felicita perechea. Apoi luă loc lângă prințesă, chiar pe locul pe care aceasta așezase minunatul tort. Mireasa împreună cu doamnele de la palat au izbucnit în râs. Foarte galant contele râse în hohote împreună cu ele.

Înainte de Postdam, tânăra pereche a trebuit să meargă într-o trăsură deschisă, pe șosea, până la palatul regal, în Berlin. Era un frig crunt, și pe jumătate înghețați au coboară pentru întâmpinarea oficială. Regele și regina le spun bun venit, dar reginei îi este frig și o întreabă pe nora sa, puțin cam îndrăzneț: “Nu ați înghețat cu totul?”

“Ba da”, răspunse Vicky tăios, “dar inima e caldă”.

Populația din regatul Prusiei este mândră că prințul moștenitor are ca soție fata reginei Victoria. Încetul cu încetul Vicky se obișnuiește cu noua ei reședință.

Un an mai târziu, la 27 ianuarie 1859, dă viață unui fiu. El va fi botezat după numele tatălui său, Friderich Wilhelm, și în plus Victor,

care trebuia să-i amintească de bunica sa, Victoria, și Albert, de iubitul tată al lui Vicky. Nașterea a fost dificilă. Brațul stâng al copilului a fost dislocat și din păcate s-a observat prea târziu. Wilhelm a fost infirm pe viață. Vicky este o mamă fericită. În total, ea aduce pe lume patru fii și fiice. Dar în ciuda tuturor îndatoririlor de mamă, dragostea ei se îndreaptă și către soțul ei, astfel încât amândoi duc o viață de familie fericită.

Iubitului ei tată îi scrie următoarele: “De fiecare dată când se apropie ziua căsătoriei noastre, în fiecare an, mă simt atât de mulțumită și fericită. Nici o speranță care să fie înșelată, nici o așteptare care să nu se fi împlinit”. Ea rămâne desigur legată în dragoste și de mama sa, scriindu-i zilnic, uneori chiar de două ori pe zi.

Din nou se apropie o nuntă în familia regală europeană. Victoria are un nepot în Danemarca, Christian, urmașul la tron al regelui. Bertie, singurul fiu al Victoriei și frate cu Vicky, se îndrăgostește de fiica sa, Alexandra. Nunta va avea loc în Capela St. Georg din Winsdor. Este o căsătorie din dragoste și întărește și mai mult legătura de sânge a caselor regale europene. După moartea mamei sale, Bertie va fi regele Edward VII al Angliei.

Un alt nepot al reginei Victoria este Nicolae, moștenitorul tronului Rusiei. El își pusese în minte să se căsătorească cu prințesa Alix de Hessen, și ea o nepoată a reginei, dar părinții lui sunt împotriva acestei legături. Soția țarului, o soră a prințului de Wales, nu dorea să aibă o noră de origine germană, dar Niky, după cum este numit el în Anglia, rămâne de neclintit.

După moartea țarilor, în noiembrie 1894, Nicolae urcă pe tron ca împărat al Rusiei. Nu după multe luni va avea loc nunta cu Alix de Hessen. Perechea pleacă în săptămâna de miere în Anglia. Regina Victoria remarcă în jurnalul ei zilnic: “Pare imposibil că micuța și delicata Alicky va fi marea împărăteasă a Rusiei”

Dar cu privire la domnia lui Nicky, este foarte îngrijorată. El duce mai departe autocrația absolutistă a tatălui său spre dezamăgirea poporului, dând naștere germenului revoluției.

Și în Austria apar neplăcerile. Odată cu începerea secolului XX, împăratul dublei monarhii Austro-Ungare, Franz Joseph, este deja trecut de 70 ani. Dorința sa era ca să intre în istorie ca un rege al păcii.

Într-adevăr, casa de Habsburg, timp de peste 700 de ani, a pus căsătoriile pe seama politicii, pentru a mări puterea casei lor. Pe vremea aceea apăru un proverb: “Războiul să-l poarte alții, tu Austrie, fericită, căsătorește-te! Ceea ce alții împart cu dumnezeul războiului voi dați reginei dragostei”.

Este uimitor cât de exact se împlinesc cuvintele profetului Daniel de-a lungul sutelor de ani, cu privire la politica de căsătorie între statele europene, care au luat ființă din Imperiul Roman de apus: “Se vor uni prin legături de sânge”, traduce Martin Luther, “dar nu vor fi legați împreună”.

Certuri cu privire la tron și războaie privind moșteniri au rupt legăturile stabilite prin căsătorie. Popoarele Europei nu au găsit o unitate după cum se spunea mai înainte. Legăturile sale față de alții îi vor fi fatale urmașului austriac la tron, potrivit idealului său de politică internă. El dorea să transforme “dualismul” monarhiei Austro-Ungare într-un trialism unde slavii ar fi cei de-al treilea în pact. Dar chiar aici crește influența rusească asupra monarhiei dunărene. Slavii vor regatul lor independent.

Franz Ferdinand luptă împotriva acestei mișcări cu toată hotărârea. Străduința sa va fi îndreptată spre o dublă conducere, astfel încât ministrul Ernst von Koeber remarcă odată arogant: “Noi nu numai că avem două parlamente, dar avem și doi regi”.

Unii văd planurile sale asemănătoare cu cele ale predecesorului său din casa de Habsburg, Friederich III, cel care cu 500 de ani înainte visa la o “împărăție a lumii”. În ciuda tuturor evenimentelor a lăsat să fie sculptate peste tot, următoarele cuvinte, el însuși scriindu-le zilnic pe hârtie: “AEIOU” – AUSTRIA EST IMPERARE ORBI UNIVERSO – datoria Austriei este să domine întreg pământul.

Consilierul spiritual al regelui Friedrich a omis, din păcate, să-i prezinte textul din profeția lui Daniel, care a prezis adevărul. Dumnezeu i-a arătat lui Daniel istoria acestui pământ până la sfârșit, folosind ca simbol o statuie din metal care înfățișa un om. Capul din aur, așa i-a explicat Dumnezeu, reprezintă Babilonul, pieptul de argint reprezintă Medo-Persia, coapsele de aramă reprezintă Grecia și picioarele de fier reprezintă Roma. Chipul avea picioare cu zece degete, parte de fier,

parte de lut, și reprezentau națiunile Europei care urmau să ia ființă din Imperiul Roman de apus.

Aici ar fi putut recunoaște regele trei fapte, care prevăd istoria Europei:

1. Degetele rămân unele lângă altele nefiind distruse.
2. Popoarele europene stau la același rang unele lângă altele până la sfârșitul lumii.
3. Nici o putere europeană sau din afara Europei nu va fi în stare să o unifice sau să o anexeze.
4. Națiunile Europei se vor uni prin legături de sânge dar, nu vor rămâne unite.

Visurile regelui Ferdinand al III-lea au fost sfărâmate de adevărurile istorice, și exact acest lucru l-a văzut Daniel înainte.

Regele german Wilhelm al II-lea se pare că a urmat ținte asemănătoare multor înaintași ai lui, la fel ca arhiducele Franz Ferdinand, cu care regele se înțelegea de altfel, foarte bine. El ar fi spus următoarele: “Întreaga viață am trăit-o sub influența a cinci oameni: Alexandru, Cezar, Carol cel Mare, Carol al V-lea și Napoleon. Ei toți au dorit să înfăptuiască o împărăție mondială, dar eu visez la un regat german mondial, și pumnul meu de fier va avea succes.

În anul 1914, Franz Ferdinand și soția sa se aflau la o întrevedere oficială în partea slavă a Serbiei. În timp ce călătoreau într-o caleașcă deschisă, câteva gloanțe au suierat și amândoi au fost răpuși. Era 28 iunie 1914.

Întreaga lume și-a ținut respirația. Crima de la Sarajevo a fost pretextul pentru declanșarea primului război mondial, care a costat viața a peste patru milioane de oameni.

Rusia dorea să evite ce era mai rău și a făcut apel la tribunalul de arbitraj de la Haga. Germania respinge oferta și declară război Rusiei la 1 august 1914. La 3 august declară război și Franței, invadând Belgia. La 4 august Anglia declară război Germaniei. Regele Wilhelm a fost surprins. Nu de mult timp discutase cu generalii săi urmărind pe harta Europei posibilul deznodământ al unui război.

Regele a atras atenția asupra Angliei, cu observația că de acolo nu putea veni nici un pericol, dar generalul Ludendorff dădu din cap gânditor dorind să amintească regelui de faptul că regatul insular duce o politică ce are ca țel

împiedicarea ridicării oricărei puteri rivale pe continent, și de aceea se exprimă foarte atent: “Maiestate, Anglia este o insulă, este apă între noi”.

Regele îi replică tăios: “Sângele este mai gros decât apa!”

Cu toate acestea Wilhelm al II-lea este zguduit de faptul că propria sa familie, verii săi, fratele mamei sale, unchiul Edward, i-au declarat război. Ambasadorul Marii Britanii la Berlin a fost chemat în audiență înaintea plecării sale în Anglia. Când acesta a sosit, regele purta uniforma sa de general englez împodobită cu nenumărate distincții. Diplomatul a fost uimit și a privit nedumerit la uniforma propriei sale țări. Regele n-a rostit nici un cuvânt, și cu o singură mișcare și-a smuls toate distincțiile de pe piept și le-a aruncat la picioarele ambasadorului strigând: “Povestiți asta unchiului meu, la Londra”, și a părăsit încăperea.

Cu siguranță, primul război mondial a fost un război între mai multe case regale, care erau legate între ele prin legături de rudenie. În ciuda legăturilor de rudenie, a spus profetul Daniel, statele Europei reprezentate prin cele zece degete din viziune, nu vor fi unite. Chiar și legăturile de sânge între Germania și Anglia arată clar împlinirea profeției.

În timpul războiului, regele Germaniei s-a tăiat la deget în timp ce curăța un măr, la masă, și sângele țâșni. Un servitor dori să aducă repede un bandaj, dar regele strigă la el furios: “Nu-l bandaja, e doar sânge englezesc!”

Cel de-al doilea război mondial urmă exact după planul iluminatului William Pike făcut cu o sută de ani mai înainte, după cum se va explica mai târziu.

Numărul victimelor a fost de zece ori mai mare decât în primul război mondial. Statele Europei nu vor fi unite, potrivit cuvintelor profetului Daniel. Aici nu este vorba de predestinație, ci de preștiința lui Dumnezeu, care a împărtășit această profeție lui Daniel. El a prezis cum vor acționa oamenii. Cuvântul profetic este adevărat și demn de luat în seamă, meritând toată încrederea noastră. De fapt, este singurul lucru statornic în această lume tulbure, și este singura noastră speranță pentru viitor. Politicieni ca Tony Blair în Anglia și cei din Germania, împreună cu cei din întreaga lume, ar trebui să nu-și închidă urechile în fața glasului profeției, căci Dumnezeu este Cel care vorbește tare, prin evenimentele acestor timpuri, popoarelor și guvernelor.

EUROPA, O MOȘTENIRE A ROMEI

Europa își are înfipte rădăcinile în Imperiul Roman, care cu puțin timp înainte de migrația popoarelor, decade. “Din ce în ce mai mult, statul devine o organizație de forță. Este dominat de o birocrație artificială, larg răspândită. Administrația proprie, care era la un moment dat așa de bine dezvoltată, este înlocuită de un regiment de funcționari, încetând a mai funcționa, și devine în aparență rea. Statul se implică în toate, reglementează chiar și cele mai mici lucruri.”³

Poporul strigă după PANEM ET CIRCENSES, pâine și circ. Creștinii așteptau căderea Imperiului Roman, după cum era prezis mai dinainte în profeția lui Daniel, care a văzut în viziunile sale primite de la Dumnezeu ridicarea și căderea imperiilor Babilonian, Persan, Grecesc și Roman. Roma va fi învinsă de popoare străine și divizată în zece părți.

De asemenea, în Apocalipsa, descoperirea lui Isus Hristos, ultima carte a Bibliei, Roma a fost văzută ca fiind orașul care este așezat pe șapte coline, și cele zece națiuni ca fiind cele care vor cuceri Imperiul Roman. O femeie, ca simbol pentru biserică, va călări pe fiară, care reprezintă Roma, și va fi purtată de statul regal.

Mulți creștini credeau atunci în iminenta împlinire a profeției biblice. Credința lor era mai tare decât moartea. Statul roman care le-a luat viața, a decăzut după cum stă scris.

Cyprian, cel care a scris 38 de scrisori către conducătorii bisericii, a atras atenția cu privire la evenimentele viitoare. El a murit în anul 258 în Karthog, ca martir.

Episcopul Victorinus, care a fost ucis datorită credinței sale creștine în anul 304, a văzut de asemenea, în fiara din Apocalipsa 17, statul roman. Cele zece popoare descrise în Daniel capitolele 2 și 7 și în Apocalipsa capitolele 12,13 și 17 vor cuceri Imperiul Roman. Biserica a fost asemănată în capitolul 12 din Apocalipsa, cu o femeie. Apoi, cea care călărește fiara, reprezintă biserica apostată.

Episcopul Methodius, care a murit ca martir în 310, în urma prigoanei împăratului Dioclețian, a împărtășit aceleași păreri. Laktantius,

³ G. Uhlhorn, *Kämpfe und Siege des Christentum*, Stuttgart 1898 pag. 16-17

supranumit și Cicero cel creștin, a scris în timpul prigoanei lui Dioclețian șapte cărți, și aștepta pe baza profețiilor biblice ca Roma să fie cucerită de cele zece popoare din nord.

Cyrl (315-386), episcop de Ierusalim, a scris despre împlinirea profeției lui Daniel, cu privire la împărățiile lumii: Asiria care înfățișează prima putere, urmată de Medo-Persia și Grecia, a patra fiind Imperiul Roman. Mica împărăție, care se va ridica din Imperiul Roman va fi “Omul păcatului”, despre care Pavel a primit descoperire și l-a descris în 2Tesaloniceni. El va înlocui Imperiul Roman. Și renumiții părinți bisericești, ca Irineu și Hyppolyt, și-au împărtășit părerile lor.

Ambrosie (340-397), care a fost episcop de Milano, a numit pe goți ca fiind popoarele din nord, care ar pune capăt Imperiului Roman.

Chrysostom (347-407), patriarh de Constantinopol, a văzut în germani pe cei care vor îngropa Roma.

Ieronim (345-420), care a trăit de-a lungul domniei a cinci împărați, a scris în comentariile sale cu privire la Daniel, că Roma va fi cucerită de germani. El a enumerat zece triburi germane cu numele. În total au fost șaptesprezece teologi care, pe baza profeției biblice, au așteptat căderea Romei, prin migrația popoarelor. Așteptările lor se vor împlini cu exactitate istorică, într-o perioadă cuprinsă între 100 și 200 de ani mai târziu. Germanii au distrus Imperiul Roman.

La acest fenomen, de pe vremea romană, sunt două aspecte care nu trebuie trecute cu vederea.

Primul este concluzia acestor șaptesprezece părinți bisericești despre interpretarea profeției. Teologia ne oferă trei posibilități:

1. Interpretarea preteristă, în care totul s-a întâmplat deja în trecut.
2. Interpretarea futuristă, în care totul se va întâmpla în viitor, la sfârșitul vremii.
3. Interpretarea istorică, în care istoria împlinește profeția.

Părinții bisericești împărtășesc ultima interpretare, și istoria le-a dat dreptate. Într-adevăr, zece popoare germanice cuceresc Imperiul Roman.

Al doilea aspect în împlinirea acestor profeții biblice constă în faptul că, scrierile părinților, au fost scrise cu mult timp înainte de prognozată realizare a lor. Creștinii au trăit ei înșiși cuvintele profetice ale Bibliei.

Acest fapt întărește credința fiecărui creștin față de profeția biblică și împlinirea ei istorică, dând credinței lor o altfel de putere încât îndurau chiar și moartea. Credința lor în învierea din morți, la revenirea lui Hristos, era de nezdruccinat. Fără această interpretare istorico-biblică a profeției nu ar fi fost posibilă rezistența eroică a creștinilor în timpul persecuției sângeroase a împăraților. Fără profeție nu ar fi existat biserica. Astăzi biserica decade deoarece uită profeția, cu toate că în zilele noastre părți importante ale profeției biblice se împlinesc istoric.

Europa își are rădăcinile în Imperiul Roman, după cum este descris în cartea lui Daniel chipul cu cele două picioare de fier. Astăzi aproape toată Europa dorește să se întoarcă la unitatea dorită de vechiul imperiu, sub forma “Uniunii Europene”. Dar acest lucru este doar o treaptă mai sus. Ultima dorință sunt “Statele Unite ale Lumii”. Primul ministru britanic a vorbit despre o guvernare mondială. Această idee provine de la un ordin secret, Iluminații. Istoria lor este extrem de dramatică și a început în Ingolstadt.

UN PREOT ÎNCEPE SĂ AIBĂ ÎNDOIELI

La data de 1 mai 1776, la Ingolstadt, în Bavaria, a avut loc o întrunire secretă unde au fost invitați câțiva învățați aleși, în spatele ușilor închise. Inițiatorul a fost preotul Adam Weishaupt. El a devenit tatăl “Noii Ordini Mondiale”.

Adam a fost educat într-un liceu iezuit, într-o școală pentru tineri aleși. Aici erau educate viitoarele personalități de conducere din viața publică.

Planul de educație și școlarizare al RATION ATQUE INSTITUTIO STUDIORUM SOCIETAS JESUS, făcut public în anul 1586, cuprinde reglementările oficiale cu privire la școala iezuită, de la cel mai mic nivel al școlii latine până la instituții de teologie.

Caracteristice sunt evidențierile publice și private, pentru a trezi spiritul de competiție iar pe de altă parte, banca rușinii cu porecle. Pedepsele corporale aveau loc nu prin intermediul profesorilor, ci printr-un coleg. Cine folosea limba maternă în timpul când acest lucru era întezis putea să evite pedeapsa descoperind un alt coleg care se făcea vinovat de aceeași faptă și acest lucru putea fi dovedit. Era recomandat, în special, să se ia în considerare puterea și influența viitoare a elevilor. Majoritatea oamenilor erau creștini lumești, și acest lucru a contribuit la decăderea protestantismului (mai ales în Boemia), la începutul secolului al XVII-lea. Elevii din internatele nobililor erau în legătură cu societatea iezuiților.

În plus exista o supraveghere atentă a elevilor. Regulamentul zilnic al unui iezuit din 1732, cerea de la părinți, profesori și bucătari să urmărească pe elevi printr-o gaură făcută în ușă, fără ca ei să fie văzuți. Teatrul era interzis, dar vizionarea execuțiilor ereticilor era permisă pentru a întări credința.⁴

Adam a încercat din răspuțeri să fie unul dintre cei mai buni din clasa sa. În curând stăpânea limba latină mai bine decât limba sa maternă. În școală era permis să se vorbească doar limba latină. El niciodată nu a ajuns pe “banca rușinii”, ci a primit numai laude din partea profesorilor săi.

⁴ Hermens/Kholschmidt, Protestantisches Tagebuch Leipzig 1905 pag. 979

Educația specială care-l pregătea să ocupe un post de conducere, îi va produce într-o zi un șoc mare din care nu-și va mai reveni niciodată.

Acest lucru s-a întâmplat în timp ce studia teologia la Universitatea iezuită, când papa a anulat ordinul iezuit. Acest lucru Adam nu l-a putut înțelege. Nu era oare ținta “Societas Jesu” să întărească prin toate mijloacele puterea papei? Cu toate acestea, nu au fost afectați de alegerea metodelor. Cine stătea în calea Țelurilor lor era îndepărtat. Ei făceau lucrare misionară în Africa, America, India, China și Japonia. Lucrarea lor misionară a înflorit în special în secolele XVI și XVII. În Paraguay au înființat o teocrație, cu o conducere puternică din partea misionarilor.

PLANURI TEOLOGICE DE CONDUCERE A LUMII

La așa-zisele “convertiri”, iezuiții au folosit o tactică a lor anume. Metodele lor erau uneori fără menajamente, folosite astfel încât, după o serie de plângeri la adresa lor, întregul ordin iezuit a fost interzis de către papă. De asemenea multe guverne au urmat exemplul Vaticanului, și au interzis ordinul fiind chiar și alungați din țările respective: 1767 din Spania, 1606 din Veneția, 1729 din Savoya, 1764 din Franța, 1767 din Sicilia, iar între anii 1555-1773 au avut loc nu mai puțin de treizeci și șapte de excomunicări. Care au fost motivele pentru aceste excomunicări?

Regele catolic al Portugaliei spuse: “Nu poate fi altfel, datorită desfrâului introdus de iezuiți, care bazându-se pe minciună, crimă și sperjur, vor să dea o față morală caracterului uman. Învățăturile lor scuză crima, sfîșesc minciuna, aprobă sperjurul, iau legii toată puterea ei, distrug supunerea servilor, dau unora permisiunea de a ucide, mint și mărturisesc strâmb în funcție de avantajele care le pot dobândi de pe urma acestor fapte. Ei îndepărtează orice teamă față de legile omenești și divine astfel încât, atât societatea creștină cât și cea civilă nu ar mai putea exista, dacă ar avea ei conducerea”.

Universitatea catolică din Paris a protestat în anul 1643 împotriva iezuiților: “Ei au contrafăcut învățăturile lui Dumnezeu prin lucruri nemaiauzite astfel încât nu mai există deosebire între virtute și viciu. Învățăturile lor sunt în contradicție cu ordinea, iar dacă o astfel de teologie și-ar găsi ecoul, atunci deșertul și pădurile s-ar apropia de orașe. Astfel, societatea animalelor sălbatice, care au doar armele lor naturale, ar fi mai bună decât societatea umană, care, în afară de violența patimilor sale, ar mai avea și *această învățătură a diavolului*, care o îndrumă să se transforme, astfel încât, prin multitudinea răutăților făcute, ar ucide pe mulți. *E o găselniță a marelui dușman al sufletelor noastre*”.

În 1762, Parlamentul din Paris a folosit cuvinte tari într-un document prin care îl informau pe rege. Aici se regăsesc o serie de extrase ale 147 de scriitori iezuiți, care i-au fost înmânate pentru a i se aduce la cunoștință despre “urâciunile societății iezuiților din momentul înființării ei până în zilele noastre. Învățăturile care aprobă furtul, minciuna, sperjurul, necurăția, patima și susțin uciderea tatălui, a regelui, răstălmăcesc învățătura creștină, aprobă vrăjitoria, hula și idolatria.”⁵

⁵ Grattan Guinness, Das nahende Ende unseres Zeitalters, Berlin 1889 pag. 248-250

Ei erau numiți deschiși de către catolici “Ordinul Satanei”, “Slujitorii ascunși ai Satanei”. Iezuiții dețineau sau influențau pozițiile cheie din guverne și biserici. Ținta lor a fost și este o nouă ordine mondială. În sfârșit, când trimisul papei, Tournon, a fost otrăvit și ordinele papale au fost nesocotite fățiș, s-a ajuns la interzicerea “Societas Jesu”.

“Decăderea interioară a ordinului a atins un astfel de apogeu încât Clemens XIV, în 1773, printr-un edict, DOMINUS ACT REDEMPTOR, a interzis ordinul iezuit și învățăturile sale anticreștine, dând dreptate națiunilor catolice.”⁶

Iezuiții au început să-și pună la punct propriul sistem bazat pe minciună, astfel că, în țările necatolice, ca Prusia și Rusia, au funcționat în continuare școlile și mănăstirile lor, refuzând să dea ascultare papei. În afară de aceasta au început să folosească sperjurul, preamărind ordinul iezuit: “Mă voi strădui, și voi face tot ce îmi stă în putință să distrug învățăturile eretice protestante și pe cele ale bisericilor libere, cât și puterea care susțin că o dețin. În afară de aceasta promit, ca ori de câte ori se va ivi ocazia, să declar un război nemilos, deschis sau pe ascuns, împotriva tuturor ereticilor, protestanților și liberalilor, după cum mi s-a cerut să fac pentru a-i extermina de pe fața pământului. Nu mă voi da înapoi luând în considerare vârsta sau poziția socială sau oricare alt obstacol. Îi voi spânzura, arde, fierbe, jupui, sugruma și îngropa de vii pe acești eretici, voi tăia pânțelele mamelor și voi da cu capul de pereți pe pruncii lor, pentru a distruge sângele lor blestemat. Iar dacă nu pot să-i ucid public, o voi face în ascuns printr-un potir otrăvit, pumnal sau mercur. Voi nesocoti virtutea, rangul sau autoritatea persoanei, sau a persoanelor, le voi nesocoti poziția în societate sau în viața privată”.⁷

Programul iezuiților se arată a fi mai de succes pe timpul contrareforme. Spre exemplu, în Austria, care devenise 90% protestantă, au reușit să o reconvertească la catolicism în întregime. Cel care nu dorea să redevină catolic trebuia să părăsească țara, așa au emigrat 40.000 de suflete din Salzburg, orășeni și țărani, în Germania, lăsând în urmă casă, ogradă și copii, care apoi erau crescuți în familii catolice.⁸

⁶ Hermens/Kholschmidt, idem pag 975

⁷ E. Paris, The Secret History of the Jesuits, Chino, CA 1975, pag 165. Acest jurământ a fost scos în 1926.

⁸ Printre cei care au emigrat în Germania se află și predecesorii ai scriitorului.

ÎNCEPUTUL UNEI LUPTE DRAMATICE

Adam Weishaupt era aproape de terminarea studiilor de teologie, la Universitatea din München, când se produse dezastrul asupra ordinului iezuit. Până acum era convins că biserica catolică este raiul pe pământ iar papa, locțiitorul lui Dumnezeu pe pământ. Acum credința lui începu să se clatine. Cum se va putea ca întreaga lume să fie câștigată pentru Hristos când papa lasă cele mai bune ajutoare, iezuiții, să cadă? Cum se va putea să fie vindecată sciziunea dintre ordinul iezuit și curia catolică? Cum va fi posibilă unificarea tuturor bisericilor și grupărilor sub domnia papei? Nu a spus cumva Isus că va exista “o turmă și un păstor”? Acestea și alte întrebări l-au adus pe Adam într-o criză de credință. În afară nu lăsa să se observe dar, în interior, în gândirea lui, a început o revoluție.

Atunci i-a venit în ajutor, ca un înger salvator, un profesor de istorie a Bibliei, un specialist în știința Bibliei. Acesta era părintele franciscan Eugen, a cărui înțelepciune, sinceritate, prietenie și lepădare de sine a lăsat o impresie adâncă în inima lui. El i-a cerut să aibă o întrevedere.⁹

În timp ce ambii teologi se plimbau și discutau, bătuți de razele soarelui, de-a lungul malului râului Isar, la început de primăvară, inima lui Adam tresări. Părintele Eugen recunoscuse problema lui Adam: unificarea tuturor creștinilor. El însuși era ferm convins că, la un moment dat, creștinii vor fi una, bazându-se pe cuvintele lui Isus din Evanghelia lui Ioan.

Isus le-a prezis urmașilor Săi cu privire la această unificare globală ca fiind voința și dorința Sa: “...ca toți să fie una... vor fi o turmă și un Păstor.”¹⁰

Hristos arată de asemenea și drumul către această unitate. El se aseamănă cu un păstor bun, care își dă viața pentru oile Sale. În această parabolă, oile reprezintă pe urmașii Săi, oameni care au dorința să-și conducă viața după exemplul Său. Hristos a prezis în ce mod toți ar trebui să fie una. Sunt condiții și presupuneri, dar și o temelie și un țel:

⁹ Părintele Eugen este o figură simbolică, pentru cunoștințele teologice ale lui Adam Weishaupt, cu care aceasta se războia.

¹⁰ Ioan 17:21. 10:16.

1. “Eu îi voi conduce”.
2. “Ei aud glasul Meu”.
3. “Ei mă urmează”.
4. “Ei vor fi una, la fel cum ești Tu în Mine și Eu în Tine, Tată.”
5. “Ca ei să fie una în Noi”.
6. “Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una”.¹¹

Părintele Eugen vorbește cu zel. E ca și cum ar fi în sala de conferințe, în fața studenților. Adam îl ascultă cu atenție.

Părintele explică mai întâi relația dintre păstor și oi. Mai departe este vorba de o relație personală cu Hristos, apoi de conducerea Sa, prin Duhul Sfânt, după cum explică el în detaliu, mai târziu. Depinde dacă luăm în serios, ascultăm și înțelegem Cuvântul Său, fără interpretare proprie.

Unitatea tuturor creștinilor se produce numai în Dumnezeu și Hristos, “în noi”. Această expresie apare des în Biblie. În Psalmi se spune că Dumnezeu ne înconjoară din toate părțile.¹² Iar și iar, se spune că suntem “în Hristos”, și nu “în lume”, gândirea și acțiunea noastră nu mai este lumească, ci creștină.

Acesta este un proces de perfectă armonizare cu Dumnezeu și voința Sa. Cum este posibil să ajungem o țintă atât de înaltă ne este ilustrat de Hristos printr-o afirmație. Le-am dat “slava” Mea. Unitate în slava lui Hristos. Slava lui Hristos este deci hotărâtoare în viitoarea “turmă unită sub un singur păstor”.

Adam ascultă pe părintele Eugen fără a-l întrerupe sau a pune o întrebare. Acum apără din nou o teamă în mintea sa: “Credeți, părinte Eugen, că astfel de creștini se mai găsesc în biserica noastră?”

Acesta îl privi întrebător apoi îi răspunse cu o voce prietenoasă fără să-i impute ceva: “Hristos ne-a învățat să nu acuzăm sau să blestemăm pe cineva. El singur poate vedea inima omului. Noi vedem doar cele exterioare dar, El cunoaște fiecare gând al omului.”

¹¹ Ioan 10:16,27; 17:21,22.

¹² Psalmi 139:5

“Eu nu vreau să condamn, dar priviți divizarea în biserica noastră. Câți conducători bisericești iau în serios și câți laici merg la biserică din convingere?”

“Dar, iubite frate Weishaupt, gândiți-vă numai la profetul Ilie. El afirmă că este ultimul profet credincios din Israel, dar Dumnezeu i-a zis că mai sunt încă șapte mii, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.”

Adam tăcu, astfel părintele Eugen continuă să vorbească despre slava lui Hristos.

RAZE DE LUMINĂ LA ORIZONT

Hristos ne atrage atenția asupra slavei Sale, care este din veșniciei, “înainte de întemeierea lumii...”, înainte de a fi lumea.¹³

Lumea este creată prin El, și nimic din univers nu este făcut fără El.¹⁴ El este Dumnezeu Creator. Când în Vechiul Testament se vorbește de Dumnezeu, ca Creator și Întemeietor al universului, se înțelege a fi Hristos, după cum explică Noul Testament.¹⁵

În Biblie, numărul stelelor este de nenumărat pentru noi, oamenii. Dumnezeu însă numără stelele și le cheamă pe toate pe nume.¹⁶

Dumnezeu vorbește prin profetul Isaia: “*Cu cine mă veți asemăna ca să fiu deopotrivă cu el? zice Cel Sfânt. Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui că una nu lipsește.*”¹⁷

Este uimitor că, deja înainte cu peste 3.000 de ani, atunci când bolta stelară era descrisă, prin observatoarele astronomice babiloniene și grecești, ca o jumătate de minge care se află deasupra pământului, israeliții dețineau cunoștințe exacte cu privire la structura adevărată a universului. Ei scriau: “*Dar ce! Va locui cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă...*”¹⁸ Cu cinci sute de ani mai înainte, Moise, moștenitorul tronului Egiptului, a fost educat și învățat în toată cunoștința Egiptului. Aici stelele erau egale cu dumnezei, totuși, după întoarcerea sa la Dumnezeu, Moise a recunoscut că toate erau creaturi ale lui Dumnezeu. Aflând despre mărimea universului și a Creatorului său a scris: “*Iată ale Domnului Dumnezeuului tău sunt cerurile și cerurile cerurilor, pământul și tot ce*

¹³ Ioan 17:24, 5

¹⁴ Ioan 1:1-3,10

¹⁵ Ioan 1:1-4, 10:14, 10:30-38, 17:3, 1Cor:10:4-10, Efeseni 4:4-10, Filipeni 2:5-11, Coloseni 1:15-17, 1Timotei 3:16, 1Ioan 5:20, Evrei 1,1-10. 12:24-27. Apocalipsa 1:7-8. 22,12-16.

¹⁶ Psalmi 147:4

¹⁷ Isaia 40:25-26

¹⁸ 1 Împărați 8:27

cuprinde el.” Iar și iar găsim această expresie în Biblie: “cerurile și cerurile cerurilor”.¹⁹

Dumnezeu Însuși le-a arătat profeților care au scris aceste cuvinte, “atelierul” Său. Nu există numai un cer, cum se credea în antichitate, ci mai multe ceruri care au la rândul lor, cerul lor. Aceasta este imaginea universului, pe care o putem confirma astăzi cu ajutorul astronomiei moderne. Bărbaților și femeilor cărora le-a vorbit Dumnezeu atunci, au aflat că fiecare stea și fiecare cer cu stele, are o legătură directă cu Dumnezeu, Creatorul, Proprietarul universului. Ele aparțin lui Dumnezeu, sunt proprietatea Lui, El le cunoaște, le cheamă pe nume, le-a chemat la viață și le ține prin puterea Sa în univers: “*Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui că una nu lipsește.*”²⁰ Pe lângă toate acestea, profeții au primit următorul mesaj din univers:

Dumnezeu spune: “*Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape, zice Domnul, și nu sunt Eu și un Dumnezeu de departe? Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l vadă Eu? zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pământul? zice Domnul.*”²¹

Cu toate că Dumnezeu este omniprezent în univers, întreg universul nu-L poate cuprinde, El este mai mare decât universul.

¹⁹ Deuteronom 10:14, 2 Cronici 2:5, Neemia 9:6, Ieremia 23:24

²⁰ Isaia 40:26

²¹ Ieremia 23:23-24

PUNCTUL DE VEDERE BIBLIC CU PRIVIRE LA UNIVERS

Părintele franciscan s-a ocupat foarte mult cu astronomia, care la vremea aceea se afla pe o treaptă destul de inferioară. El aducea în concordanță descoperirile sale cu credința sa în Biblie. Adam îl asculta cu plăcere deoarece pentru descoperirile științei nu avea nici o îndoială. Eugen continuă cu gândurile sale, care-l entuziasmau atât de tare, încât începu să le spună cu voce tare. Noi aflăm și mai multe despre univers și relația sa cu Creatorul: El nu este omniprezent doar în macrocosmos ci *“nu este departe de fiecare dintre noi creaturile Sale. Prin El trăim noi, ne mișcăm și existăm.”* (Fapte 17:28, după textul original grecesc).

Întreg universul nu-L poate cuprinde pe Dumnezeu deoarece El este mai mare decât universul. Întreg cosmosul “se odihnește” în El. El Însuși este granița universului cu stele lui îndepărtate. Hristos Însuși *“susține toate lucrurile cu Cuvântul puterii lui.”*²² El este din afara universului și susține întreg universul cu puterea Sa. Noi oamenii numim aceasta transcendența Sa. El stă deasupra universului, pentru noi de neimaginat și de necuprins. Este o slavă din afara universului.

Din nou Adam ascultă cu atenție. Multe lucruri erau noi pentru el, necunoscând Biblia din acest punct de vedere. Dacă ar trăi Adam și părintele Eugen în zilele noastre, ar fi uimiți de imaginea și mărimea actuală a universului pe care l-a creat Hristos și pe care-l ține în existență în fiecare minut. Ei ar fi putut recunoaște mărimea universului și într-un model astronomic, care redă slava lui Hristos ca Creator.

Să ne imaginăm Soarele, care este mult mai mare decât Pământul, de mărimea unui bostan. Față de acesta Pământul ar fi cât gămălia unui ac și s-ar roti la o distanță de circa 500 de metri în jurul acestui bostan.

Soarele își urmează traiectoria împreună cu alți 400 de sori în jurul Căii Lactee. Să ne imaginăm acum Soarele de mărimea unui bec. Următorul soare, respectiv bec, ar fi la o distanță de 500 kilometri, următorul la alți 500 kilometri și așa mai departe. Dacă am dori să reprezentăm acest model cu becuri ne-ar trebui un spațiu mai mare decât ne poate oferi planeta noastră.

²² Evrei 1:3

Calea Lactee nu este singura de acest fel în sistemul stelar. Până acum sunt cunoscute miliarde de asemenea galaxii în univers. De multe ori, la o examinare mai atentă, cu ajutorul telescopului sau a radiotelescopului, s-a descoperit că ceea ce s-a crezut a fi inițial o stea era de fapt un grup de miliarde de sori, prin urmare, o altă cale lactee.

ASTRONOMIA CONFIRMĂ ADEVĂRUL BIBLIC

Pentru determinarea vitezei corpurilor cerești s-au folosit calcule astronomice destul de complicate. Pământul se rotește cu o viteză de 300 m/sec în jurul axei sale, o dată la 24 ore și în 365 de zile în jurul soarelui. În compania Soarelui, Pământul se deplasează prin Calea Lactee cu 300 km/sec față de ansamblul de stele Hercules, care la rândul lor se deplasează cu 300 km/sec în jurul centrului Căii Lactee. Este posibil ca și Calea Lactee, la rândul ei, să se rotească în cadrul concertului de miliarde de galaxii, în univers.

Date despre distanțele exacte în univers ne oferă radiotelescoapele care măsoară razele de lumină și undele electromagnetice radio care sunt emise de către stele, și pot fi măsurate fie ziua sau noaptea, pe vreme bună sau rea. Cu cât este mai mare dimensiunea telescopului cu atât mai exactă este măsurătoarea. Măsurători senzaționale s-au obținut cu câțiva ani în urmă printr-o cumulare a mai multor telescoape împreună, după cum se relatează:

“Cel mai mare radiotelescop din lume cu un diametru de 18.000 de kilometri a fost probat pentru prima dată în lunile iulie și august 1986. Pentru măsurători astronomice s-au combinat pentru prima dată mai multe radiotelescoape terestre cu antena unui satelit geostaționar. Pentru observarea a trei quasari foarte îndepărtați – distanța lor a fost apreciată a fi la peste cincisprezece miliarde de ani lumină – laboratoarele Jet Propulsion ale NASA din Pasadena, California (USA), au îndreptat simultan spre același obiect ceresc o antenă de 64 metri din Australia cu una de aceeași mărime din Usuda (Japonia), și o antenă de 5 metri a satelitului de date TDRS. S-a ajuns astfel la o capacitate de rezolvare care nu s-ar fi obținut decât cu o antenă parabolică de 18.000 kilometri.”²³

O altă descoperire a prezentului este “învățătura” despre univers. Între stele, stele fixe și sori există o distanță foarte mare. Să ne imaginăm o furtună de zăpadă cu fulgii rotindu-se. Acești fulgi sunt folosiți ca imagini pentru stelele noastre și nu se află unul lângă celălalt, ci departe unul de celălalt, unul căzând în Berlin altul în München și altul în Köln, iar următorii la distanțe asemănătoare. Aceasta ar fi imaginea Căii noastre

²³ A. Giscard d’Estaing, Das neue wissen 1990 pag 301

Lactee cu miliardele ei de stele și sori. Între acestea este spațiu gol. Pământul plutește în acest vacuum susținut de legea gravitației despre care nu știm ce este. În relatările biblice mai vechi de trei mii de ani se spune: “*El întinde miazănoaptea asupra golului, și spânzură pământul pe nimic*”.²⁴

Timp de mii de ani s-a crezut că pământul nostru este ca un disc. Chiar și cititori ai Bibliei au interpretat și introdus această imagine în Biblie, fără a da importanță faptului că înainte cu 2.700 ani pământul nostru a fost descris în Isaia 40:22 ca având forma unei bile. Cercetarea etimologică a cuvântului *khug*, în acest loc, arată că are rădăcina în verbul *chakag*. Acesta înseamnă “a se roti, a se învârti”. O cercetare concordantă a acestui cuvânt arată că fost folosit în Vechiul Testament de patru ori, și de fiecare dată reprezenta o anumită formă sau figură geometrică. În comparație cu Iov 26:10 și Genesa 1:1-8 aici se vorbește de o umflătură, astfel încât pământul nu are două dimensiuni ca un disc, ci trei dimensiuni, asemenea unei bile.

Vechimea pământului este deseori datată la milioane de ani, în timp ce în Biblie îi sunt atribuiți doar șase mii. Baza științifică de calcul pentru vechimea pământului în cosmos, este viteza luminii, care este deja cunoscută, 300.000km/sec. Din 1675, când astronomul danez Roemer a măsurat viteza luminii, au mai fost făcute alte 50 de alte măsurători, care arată că viteza luminii nu a fost totdeauna constantă, ci a dovedit o diminuare. O analiză a fost făcută de către matematicianul Trevor Norman, pe computerul DEC10 al Universității Flinder, din sudul Australiei. Rezultatul arată o curbă descrescătoare a vitezei luminii, care în anul 1960 forma o linie constantă ce începea în anul 4082 î.Hr.²⁵

Potrivit acestuia, datele biblice cu privire la vechimea pământului de aproximativ 6.000 ani sunt corecte și corespund științelor naturale. Cu mintea noastră nu putem percepe imensitatea universului. Cu atât mai puțin putem să ne imaginăm unde este granița universului, sau dacă este nemărginit. Mulți savanți renumiți sunt convinși de actul creațiunii. Spre exemplu Darwin, Einstein sau James Jeans, aceștia fiind doar trei dintre ei.

²⁴ Iov 26:7

²⁵ B. Setterfield, Velocity of Light, Creation Science Ass. Adelaide 1983.

“Cât de mare a fost Darwin, ca om, reiese din considerația acordată adevărilor religioase. Darwin a desprețuit religia, după cum obișnuiau și colegii săi să o facă. Dar cu ocazia călătoriei pe care afăcut-o în jurului lumii, a întâlnit pe locuitorii Țării de Foc, din America de Sud, pe care i-a descris ca pe niște diavoli. Nu dorea să-i recunoască drept oameni și a afirmat că sunt mai apropiati de animale decât de oameni.

După revederea acelor oameni, după câțiva ani, a rămas uimit de incredibila transformare petrecută cu ei. El nu a întârziat să recunoască deschis succesul misiunii creștine în această transformare: “Defăimătorii uită, sau nu doresc să-și aducă aminte, că desfrâul, crimele, uciderea pruncilor s-au redus prin introducerea creștinismului. Este cea mai mare nemulțumire că cei care au scris jurnale de călătorie despre astfel de oameni uită acest lucru. Dacă ar naufragia pe o insulă necunoscută, ar înălța o rugăciune fierbinte către cer, ca învățăturile misionarilor să fi ajuns deja până la locuitorii acelei insule.” Mai departe el a sprijinit misiunile creștine în fiecare an cu sume mari de bani.

Darwin a fost foarte onest când a scris: “Întrebarea, dacă există un creator și domnitor al universului, este cea la care s-a răspuns afirmativ de către cele mai mari genii care au trăit vreodată”. “Eu merit să fiu numit un teist” - un om care crede în Dumnezeu. “În situații extreme de cumpănă nu am fost niciodată un ateist în adevăratul sens, încât să fi negat existența unui Dumnezeu.”²⁶

Albert Einstein recunoaște: “Cred într-un Dumnezeu personal, și pot să spun cu conștiința împăcată, că niciodată în viața mea nu am acceptat o orientare ateistă. Ca și tânăr student am dat la o parte punctul de vedere științific al anilor ‘80 și privesc învățăturile evoluționiste ale lui Darwin, Haeckels și Huxleys ca fără speranță.”²⁷

Marele astrofizician englez James Jeans, președintele Societății Regale de Astronomie din Londra, în cartea sa *Universul și enigmele sale*, care a apărut în multe ediții și a fost tradusă în patrusprezece limbi, a scris următoarele despre mărimea și armonia universului:

²⁶ E Pfenningsdorf, *Christus im Deutschen Geistesleben*, Schwerin 1919 pag 29. 43. 51. 65. 191

²⁷ W. Gitt *Logos oder Chaos*, Stuttgart 1980 pag 138

“Ne putem reprezenta cel mai bine universul ca și cum ar consta din gândire pură, ca pe gândirea unei ființe pe care noi, din cauza lipsei unui termen mai cuprinzător, trebuie s-o numim gândire matematică... Dacă universul este un univers al gândurilor, atunci crearea sa trebuie să fi fost un act de gândire. Determinarea constantelor, ca cea a razei universului și a numărului de electroni pe care acesta îi conține, include gândirea al cărui conținut de proporții uriașe este de nemăsurat. Teoria științifică modernă ne obligă pe noi, care suntem numai o parte a creației Sale, să ne gândim la Creator ca la ceva care acționează în afara spațiului și timpului. Astăzi suntem aproape de acord că fluviul cunoașterii curge spre o realitate nemecanică; universul arată mai degrabă ca o mare gândire decât ca o mare mașinărie.” (pag 134-145)

Universul și Pământul, macrocosmosul și microcosmosul de pe planeta noastră, sunt descrise de James Jeans ca gânduri, produse spirituale ale unui Creator supranatural. Exact aceste cunoștințe se află de peste trei mii de ani relatate în Biblie.²⁸ Cugetătorul care ține totul laolaltă este Însuși Hristos.

În același timp, Hristos este aproape de fiecare făptură omenească. El este pretutindeni în această lume. El transcende universul și în același timp este omniprezent în univers. El este prezent lângă fiecare om în plinătatea persoanei Sale, nevăzut, dar real. El este Prietenul nostru părintesc, plin de dragoste și credincioșie.

²⁸ Psalmi 139:8-14

ȘTIINȚELE NATURII ȘI BIBLIA

Dacă ne întoarcem pe marginea Isarului, în lumea celor doi teologi, în 1773, putem înțelege de ce o digresiune despre imaginea universului, prezentată de știința modernă, apare normală, pentru a nu lăsa ca viziunea biblică a părintelui Eugen să pară învechită. Niciodată respectul față de Creator nu a fost mai mare ca astăzi, datorită științei care ne descoperă o slavă inimaginabilă, slava Creatorului Însuși. Această slavă a lui Hristos este astăzi baza pentru unirea tuturor credincioșilor.

Există afirmații în Biblie pe care părintele Eugen și colegii săi nu au putut să le înțeleagă. Aici apar idei științifice ultramoderne pe care doar astăzi, în secolul științei, le putem înțelege. Acesta este un semn că Dumnezeu vorbește fiecărei generații, având un mesaj special pentru fiecare timp. Autorii Bibliei nu au putut înțelege pe deplin mesajul la vremea aceea. Astăzi însă, datorită cunoștințelor științei, putem înțelege termeni și concepte științifice ultramoderne.

Cunoștința despre noi înșine, despre viață, relația dintre gânduri și fapte și multe altele sunt astăzi un necunoscut pe care nimeni nu-l poate pătrunde. Știm sigur că Hristos este Întemeietorul tuturor lucrurilor, fiind nu numai Creatorul ci și Susținătorul universului.

Odată cu crearea universului, Hristos a chemat la viață și “menținerea energiei”. În Genesa 2:1,2 citim că lumea a fost creată și rămâne constantă fără a prelua sau a da energie. În era nouă, fizica ne-a învățat că, pe pământ, suma energiilor este constantă. În toate formele de energie – potențială, statică, electrică, chimică, cinetică și termică, apar transformări, dar rămân ca energie unică, constantă.

Pe lângă menținerea energiei, în Biblie mai este menționată și *legea a doua a termodinamicii*. Aceasta cuprinde faptul că izvoarele de energie se micșorează și se învechesc (legea entropiei). Cu mai bine de trei mii de ani acest lucru a fost destăinuit în Biblie, în Psalmi 102:26, 27.

Fizica atomică ne învață că întreaga lume este formată din atomi. Fiecare atom la rândul lui este alcătuit din nucleu și electroni care îl înconjoară. Nucleul este energie acumulată. Așadar nu există materie solidă, ci numai forme de energie pe care noi o numim numai materie. Pe baza legii cauzalității, cu privire la cauză și efect, fiecare energie are

o sursă, o origine. Această origine nu se poate afla în material, deoarece la drept vorbind nu există materie, ci în supramaterial, nu în fizică ci în metafizică, adică nu în spațial ci în supraspațial. Altfel spus, originea nu se află în imanență, adică în interiorul lumii noastre de spațiu și timp, ci în transcendență, cum numim noi acea lume care depășește gândirea și înțelegerea noastră, și cu toate acestea este adevărată, formând cauza și baza lumii noastre reale. Exact acest lucru ne învață Biblia deja de mii de ani. ²⁹

Lumea noastră este alcătuită din cele “nevăzute”³⁰. Atomii, gravitația, magnetismul, electricitatea, diferitele mișcări de unde și forme de energie sunt invizibile. Și acest lucru este relatat în Biblie: lumea a fost făcută din lucruri care nu se văd.

²⁹ Evrei 1: 2.3; Coloseni 1: 17

³⁰ Evrei 11: 1-3

HRISTOS, IZVORUL VIEȚII

Odată cu apariția omului în pântecel mamei lui știința observă astăzi trei niveluri de acțiune. Nivelul atomic, în care ambele celule embrionare sunt formate din atomi, cele mai mici particule ale planetei. Această descoperire este relatată în Biblie, cu mai bine de trei mii de ani în urmă, în Psalmi 139:13-17.

Pentru a ne face o imagine nouă, din lumea atomilor, să urmărim numărul atomilor într-un gram de hidrogen. Putem număra zi și noapte fără încetare până la sfârșitul vieții și nu vom ajunge la țintă. Apoi folosim un calculator care la fiecare secundă numără o mie de atomi. Atunci ar trebui să numere două mii de ani fără întrerupere pentru a găsi numărul de atomi din acest gram de hidrogen. În Biblie, care corespunde pe deplin cu științele naturii, stă scris deja de trei mii de ani că noi înșine suntem alcătuiți din mulțime fără număr, după cum se relatează în textul original din Psalmi 139. Slava Creatorului se arată în minunata lume a microcosmosului. Este slava lui Hristos.

Al doilea este nivelul genetic, cu codul genetic în spirale ale cromozomilor, în celula embrionară numită *helix*. Același text biblic menționează aceste spirale: omul a fost țesut cu fire colorate împletite sau înfășurate împreună la zămislirea în pântecel mamei sale. Acești cromozomi, în grecește – corpuri colorate, constau dintr-o grupare de molecule care conțin o informație în așa-numitul cod genetic. Dacă această scriere codată s-ar traduce în limba noastră literală, s-ar ajunge la peste un miliard de cuvinte care ar umple două mii de cărți a câte cinci sute de pagini fiecare. Acesta este limbajul Creatorului, “slava lui Hristos”, pe care El ne-a dăruit-o pentru ca noi să putem exista.

Al treilea nivel este cel structural sau programat, care este relatat în Psalmi 139:16. Creierul omului seamănă cu un computer uriaș care este de mii de ori mai performant decât calculatorul electronic construit de om. Programul, așa-numitul *software*, ca și creierul însuși, așa-numitul *hardware*, trebuie să fi fost programat și chemat la existență de un Inginer și Programator. Același verset din Psalmi formulează acest gând ca “sul de carte” în care sunt înscrise “gândurile lui Dumnezeu” și de asemenea timpurile îndeplinirii planului Său cu fiecare om în parte.

Creierul nostru este compus din multe mii de milioane de celule, la fel ca și celelalte părți ale corpului. În acest sens se reliefează unele concluzii:

- * Fiecare celulă este conectată cu centrala, adică cu creierul.
- * Energia electrică este trimisă de la creier către toate celulele.
- * Această energie este produsă pe cale biochimică prin schimbul de ioni ca urmare a unei cibernetici, care nu este o comandă intermoleculară, deci imaterială, ci o acționare spirituală.
- * Imediat ce această acționare spirituală se întrerupe, nu mai există energie în corp și astfel omul este mort.
- * Originea acestei acționări spirituale nu se află în creier, care nu are o autocomandă, ci trebuie să aibă loc din exterior, într-un mod neelucidat.

Exact acești factori se află de mii de ani în Biblie. În proverbele lui Solomon stă scris: *“Suflarea omului este o lumină a Domnului, care pătrunde până în străfundul măruntaiei.”*³¹ Aici celulele sunt numite camere, cuvântul grecesc “cheder” însemnând cameră întunecată, ca încăperile întunecate din interiorul templului. Aceasta este o prezentare potrivită a celulelor corpului. Trupul este numit “Templul lui Dumnezeu”, care nu are lumină prin el însuși, ci este luminat direct de către Dumnezeu. Concordanța cu descoperirile neurofiziologice este uimitoare.³²

“Lumina Domnului” merge prin toate cămărilor trupului. Dintr-un punct central, această energie pleacă spre toate celulele. O “lumină” este o sursă de lumină emisă de energia electromagnetică care trece prin toate celulele.

Secretul acționării imateriale producerii și transportului de energie este rezolvat în Biblie. Este “suflarea omului” care este identică cu “lumina Domnului”. De o importanță majoră în acest context este cuvântul ebraic *chaphasch* care înseamnă “cercetare, căutare, înțelepciunea cercetării, o căutare, a se lăsa căutat, a fi căutat”.³³

³¹ Proverbe 20:27

³² 1Corinteni 3:16. 17

³³ W. Gesenius, Hebräisches und Aramäisches Wörterbuch Leipzig 1899

Prin aceasta este descrisă activitatea acestei “lumină a Domnului”, și este arătată asemănarea cu transmiterea curenților electrici, când o celulă nervoasă “arde”. Această energie merge în axoni, reprezentând linii de transport ale energiei electrice până la conectare, la sinapse, unde “caută” loc de trecere și “este căutată” de către receptorii de pe cealaltă parte a jumătății sinaptice, în dendrite.

Din moment ce există cinci sute de mii de miliarde de astfel de conectori în creier, acest lucru arată că această structură este adevărată, desăvârșită, dumnezeiască, o “lumină a Domnului”.

Din moment ce există cinci sute de mii de miliarde de astfel de conectori în creier, acest lucru arată că această structură este adevărată, desăvârșită, dumnezeiască, o “lumină a Domnului”. Această “minunăție” ne-a fost dată de Hristos ca să putem trăi și gândi. Profesorului franciscan Eugen, aceste lucruri nu-i erau cunoscute, dar el predă mai departe.

HRISTOS ȘI MOARTEA

Imediat ce Dumnezeu își trage duhul Său înapoi, după cum stă scris în: Iov 34:14.15; Psalmi 104:29.30 și Luca 22:46, câmpurile electrice ale creierului încetează să mai funcționeze, celulele se descompun și omul este mort, devenind din nou țărână (Genesa 3:19). Atomii și moleculele din care este compus corpul, își întrerup legăturile, și omul nu este nimic altceva decât țărână. Spiritul lui Dumnezeu însă rămâne, el nu poate să se deterioreze sau să piară. Observând corect, spiritul lui Dumnezeu este cel care rămâne și nu cel al omului.

Imaterialul, deci originea spirituală a omului, adică “Domnul” Însuși în calitate de Creator și Susținător al omului, atrage la Sine “spiritul” sau “suflarea de viață”. De aceea originea omului nu a încetat să existe, ci este și rămâne “în Dumnezeu”, care-l va chema pe om în “ziua de apoi” din nou la viață, în așa-numita “paligenesia”, noua creațiune, într-o înviere reală și foarte personală.

Omul a fost conceput ca un gând al lui Dumnezeu de către Creator, ca o ființă conștientă și independentă. Această ilustrație biblică despre gânditor și gânduri ne lasă să întrezărim ceva despre taina Dumnezeu și taina om. Dacă nu înțelegem adâncimea acestor taine, în ciuda tuturor eforturilor de a le înțelege cu mintea noastră, atunci le putem doar trăi. Le trăim nu ca pe ceva mistic ci, ca realitate absolută. Prin moarte omul nu mai există, devenind țărână, după cum a explicat Dumnezeu la început (Genesa 2:19).

Deoarece pământul este compus din atomi, rămâne ceva pur fizic din om, ceea ce Biblia numește ca fiind sămânță pentru înviere, o creare nouă a omului (1 Corinteni 15:37-38).

“Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.” Aici găsim cuvântul atom în greacă “en atomo – în atom”. Oamenii sunt transformați prin Dumnezeu (vers. 51: 52), ei primind “un trup ceresc, unul duhovnicesc” (vers. 44. 46-49).

În această imagine a Gânditorului și a gândurilor putem să ne imaginăm, din propria experiență, că odată cu moartea, Dumnezeu nu-l mai “gândește” (integrează) pe om în această lume. Omul nu mai este în această lume. Dar Dumnezeu nu a uitat acest gând “*și viața voastră*”

este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” (Coloseni 3:3). Apoi, Dumnezeu își aduce aminte de acest gând, și omul este aici din nou, cu ocazia învierii, la fel cum a trăit înainte de moarte. De aceea, Hristos a numit în nenumărate rânduri moartea doar ca un somn, în care oamenii “dorm” fără a avea cunoștință sau memorie. Pentru cel care moare, moartea este doar o clipită ca o secundă între adormire și trezire, între moarte și înviere. Cunoștințele de astăzi cu privire la geologie, botanică, zoologie, biologie ș.a.m.d., care se găsesc în Biblie, pot umple cărți. Aceste lucruri, desigur, părintele Eugen nu le-a cunoscut la vremea aceea. Să luăm doar numai încă un exemplu scurt: *“Căci viața trupului este în sânge”* relatează Biblia în Leviticul 17:11. În cinci până la șase litri de sânge, din corpul nostru, se află 30 de miliarde de celule roșii. Într-o picătură de mărimea unui milimetru cub, de mărimea unui cap de ac, numărăm cinci milioane. În fiecare dintre aceste celule roșii se găsesc 300 de milioane de hemoglobine, care formează culoarea roșie a sângelui. Fiecare hemoglobină este compusă din 758 de atomi de carbon, 1203 atomi de hidrogen, 195 atomi de azot, 3 atomi de sulf, 1 atom de fier și 216 atomi de oxigen.

În fiecare minut mor în corpul nostru 72 de milioane de celule roșii și în același timp sunt înlocuite cu altele 72 de milioane de celule noi. În fiecare din aceste celule vor fi înnoite și 300 de milioane de molecule de hemoglobină formate din mai mult de 2.300 de atomi diferiți. Acest lucru se întâmplă în fiecare minut, în aceeași ordine, în același număr și în aceeași configurație. Este baza vieții noastre. *“Căci viața trupului este în sânge”* spune Biblia.

Aceste relatări ar trebui să fie suficiente pentru a întări încrederea în Biblie, în această carte extraterestră, pe baza căreia știința s-a dezvoltat. Acolo unde se dorește a se găsi ceva neștiințific, îndrăznesc să spun că știința nu a ajuns la nivelul Bibliei. În locul unei critici nefondate, această carte merită încrederea noastră nelimitată. În locul criticii neîndreptățite, această Carte merită încrederea noastră nemărginită. Ea este o expresie a “slavei” Domnului nostru.

Primele pagini ale Biblie, cele cinci cărți ale lui Moise au fost scrise cu trei mii cinci sute de ani în urmă. Este posibil ca tăblițele scrise care de fapt au apărut cu mai bine de 5.000 de ani în urmă, deci cu mult timp

înainte de potop să fi servit ca model. Într-o perioadă de timp de 1.100 de ani, profeții lui Dumnezeu au scris în ebraică cele 39 de cărți ale Vechiului Testament, care au fost gata cu 400 de ani înaintea Domnului Hristos. La acestea s-au adăugat cele 27 de cărți ale Noului Testament scrise în limba greacă între anii 50 și 100 după Hristos. Astfel Biblia, grecește *He Biblos* - numită Cartea, este o culegere de 66 de cărți la care au participat patruzeci de scriitori. Ei au scris informațiile care le-au primit de la Dumnezeu, deci din supranaturalul extraterestru, adică din univers. Aceasta este o descoperire a “Slavei lui Dumnezeu”, pe care ne-a dăruit-o nouă, tuturor.

FENOMENUL PROFETIEI CREȘTINE

Să ne întoarcem cu gândul înapoi la Adam Weishaupt și la criza care-l cuprindea. Cunoștințele sale cu privire la Biblie erau doar frânturi, dar părintele Eugen avea cunoștințe vaste și-l invită să-l viziteze în camera sa de studiu pentru a cunoaște mai întâi de toate profețiile Bibliei. Adam aprobă. Câteva zile mai târziu urcă treptele locașul franciscanilor către camera părintelui Eugen. Adam speră să poată scăpa de îndoiala cu privire la Biserică, Hristos și Dumnezeu. Au putut oare profețiile Bibliei să-l ajute la aceasta? Părintele Eugen i-a oferit un fel de prelegere privată cu privire la cercetările sale efectuate în Sfânta Scriptură.

Imediat după înviere Isus s-a arătat ucenicilor și le-a explicat prorociile Noului Testament care s-au împlinit prin viața și moartea Sa. El i-a întrebat:

*“Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El. Apoi le-a zis: ‘Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.’ Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: ‘Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.’”*³⁴

Apostolii au mărturisit cu mare bucurie:

*“În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii cari am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: ‘Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.’ Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.”*³⁵

Martorii relatează adevărul “și numai adevărul” dar întotdeauna ca pe o trăire personală pur subiectivă. Plecând de la aceasta, fiecare

³⁴ Luca 24:26. 27. 44-48

³⁵ 2 Petru 1:16-18

judecător verifică afirmațiile, pe cât posibil, pentru a descoperi adevărul obiectiv. Astfel, apostolul Petru spune că avem ceva mai solid decât afirmațiile apostolilor, ca martori oculari, avem cuvântul profetic: *“Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre. Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”*.³⁶

Cu siguranță, nici un om nu poate să știe de la sine viitorul. Aici întâlnim un fenomen care nu are explicație omenească. Viața și lucrarea lui Isus pe pământ este prezisă în detaliu, cu sute, chiar cu mii de ani înainte.

Un autor evreu creștin, a numărat peste 300 de astfel de preziceri speciale și le-a descris împlinirea exactă prin Mesia adică Isus Hristos.³⁷

Expunerile părintelui franciscan sunt completate încă prin cercetările din zilele noastre: “Impresionanta dramă care s-a expus cu privire la om în profețiile Vechiului Testament și în biografia celor patru Evanghelii, este istoria lui Isus. Un fapt important îl face să fie prezentat ca o persoană unică, acesta fiind faptul că despre un singur om în istoria lumii există relatări exacte despre nașterea, viața, moartea și învierea Sa.

Aceste amănunte sunt relatate în documente care au fost publicate cu sute de ani înainte de apariția Sa. Nimeni nu pune la îndoială că, aceste documente, erau distribuite într-un număr mare, cu mult înainte de nașterea Sa. Fiecare în parte poate compara relatările cu privire la viața Sa, cu acele documente străvechi, și va observa că ele corespund în cele mai mici detalii. Cea mai mare provocare din această minune este faptul că, în întreaga istorie a lumii aceste lucruri s-au întâmplat numai unui singur om.” (D. M. Panton)

“Aceste profeții vechi testamentale mergeau până în detaliu și erau așa de multe, iar împlinirea lor în Noul Testament este atât de exactă încât Dr. A.T. Pierson spune: ‘Nu ar fi nici un necredincios sincer în lume dacă profeția mesianică ar fi studiată. Nu ar fi nici un ucenic

³⁶ 2 Petru 1:19-21

³⁷ F. J. Meldau, Mesia în beiden Testamenten, Stuttgart 1984

neîncrezător dacă ar fi cunoscute faptele profeției și împlinirea lor deplină.’ Apoi adaugă: ‘Din păcate, este un fapt, că mereu avem să întâlnim pe primul sceptic sau critic sincer care a studiat cu atenție profeția centrată în Hristos’.”³⁸ Aceste împliniri exacte ale profețiilor vechi de sute de ani, nu pot să fi avut loc datorită hazardului. Calculul probabilității exclude acest lucru pe deplin. “Să presupunem, spuse Dr. Olinthus Gregory, că în Vechiul Testament ar exista numai 50 de profeții cu privire la prima venire al lui Hristos (în loc de 300), care ne oferă detalii cu privire la Mesia care va veni și care toate arată spre persoana lui Isus... atunci probabilitatea ar fi o împlinire a întâmplării. După cum este calculat de către matematicieni, potrivit teoriei probabilității – mai puțin de 1:1 125 000 000 000 000.”³⁹ Aceasta înseamnă, că probabilitatea unei întâmplări este egală cu zero. Atotștiința lui Dumnezeu este izvorul profeției care o face descoperită oamenilor.

Deoarece nici un om nu poate prezice viitorul pe o perioadă de sute sau mii de ani, afirmațiile profeției sunt o dovadă că Dumnezeu Însuși S-a descoperit profeților: *“Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este nici unul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: Hotărârile Mele vor rămâne în picioare, și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea”*.⁴⁰

De asemenea și în Talmud putem citi în Sanhedrin 97a și 97b că Mesia cel profetizat va veni la începutul celui de-al cincilea mileniu de la creațiune, deci în perioada în care Isus a devenit om.

“Dar din cauza păcatelor noastre care sunt multe”, timpul nu este recunoscut. Greșelile nu sunt din partea iudeilor ci din partea bisericii creștine și a persecuției iudeilor. Nu este de mirare că astăzi doar puțini iudei se mai interesează de profeție iar rabinii interpretează altfel profețiile Vechiului Testament.⁴¹

³⁸ idem, pag 77. 11

³⁹ idem, pag 15

⁴⁰ Isaia 46:9,10. Vezi și Isaia 41:21-23, Ieremia 28:9; Deuteronomul 18:21,22; Ioan 13:19 etc.

⁴¹ Literatura pe această temă este foarte diversificată și foarte veche. Dr. Seligmann, Pick Frankfurt 1923

Dar și printre creștini, profeția este ca și necunoscută. Acesta este și motivul principal pentru care a scăzut încrederea în Biblie. Prin aceasta a dispărut și credința creștină și tot la fel și puterea care vine doar prin trăirea realității prezenței lui Hristos. Pe cine mai miră faptul că se vorbește despre un “secol după Hristos”.

Ne întoarcem în camera de studiu a profesorului franciscan, în München, și vedem pe cei doi teologi aplecați asupra Sfintei Scripturi. Părintele Eugen predă:

1. Cu 4000 de ani înainte de Hristos a fost prezis că urmașii Evei vor distruge răul întruchipat în Satana, dar că pentru aceasta vor trebui să sufere (Genesa 2:15). În literatura iudaică, acest text se atribuie lui Mesia (Targum Pseudo Jonathan 2-122). În Noul Testament (Galateni 4:4) se relatează că acest urmaș al Evei a fost Hristos.
2. Profetul Isaia a profetizat cu 740 de ani mai înainte că Hristosul, Mesia, se va naște dintr-o fecioară, deci pe o cale supranaturală (Isaia 7:14). Traducerea iudaică a Vechiului Testament Septuaginta, atribuie cuvântului ebraic *almah* cuvântul grecesc *parthenos* - fecioară. Noul Testament confirmă această profeție ca o minune a lui Dumnezeu. (Matei 1: 23,24, Luca 1:27, Fapte 21:9, 1Corinteni 7:25. 28. 30, 2 Corinteni 11:2)
3. Cu 1000 de ani înainte de Hristos se relatează în acest psalm mesianic, Psalmi 2:7.12, că Mesia care va să vină este Fiul lui Dumnezeu. Acest pasaj, iudeii din vechime l-au atribuit lui Mesia, după cum a dovedit teologul Hengstenberg.⁴²
4. Cu 2000 de ani î.Hr. i-a fost prezis lui Avraam că, printr-un urmaș al său, “*toate popoarele vor fi binecuvântate*” (Genesa 22:18). Dumnezeu a jurat că acest lucru se va întâmpla. Noul Testament ne arată că acest lucru se va împlini prin Isus Hristos. (Galateni 2:16; Matei 1:1)
5. 500 de ani mai târziu se spune că Mesia va fi un urmaș al lui Iacov. (Numeri 24:17) dintr-o sursă iudaică (TARGUM JONATHAN, o traducere a profețiilor la Genesa 35:11, TARGUM ONKELOS, o traducere a celor cinci cărți ale lui Moise). Despre Numeri 24:17.

⁴² Josh McDowell, Evidence that demands a verdict, San Bernardino, USA 1972 pag. 152

- Midrash Bamidbar Rabbah arată ca acest text se referă la Mesia, apostolii arată și ei că este Mesia. (Luca 2:23.24)
6. Șapte sute de ani înainte de Hristos, profetul Mica profetizase că Mesia se va naște în Betleem, și aceasta s-a întâmplat cu exactitate (Mica 5:2; Matei 2:1).
 7. În același text profetul arată că Hristos este din veșnicii, adică înainte de întemeierea lumii. Noul Testament accentuează acest adevăr în Coloseni 1:17, Ioan 1:1. 2, Apocalipsa 1:17; 2, 8, 22: 13. Isaia ne arată în capitolul 9:6 veșnicia lui Mesia.
 8. O mie de ani înainte de Hristos, Mesia este descris în Psalmul 11:1,2 ca Dumnezeu, în ebraică Jahweh. Izvoarele iudaice ca Midrash Tehillim, Echa Rabbathi explică textul din Plângeri 1:16, unde Mesia poartă numele de Jahweh. Luca 2:11 și 20, 41-44 arată împlinirea în Isus Hristos.
 9. Numele de Mesia va fi de asemenea “Emanuel - Dumnezeu cu noi”, aceasta a profetizat Isaia cu 700 mai înainte (Isaia 7:14). Matei 1:23 și Luca 7:16 arată împlinirea cuvintelor: Isus Hristos este “Dumnezeu cu noi”.
 10. El este numit Profet, Mare Preot, Judecător și Împărat: Deuteronom 18, 15, Matei 21:11 și Psalmul 110:4, Evrei 3:1, Isaia 32:22, Ioan 5:30, Psalmi 2:6, Ieremia 22:5, Matei 27:37.
 11. Râvna Sa față de Dumnezeu, Ioan 2:15-17.
 12. Un trimis vestește venirea Sa, Isaia 40:3, Maleahi 3:1. Ioan Botezătorul împlinește această prezicere, Matei 3:1-3, Luca 1:17. Izvoare iudaice Targum Isaia 40:3.
 13. Timpul venirii Lui a fost profetizat exact în Daniel 9:24-27. Șaptezeci de săptămâni (ebraică *schabua* = 70 de zile sau ani). definiți ca ani în Leviticul 25:3.4.8, Numeri 14:34, Ezechiel 4:6. După 483 de ani, Mesia va trebui să vină. Acest timp a început în anul 457 î.Hr. cu decretul împăratului Artaxerxe de rezidire a Ierusalimului. Biblia Stuttgarter Jubileum arată apariția lui Mesia exact după 483 de ani și moartea Sa după trei ani și jumătate “fără a fi găsit vreo vină asupra Lui”. Lucrarea, moartea și învierea Sa au fost prezise cu exactitate, Galateni 4:4.
 14. Minunile Sale, Isaia 35:5.6, 32:3.4.

15. Exact 29 de profeții ale Vechiului Testament s-au împlinit în interval de 24 de ore odată cu suferințele Lui. Trădat de un prieten în schimbul a 30 de arginți, pe care trădătorul i-a aruncat în templu și cu care a fost cumpărat ogorul olarului. Părăsit de ucenicii Săi, tăcut în fața afirmațiilor mincinoase făcute de acuzatorii Săi, El a fost bătut și pironit pe cruce, mâinile și picioarele i-au fost străpunse. Pe drumul spre locul crucificării a căzut sub povara crucii. A fost crucificat împreună cu tâlharii, batjocorit, părăsit de poporul Său, urât fără vreun motiv, toți se uitau la El, dădeau din cap și aruncau zarurile pentru hainele Lui. El s-a rugat pentru batjocoritorii Lui. A suferit de sete și i-a fost dat să bea oțet și fiere, murind cu un ultim strigăt de victorie al unei inimi zdrobite. Picioarele nu i-au fost zdrobite, ci numai coasta împunsă. Un întuneric a cuprins întregul ținut. El a fost așezat în mormântul unui om bogat.⁴³
16. Învierea și înălțarea Sa la cer sunt relatate în Psalmii 16:10; 30:44; 68:19, cât și în Fapte 1:9; 2:31; 13:33, Matei 28:6.
17. El stă la dreapta lui Dumnezeu, Psalmul 110:1; Fapte 2:34.35; Marcu 16:19; Evrei 1:3.

Aici am enumerat doar câteva din cele 300 de profeții cu privire la viața lui Isus. Este imposibil ca Hristos, ca om, să fi putut împlini toate acestea prin propria Sa voință. Chiar și întâmplarea, ca posibilitate pentru împlinirea lor, iese din discuție, deoarece chiar dacă s-ar fi împlinit numai opt profeții atunci probabilitatea ar fi de 1 la 1017, iar dacă s-ar fi împlinit numai 48 de profeții probabilitatea ar fi de 1 la 10.157 după cum a fost calculat. Aceasta dovedește că nu întâmplarea, ci cunoștința exactă a Dumnezeului Atotputernic este sursa acestor profeții. Aceasta arată unicitatea dumnezeirii lui Hristos ca Mesia și Răscumpărător al tuturor oamenilor. Aici, în fața ochilor noștri, este arătată, cu adevărat, slava lui Hristos.

⁴³ Textele biblice din Vechiul Testament și împlinirea lor prin suferințele lui Isus pot fi solicitate în scris de la autorul acestei cărți.

SPIRITISMUL ÎN RĂZBOI CU CREȘTINISMUL

După această prezentare logică și convingătoare oferită de părintele Eugen, Adam ar fi trebuit să găsească din nou încrederea în Hristos, dar ceva îl reținea de la aceasta. Era ca un voal în fața ochilor săi spirituali. El ar fi dorit să creadă și totuși nu putea să creadă pe deplin. Motivul pentru această reținere interioară, care stătea ca un blestem înaintea lui, era alchimia, după cum era numit ocultismul la vremea aceea. El a recunoscut aceasta deschis, printr-o scrisoare adresată unui prieten:

“Am alungat și citat duhuri, am săpat comori, m-am dedat kabalei, am jucat lotto, am putut înnobila metale...”⁴⁴

Adam a susținut că era în legătură cu sufletele morților. Dar au putut să i se arate cu adevărat morții? Hristos, a relatat părintele Eugen din Biblie, este Creatorul și susținătorul fiecărui om. Viața vine de la El și fără El nu este viață. Sufletul nu este nimic altceva decât suflare de viață pe care ne-o insuflă El. Omul este un gând al Creatorului, indispensabil legat de El. O existență, fără Hristos, după moarte este pură ficțiune, pură fantezie fără vreun gram de realitate.

În zilele noastre s-a verificat în diferite universități, pe cale științifică, dacă pot apărea morții. De-a lungul a 35 de ani Prof. Rhine a încercat prin intermediul a 20 de mediumuri spiritiste să descopere dacă morții apar cu adevărat. Metodele folosite la aceste experimente au fost atât de diferite încât greșelile sau înșelătoriile pot fi cu totul excluse. Rezultatul a făcut clar faptul că nu există nici o dovadă a continuării existenței sufletului celui mort, în ciuda tuturor afirmațiilor spiritiștilor. Era clar faptul că duhurile care apar în spiritism nu sunt ale celor morți. H. Garland a cercetat timp de 40 de ani, cu metode foarte sigure, și a ajuns la aceeași concluzie. Corliss Lamont, psihologul William James, George Withhead, Prof. Hislop, Prof. Gebhard Frei, Prof. Bender în Freiburg, Dr. Tischner, Dr. Moser, Prof. Osterreich în Tübingen, Dr. Lechler în Frankfurt, Dr. Kurt Koch au confirmat de asemenea aceste rezultate. În întreaga lume există mai mult de 20 de parapsihologi angajați la diferite universități. Rezultatul a fost pretutindeni același. Morții nu au apărut,

⁴⁴ Joh. Robison, Instituții secrete, apărut în 1800 Eulmann, retipărit și tradus din engleză, Durach 1998

și nici nu vor putea să apară ci sunt cu adevărat morți. Astfel acest lucru este dovedit științific, asemenea celor scrise în Sfânta Scriptură: *“Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare... Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!”*⁴⁵

Totuși, ființele inteligente care apar în cercurile spiritiste, la ședințele lor, există cu adevărat și sunt reale, dar nu sunt ale celor care au murit. De unde vin aceste creaturi nu s-a putut stabili doar printr-un experiment științific. A rămas o taină, care ar putea fi rezolvată doar la tratarea bolnavilor psihici în cabinetele psihologilor.

În clinicile de psihiatrie apare adesea fenomenul de posedare. Semnele de posedare sunt asemenea cu cele de pe vremea lui Isus, care adesea a alungat demonii din cei posedați. S-a recunoscut astăzi, științific, că acești demoni există, dar psihiatria și parapsihologia nu au reușit să recunoască proveniența lor. Hristos rezolvă această taină, prin explicația pe care o dă spunând că nu provin de pe acest pământ. Sunt îngeri care au decăzut și au fost aruncați pe acest pământ, și vor trăi în lumea nevăzută de noi până la judecata lumii.

În urma acestor cercetări științifico-teologice este clar că nu cei morți erau cei care au apărut ci îngerii căzuți din cer, care au luat înfățișarea și vocea celor morți. Înșelăciunile acestea demonice au urmărit groaznice; printre altele au contribuit la apariția celor două războaie mondiale.⁴⁶ Spiritismul are doar un țel, acela de a lupta împotriva lui Hristos. Este vorba despre războiul dintre Hristos și Satana care a început în cer și se va purta aici pe pământ până la sfârșit.⁴⁷ În ziarul spiritist *Banner of light* din 4.11.1865, se află relatarea unui medium renumit:

Întrebare: Cunoașteți ceva despre un duh sau o persoană pe care noi o numim diavol?

Răspuns: Desigur. Acest diavol este dumnezeul nostru, tatăl nostru.

⁴⁵ Eclesiastul 9:5.6.10

⁴⁶ M. Kobialka, *Viata după Viată*, capitolul: Pot morții să apară?

⁴⁷ Apocalipsa 12:7-12

Această afirmație poate fi găsită adesea în literatura spiritistă. Există cultul diavolului chiar în mijlocul țărilor industrializate, în ciuda oricărei științe și tehnici.

Slujbe satanice au loc pentru a preamări pe Lucifer, un alt nume al diavolului. Acest lucru se observă cel mai bine în muzica rock. Consilierii spirituali atrag atenția asupra puterii demonilor care este nimicită imediat ce ne rugăm lui Dumnezeu. Exorcismul, adică scoaterea demonilor la fel ca pe vremea lui Isus, este astăzi o practică obișnuită. Autorul a trebuit să alunge odată un demon dintr-un angajat al serviciilor secrete americane. Acest om a fost, după eliberarea sa, un om schimbat, liber, bucuros și fericit.

În zilele noastre se încearcă a se nega existența demonilor numind-o drept fantezie, sau idioțenie. Acest lucru poate fi întâlnit în multe cazuri, dar nu pot fi trecute cu vederea rezultatele experimentelor științifice din cadrul clinicilor de psihiatrie. Existența demonilor este din păcate o realitate. Este trist că și papii se lasă duși în eroare de asemenea înfățișări demonice, după cum demonstrează multe relatări autentice.⁴⁸

Isus a prezis aceasta mai dinainte, în Apocalipsa, zicând: *“Acestea sunt duhuri de draci, cari fac semne nemaipomenite, și cari se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic... A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat...”*⁴⁹

Metodele satanice împotriva lui Hristos se repetă. Pe vremea Imperiului Roman, Satana a încercat să distrugă creștinismul prin persecuții din partea împăraților. Nereușind să-și atingă scopul în ciuda milioanei de victime, a transformat biserica creștină în religie de stat.

Biserica era acum divizată în biserica-stat și bisericile mici, libere, care erau numite sectante și eretice. Acești creștini sinceri și statornici au fost persecutați de biserica stat și uciși. Se estimează că prin inchiziție, crucificări și războaie creștine au murit între 50-100 de milioane de oameni.

⁴⁸ M. Kobialka. Revoluție la Vatican. Capitolul: Spiritism la Vatican

⁴⁹ Apocalipsa 16:14 18, 2

Creștinismul însă nu s-a lăsat nimicit. Totuși, în interiorul bisericilor naționale sau de stat, romano-catolice, ortodoxe, anglicane sau protestante, există încă mulți credincioși care-L servesc pe Hristos după cunoștința pe care o au și cum pot mai bine, la fel ca și creștinii din bisericile libere sau așa numiții sectanți. De aceea Satana a încercat să schimbe învățătura creștină, să distrugă toate grupările creștine, să infiltreze, ca împreună cu alte religii mondiale să formeze o nouă societate mondială, cu o singură religie mondială într-un așa-zis “proces de conciliere.”

Adam Weishaupt a fost din plin înșelat din cauza ocupației sale cu așa-zisele duhuri ale celor morți. Efectele implicării în spiritism se văd în special în incapacitatea de a mai crede. Auzi cuvintele lui Dumnezeu dar nu mai ești convins de adevărul lor. Hristos relatează în parabola cu cele patru ogoare ale inimii omenești, în care a fost semănat sămânța, Cuvântul lui Dumnezeu: *“Când un om aude Cuvântul privitor la împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui.”* (Matei 13:19)

Părintele Eugen nu putea să vadă în interiorul inimii prietenului său, dar a continuat mai departe cu relatările despre slava lui Hristos, așa cum este ea arătată în Biblie. Când s-au întâlnit din nou în camera de studiu i-a prezentat întreaga cunoștință cu privire la mântuire.

UN LUCRU INCREDIBIL

Biblia ne învață că Isus este Creatorul tuturor lucrurilor.⁵⁰ El a creat pe fiecare om în pântecul mamei sale, folosind genotipul ambilor părinți ca și componente biologice, în ciuda naturii lor. Eul nostru împreună cu conștiința noastră sunt un cadou personal al Creatorului către creaturile Sale și este de nedezipit de existența noastră biologică.⁵¹

Astfel, fiecare om este unic, deosebit, un minunat gând a lui Dumnezeu. El este Gânditorul care ne-a conceput așa cum suntem, cu o voință liberă și inteligentă, aproape la fel de independenți ca și El, dar legați nedespărțit de EL.⁵²

Este tragic că omul, în ciuda faptului că Dumnezeu este așa de aproape, a ales să se despartă de El și să trăiască așa ca și când Dumnezeu nu ar exista. Existențial, nu există oameni despartți de Dumnezeu deoarece fiecare depindem de El. Totuși, prin faptul că nu se gândesc la El, sunt despartți de Dumnezeu. Prin aceasta, legătura interioară este întreruptă iar omul, ca gând al lui Dumnezeu, se desparte de Gânditor. Deoarece nu există gânduri fără Gânditor, omul își pierde existența prin depărtarea sa de Dumnezeu; el încetează să mai existe, este mort pentru Dumnezeu. Gândirea, faptele și dorințele sale sunt fără Dumnezeu.⁵³

Această despartire de Dumnezeu este esența păcatului și are ca rezultat moartea fizică.⁵⁴ Când un gând se desparte de Gânditorul său, încetează să mai existe, se afundă în marea uitării.

Deoarece omul este un miracol al creațiunii, o capodoperă, Dumnezeu îl susține cu toată dragostea Sa și nu dorește să-l piardă. Îl iubește atât de mult încât dorește să-l elibereze din lanțurile păcatului și ale morții. De aceea Dumnezeu în dragostea Sa a creat ceva nou, ceva unic, minunat – planul de mântuire, un act al creațiunii lui Dumnezeu. El a devenit prin Hristos om și a murit ca om în locul omului.

Acest act al dragostei lui Dumnezeu este condiționat de dragostea Sa față de om. După cum o mamă se jertfește pentru a salva viața

⁵⁰ Fapte. 17:24 Ioan 1. 1-4. Evrei 1. 1-3

⁵¹ Psalmii 139:13-15. Isaia 44:24. Ieremia 1:5

⁵³ Efeseni 2:1-3

⁵⁴ Romani 5:12

copilului ei, așa se jertfește Dumnezeu în dragostea Sa pentru fiecare om, fără deosebire. El îi iubește pe oameni ca pe un gând al Său, ca pe o parte din El, jertfindu-se mai degrabă pe Sine decât să piară omul iubit. Ca un nou act al creațiunii, devine om, moare ca om, și învie din morți, cheamă pe oameni la Sine, îi iartă și îi transformă în oameni noi dacă aceștia doresc și se lasă salvați. El a învins puterea morții și oferă omului în dar această victorie ca pe un cadou al dragostei Sale. Cine se lasă cuprins de imensitatea acestei iubiri și cere iertare primind acest dar al iertării, va deveni un om nou, o creatură nouă, un om salvat.⁵⁵ Această iertare este dumnezeiască și, în afară de creștinism, nu mai are loc în altă religie.

După cum noi oamenii trăim în mijlocul creațiunii și o simțim ca pe un fapt concret, tot la fel este și mântuirea, absolut reală, ca o a doua creațiune a lui Dumnezeu. Ea nu este dependentă de acțiuni omenești și fapte bune, de idei strălucite, filozofii, religii sau instituții religioase. Acest act al lui Dumnezeu nu poate fi discutat ci doar simțit. El se află deasupra oricărei gândiri omenești și se înțelege ca salvarea omului muribund. Este o reunificare cu Gânditorul și Creatorul nostru. Aceasta este o minune a dragostei Sale față de noi.

Deoarece dragostea nu poate fi definită obiectiv ci doar simțită, tot așa, dragostea lui Dumnezeu arătată prin salvarea noastră prin Isus poate fi primită numai cu toată inima, puterea și înțelegerea noastră. Dragostea este independentă de a treia persoană, situație sau lucru, este legătura adâncă ce unește relația a două persoane. Este o minune incomensurabilă, este slava mântuirii prin Isus Hristos pe care am primit-o ca un dar consistent și veșnic.

Cine a primit și a trăit această minune stă pe stânca ce produce această unificare cu omul, o unitate care nu poate fi înlocuită cu nimic altceva. Unitatea este posibilă doar prin această slavă atribuită în dar. Isus nu amintește altă cale, și nu există altă cale. Restul poate părea foarte frumos, dar este numai drum greșit care nu duce nicăieri.⁵⁶ Este neființă totală așa cum un gând este șters, când nu ne mai gândim la el, și nu ne mai amintim de el.

⁵⁵ Ioan 3:16 Romani 5:6-10

⁵⁶ Fapte 4:12 Galateni 1. 6-12

Dumnezeu nu dorește să forțeze pe oameni să trăiască într-un alt mod, dacă resping viața oferită de Dumnezeu, și resping mântuirea. Biblia arată acest fapt în 130 de texte.⁵⁷

Dragostea nu obligă nici nu cunoaște răzbunare sau ură. Învățătura cu privire la o pedeapsă veșnică este o născocire a evului mediu ca metodă de intimidare și este în contradicție cu dragostea lui Dumnezeu. Unele texte din Biblie sunt luate din contextul lor și înțelese și învățate greșit, dar întreaga imagine a Bibliei este foarte clară.

Când cei doi teologi s-au întâlnit iarăși, legând o prietenie între timp, părintele Eugen și-a început prezentarea cu un zel arzător, iar noul lui prieten, Adam, asculta cu atenție și răbdare, chiar dacă nu putea înțelege toate lucrurile.

⁵⁷ Obadia 16, Psalmi 21. 10, Prov. 12. 7, Isaia 26:11, Plângeri 5:7, Maleahi 3:19, Evrei 6:8 Ioan 3:16, Matei 3:12 Apoc. 18:8. ș.a.m.d. Cuvântul *blestem* mai înseamnă și distrugere (grecește *Apoleia*), care se găsește ca substantiv de 14 ori și ca verb de 77 de ori în Biblie. Cunoaștem cuvântul *analyse* – topire, cuvântul *apolyse* care este enunțat aici înseamnă neființă. Termenul de suflet nemuritor provine din filozofia greacă și nu se regăsește în Biblie. De 1700 de ori găsim cuvântul suflet sau duh, dar niciodată nu sunt descrise a fi nemuritoare. Din contră se vorbește de “suflete moarte”.

Învățătura cu privire la chinul veșnic provine din evul mediu, unde au fost scoase pasaje biblice din context, iar cuvântul *veșnic* a fost fals interpretat fiind atribuit focului și nu efectului focului, a nimicirii.

HRISTOS ȘI REÎNCARNAREA

Ceea ce doresc toți care cred în reîncarnare, într-o reîntrupare a sufletului după moarte, este un caracter desăvârșit. Ei doresc să fie curățați de vinovăție și păcat, și să revină pe acest pământ după multe reîncarnări, ajungând la un statut de desăvârșire.

Acest statut al desăvârșirii îi este oferit omului în dar, într-o clipă, din momentul în care crede în Hristos.

Stăm în fața unui miracol care nu s-a împlinit doar o singură dată, ci s-a repetat de mii de ori pe acest pământ. Este o înnoire, o renaștere a omului prin credința în Isus Hristos. Este o trăire reală pe care o înțelege numai acela care a trăit-o. Este independentă de lucrarea, de puterea sau de faptele noastre, asemenea unui copil care vine pe lume fără a avea vreo contribuție la aceasta.

Prin această afirmație, părintele Eugen a nimerit fără să știe într-o zonă întunecată a lui Adam, care credea, de când se ocupa cu ocultismul, în reîncarnarea omului. Astăzi există o îndoială cu privire la reîncarnare din partea științei.

Țara de origine a credinței reîncarnării este India, unde a trăit și a predat autorul. Mahatma Gandhi a declarat că învățătura despre reîncarnare este o povară prea grea pentru India, și țara nu o poate purta. El a spus foarte deschis: “Omul care a dăruit cel mai mult Indiei nu a fost personal aici niciodată; numele lui este Isus Hristos”. În loc de Samsara sau Rad care au avut nenumărate reîncarnări, autorul a memorat următorul cuvânt în sanscrită: *Prabathananda* - (*engl. bliss in the morning*), fericirea de dimineață, aceasta însemnând imensa bucurie a renașterii omului în Isus. Un profesor de psihologie din Viena, pe nume Wielfried Daim, a descris în șapte puncte această înnoire interioară prin termeni de specialitate, care se suprapun cu cuvintele Bibliei.

1. Omul este supus instinctelor sale, obiectul instinctiv îl conduce spre exemplu la dragostea față de o femeie sau față de un bărbat, dorința de laudă și recunoaștere, dorința de putere și autoritate, instinctul de a posedea, dragostea de bani și bunuri. Apostolul Pavel descrie în Epistola sa către Romani capitolul 7, cum a căzut pradă plăcerilor și cum a fost dominat de

acestea. El a luptat zadarnic și a strigat descurajat: “O nenorocitul de mine cine mă va izbăvi?”

2. Când un obiect îl îngenunchează pe om, devine dumnezeul lui, care stă deasupra lui ca un dumnezeu căruia trebuie să-i slujească. Dar nu este un dumnezeu adevărat ci un idol (ex. banii, faima sau puterea care pot deveni idoli).
3. În această captivitate, omul sincer tânjește după eliberarea de sub dictatura acestor idoli, după mântuire. Dar această salvare nu se află în interiorul omului subjugat, deoarece în interiorul lui este captiv, ci aceasta trebuie să vină din exterior.
4. Eliberatorul sau Salvatorul nu poate fi un om, care trăiește de asemenea în robie ca fiecare om de pe acest pământ. Salvatorul trebuie să fie fără idoli, trebuie să fie fără păcat. Cel care se află într-o mlaștină nu se poate ajuta pe sine și nici pe altcineva.
5. Pentru a-l putea ajuta cu adevărat pe omul care caută mântuirea, salvatorul trebuie să-l cunoască cu exactitate, să se poată identifica cu cel care caută salvarea, el însuși trebuie să fie om.
6. Deoarece obiectul a devenit idol care este deasupra omului, salvatorul trebuie să stea deasupra idolului, pentru a putea elibera pe om de idol. Trebuie să fie Dumnezeu adevărat.
7. Dacă ne întrebăm unde există un astfel de Mântuitor care îndeplinește toate aceste condiții pentru o mântuire adevărată, cu alte cuvinte un om fără păcat, care în același timp este Dumnezeu adevărat, atunci există un singur răspuns: Isus Hristos, Dumnezeu adevărat, care a fost Om adevărat și prin care mulți care au căutat mântuirea au găsit-o printr-o nouă schimbare, prin nașterea din nou, în El.

Pavel descrie foarte deschis experiența personală a nașterii din nou în Romani capitolele 7 și 8. Ca apostol al lui Isus, a cunoscut o adevărată pocăință pe drumul spre Damasc. A mai existat un păcat în viața sa, pe care nu l-a recunoscut. A încălcat porunca a zecea a decalogului “să nu poftești”. El era invidios pe concetățenii lui și credea că acest lucru este ceva natural. Într-o zi a observat comportamentul său greșit și a început să-l combată dar, fără succes. Idolul invidiei era mai puternic decât voința sa. Când a descoperit acest lucru, a lăsat la o parte osteneala sa zadarnică

și a căutat ajutor din afară, acesta este singurul mod de a scăpa de o patimă. Este un adevăr universal recunoscut de toți cei care sunt dependenți de alcool sau de droguri. Ei trebuie să fie conștienți că singuri nu se pot ajuta, ci au nevoie de ajutor din afară. Pavel s-a adresat direct Salvatorului acestei lumi, și a găsit imediat eliberarea adevărată. Este demn de remarcat că el însuși, ca misionar și apostol, a găsit puterea de a-și recunoaște deschis păcatele și neputința sa, pentru a putea cere ajutor. Numai atunci a putut experimenta ajutorul real, prin Isus, manifestat prin darul Duhului Sfânt.

Deoarece fiecare om de pe acest pământ este înzestrat cu conștiință, după cum ne este relatat în Romani, având cunoștință cu privire la păcat, trăiește și robia apăsătoare a idolilor personali după cum ne-a fost prezentat mai înainte. Este clar faptul că fiecare om pe acest pământ are nevoie de mântuire. În comparație cu alți mântuitori din diferite religii, Isus Hristos este singurul care îndeplinește toate condițiile pentru o mântuire totală, și aceasta o împlinește zilnic.

UN CRITERIU INDUBITABIL PENTRU TOATE RELIGIILE

În cercetările sale comparate, Prof. Niebergall a cercetat toate religiile acestei lumi după un criteriu de bază: “Care este interesul cel mai înalt care satisface această religie?” El a descoperit că în religiile naturale un interes este primordial, acela fiind protecția față de forțele răului și fericire în viața aceasta și cea viitoare. Nevoile egocentrice vor fi săturate.

Ca o a doua grupă, a descoperit religiile populare sau naționale, unde în primul rând nu se urmărește binele personal ci binele comun al tribului, poporului sau națiunii. Statul și religia au fost o unitate de nedespărțit. Credinciosul singur era doar pentru societate și interesele sale în această lume.

Ca și a treia grupă sunt acele religii ale mântuirii care promit, prin diferite metode, salvarea de la moarte și păcat a omului. Cel mai mare interes este desăvârșirea personală, ca țel al mântuirii, având ca rezultat viața veșnică plină de bucurie și fericire.

Creștinismul la rândul său nu aparține în forma sa originală nici uneia din aceste forme, cu toate că-l are în centrul credinței pe Isus ca Mântuitor. Hristos nu numai că ne-a mântuit, ca să ne meargă bine în această lume și în lumea care va să vină, ci ne-a mântuit pentru Sine, să avem părtășie cu El în dragostea Lui, astfel încât creștinismul nu este o religie ci o părtășie cu o persoană, cu Isus Hristos. El este Întemeietorul, Creatorul și Mântuitorul acestei lumi, dragostea eternă întruchipată.⁵⁸

Înnoirea păcătosului prin nașterea din nou nu este numai o experiență personală minunată, ci și o descoperire uimitoare a slavei lui Hristos. Profesorului Eugen i-a fost clar că, prin descoperirile sale cu privire la nașterea din nou prin Duhul Sfânt, era în contradicție cu învățăturile și dogmele bisericești ale ordinului său. El se destăinuie lui Adam Weishaupt că nu are permisiunea de a vorbi deschis despre aceasta în prezentările sale. Roma învăța că un prunc la naștere, prin botez, se liberează de păcatul original, fiind descris ca o naștere din nou. O naștere din nou prin Duhul Sfânt nemaifiind necesară, biserica luând copilul botezat asemenea unei mame sub protecția și paza sa, atât timp cât va trăi.

⁵⁸ F. Niebergall. Welche ist die beste Religion? Halle 1905 pag. 14-17

Biserica a înlocuit prin aceasta lucrarea Duhului Sfânt și susținea: “În afara bisericii nu există mântuire - EXTRA ECCLESIAM NULLA SALUS!”

Părintele Eugen și Adam erau de aceeași părere cu privire la învățăturile nebiblice ale bisericii, privitoare la nașterea din nou a pruncilor, odată cu botezul lor. Părintele Eugen își menținu credința nezdruncinată prin faptul că dădea mai multă crezare Bibliei decât învățăturilor bisericești. Lui Adam în schimb îi fugea tot mai mult pământul de sub picioare.

Nu i-a ajutat cu nimic faptul că părintele Eugen prezenta mai departe.

O SINGURĂ PUNTE ÎNTRE DUMNEZEU ȘI OM

Experiența nașterii din nou are în perspectivă o treaptă mai sus. Isus accentuează că nu este doar ca om sau pământean ci, în același timp, “este și în Cer”

“Cel ce vine de sus este peste toate. Cel ce este de pe pământ, vorbește despre ce este pe pământ. Cel ce este din Cer mărturisește despre tot ceea ce a văzut și auzit.”

“Isus le-a mai spus: ‘Eu Mă duc, și Mă veți căuta, și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni.’ Atunci iudeii au zis: ‘Doar n-o avea de gând să se omoare, de zice: Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni!’ ‘Voi sunteți de jos’, le-a zis El; ‘Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta. De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre’.”⁵⁹

Isus vorbește despre existența a două lumi, cea de sus și cea de jos, despre cer și pământ. Lumea văzută și cea nevăzută este citată de mai multe ori în Biblie.⁶⁰ Hristos spune că El trăiește în același timp și în lumea de jos cât și în lumea de sus. De două ori accentuează faptul că El “este peste toate” atât peste lumea nevăzută cât și peste lumea văzută. Acest lucru poate fi înțeles cel mai bine printr-o metaforă, și anume, în cea de-a patra dimensiune.

Hristos este “Dumnezeul nevăzut” care a creat “văzutul și nevăzutul”. Aici avem una în fața celeilalte, cele două fețe ale Creațiunii: cea “văzută” și cea “nevăzută”. Amândouă sunt realități, nu sunt lumi închipuite sau mistice, nu este o contradicție între adevăr și fantezie, ci două realități care stau una lângă alta. Diferența este între transcendența și imanența lui Dumnezeu. Transcendența este lumea nevăzută a lui Dumnezeu, iar imanența este cea văzută. Aceasta se descoperă prin metafora “celelalte de-a patra dimensiuni”. Prin aceasta nu se face referire la termenul “timp”, după cum îl formulează Albert Einstein, ci la a patra dimensiune pur geometrică.

⁵⁹ Ioan 3:13.31; 8:21-24

⁶⁰ 2 Corinteni 4:17.18, Evrei 11:1-3, Coloseni 1:15.16.

HRISTOS ȘI A PATRA DIMENSIUNE

Ca un experiment simplu, să scriem pe o bucățică de hârtie: “un centimetru” iar apoi desenăm o linie potrivit acestei dimensiuni, apoi scriem un “centimetru pătrat” și desenăm un centimetru în înălțime, apoi un pătrat corespunzător, apoi “un centimetru cub”, un centimetru la puterea a treia pe care-l putem desena pe hârtie doar în două dimensiuni ale sale. Apoi scriem un centimetru la puterea a patra. Acest lucru nu-l mai putem desena și nici închipui deoarece prin această formulă matematică părăsim lumea noastră cu privire la lungime, lățime și înălțime.

Dacă am încerca să reprezentăm acest corp în patru dimensiuni într-una singură, ar fi ca și când am încerca să reprezentăm un zar tridimensional pe o suprafață bidimensională care are doar lungime și lățime dar nu are înălțime, deci cub nu are loc pe o foaie de hârtie bidimensională. Să ne închipuim că există doar o lume bidimensională asemenea lumii noastre, dar cu o dimensiune mai jos. Aici ar exista numai lungime și lățime, deci un fel de lume plată. Dacă ar exista locuitori în această lume plată, nu ar cunoaște dimensiunea pe care o numim înălțime. Ei nu ne-ar putea vedea în dimensiunea, necunoscută lor, numită înălțime. Noi însă am putea vedea “de sus” pe locuitorii plăți, pe toți odată, de la o margine la alta, ba mai mult, am putea vedea și prin ei deoarece nu au nici o graniță “în sus”, deci sunt deschiși. Noi am putea ridica un obiect din lumea lor doar puțin în sus, și el ar dispărea pentru ei din existență.

Cu alte cuvinte, o făptură tridimensională din lumea noastră ar fi percepută în lumea lor plată ca o făptură bidimensională. Ar fi pentru ei exact cum este de fapt. Pentru o demonstrație, să introducem un creion printr-o coală de hârtie. Pe coală, din creion s-ar vedea doar un cerc deoarece alungirea în sus și în jos în această lume plată nu ar putea fi văzută.

Să ne închipuim că noi, oamenii în lumea noastră tridimensională, suntem priviți de cei din cea de-a patra dimensiune existentă deasupra noastră, la fel cum noi vedem pe locuitorii lumii plate. Locuitorii celei de-a patra dimensiuni ne-ar putea vedea “de sus” ca și deschiși. Dacă

de exemplu am fi înghițit un ac care blochează stomacul, acesta ar putea fi văzut de sus din a patra dimensiune. El ar putea fi apucat și ridicat în cea de-a patra dimensiune iar pentru noi ar fi nevăzut și inexistent. Așanumiții “vindecători de suflete” din a patra dimensiune ar putea cu ușurință să înfăptuiască așa-zisele “vindecări miraculoase”.

O făptură din a patra dimensiune ar putea coborî în lumea noastră, dar l-am cunoaște doar în înfățișare tridimensională. Pentru noi ar fi la fel de real în toate detaliile. Prin acest fel de a privi lucrurile am putea înțelege mai bine natura lui Isus Hristos, care ne spune: *“Eu vin de sus... Eu nu sunt din lumea aceasta”* (Ioan 8:23).

Cu această imagine putem înțelege mai bine minunile lucrării Sale, nașterea dintr-o fecioară, vindecările și învierea din morți, mersul Său pe apă, înmulțirea pâinilor și în final, moartea și învierea Sa. Mai presus de toate am înțelege natura Sa mai bine, că a fost pe deplin om ca și noi și în același timp pe deplin Dumnezeu. *“Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”* (Coloseni 2:9). El de asemenea a spus că noi nu putem înțelege acest lucru. El a venit din lumea nevăzută din Ceruri, El fiind în același timp în Ceruri (deci nu din această lume) Ioan 3:12.13. De asemenea, atât temporal cât și istoric, stă “deasupra” lumii noastre: *“Înainte de a fi Avraam am fost Eu”* (Ioan 8:58).

Înainte ca să se fi născut Avraam, cu două mii de ani mai înainte, Hristos a fost deja. *“Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”* (Evrei 13:8).

Și adevărul despre trinitatea lui Dumnezeu este mai ușor de înțeles având acest punct de vedere. În lumea noastră tridimensională nu putem înțelege în cuvinte omenești că “Fiul lui Dumnezeu” este una cu “Tatăl” și cu “Duhul Sfânt”. Acestea sunt trei persoane și totuși numai un Dumnezeu. În imaginea celei de-a patra dimensiuni putem recunoaște că apare o persoană din lumea “de deasupra” unde în realitatea noastră este o persoană care se prelungește “în sus și în jos” în această altă lume. În realitate, nu este numai o persoană, ci pot fi două sau trei persoane în același timp, cu toate că noi nu putem vedea decât una singură. Astfel înțelegem și cuvintele pe care le-a rostit Isus:

“Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:7-11. 12: 45).
“Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

La fel este și cu “Duhul Sfânt” care “vine de la Tatăl”, dar în același timp este și PERSOANĂ, fiind numit Martor și Mângâietor, având toate atributele unei persoane (Ioan 15:26). Deci putem spune că atunci când Hristos, Tatăl, și Duhul Sfânt apar în lumea noastră, sunt în același timp toți trei prezenți în mod real, chiar dacă întâlnim o persoană sau alta. Cu gândirea noastră omenească legată de spațiu și timp suntem legați de lumea tridimensională, și nu putem înțelege. Înțelepciunea noastră se oprește la granița “lumii de sus”, care în Biblie este numită lumea nevăzută.

Văzut din punct de vedere matematic, reiese un alt aspect interesant. În exemplul nostru geometric am pornit de la dimensiunea de un centimetru. Această linie am numit-o prima în cele trei dimensiuni. Ea este o parte din cea de-a doua dimensiune, suprafața. Linia nu poate exista singură, nu desprinsă de o dimensiune superioară, ea este doar o parte a suprafeței, deoarece putem trasa o linie doar pe o suprafață, iar suprafața este doar o parte din cea de a treia dimensiune, pe care o putem percepe după lungime, lățime și înălțime. Fiecare suprafață este întotdeauna o parte a spațiului tridimensional, neputând exista independent de această ordine superioară. În sfârșit ajungem la o concluzie analogă: și lumea noastră tridimensională în care trăim este doar o parte, doar o funcție a spațiului cvadridimensional. Dacă mergem cu această gândire mai departe, atunci trebuie să spunem că și spațiul cvadridimensional este la rândul său doar o parte, o funcție a spațiului celor cinci dimensiuni și acesta la rândul său doar o parte a celei de a șasea dimensiuni și așa mai departe până la infinit, pe care îl putem defini printr-un semn matematic, dar pe care nu-l putem înțelege. Astfel, toate dimensiunile sunt doar o parte a infinitului. Biblia numește acest infinit ca fiind Dumnezeu ca persoană. *“Căci în El avem viața, mișcarea și ființa”* (Fapte 17:28). Universul este deci doar o parte din Dumnezeu:

“Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă” (1Împărați 8:27). El este mai mare decât universul. *“Și toate se țin prin El”* (Coloseni 1:18), există doar prin El. Fiecare om există doar prin El și pentru El. Sensul trăirii mele este a trăi pentru Dumnezeu, care mi se arată prin Hristos.

HRISTOS CA SINGUR MARE PREOT

Salvarea prin Isus Hristos este un nou act al creațiunii. În trei locuri ne este relatat în Noul Testament, că înainte de a deveni om, înainte de crearea universului, El este Dumnezeu Creator.⁶¹ El întreține fiecare clipă a vieții unui om.⁶² Noi depindem de El asemenea unui gând de gânditorul său. Fiecare dintre noi suntem un gând al Său. Fiecare este un unicat, deoarece nu există pe acest pământ doi oameni la fel. De aceea, fiecare dintre noi suntem pentru Creator atât de prețioși și de neînlocuit. El ne iubește asemenea unei mame care își iubește fiul, El se îngrijește de noi ca un tată. El este în același timp tată, mamă, frate și prieten. Suntem legați de El, de nedespărțit. Pentru El nu există oameni fără Dumnezeu, ci doar oameni care susțin a fi fără Dumnezeu sau care doresc să fie fără Dumnezeu. În realitate nimeni nu trăiește singur, nu suferă și nu moare singur. Hristos este motivul invizibil al existenței noastre vizibile. El ne poartă și ne susține existența. El plânge plânsul nostru, suferă suferința noastră, simte grijile noastre, împărtășește singurătatea noastră, îngăduie moartea noastră. El are părtășie cu noi la tot ce facem, gândim sau vorbim. Tot ceea ce e făcut greșit, toate greșelile noastre, vinovăția noastră Îl rănesc și Îl dor atât de tare încât, inima Sa plină de supărare se frânge și moare în această lume vizibilă (Psalmi 69: 20-22). După ce a devenit om și a murit pe cruce, nu rănilile care au fost provocate de soldații romani i-au frânt inima, ci păcatele întregii lumi, păcatele noastre. Deoarece susține viața fiecărui om, are parte de moartea fiecărui om.

Hristos ne-a creat din dragoste, și pentru dragostea Sa am fost chemați la existență. Dragostea Sa este atât de mare încât nu dorește să piardă pe niciunul dintre noi. El se jertfește mai degrabă pe El, decât să ne piardă pe noi. El ia asupra Sa întreaga noastră vină și moare în locul nostru. Profetul Isaia vede acest lucru în viziunea sa profetică, cu 700 de ani înainte de crucificare:

“El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și

⁶¹ Ioan 1:1-4, Coloseni 1:15-17, Evrei 1:1-3

⁶² Fapte 17:24-28, Evrei 1:3, Iov 27:3, 34:14.15

smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53:4, 5)

Astfel, Hristos stă în fața tronului de judecată, în fața lui Dumnezeu ca Marele nostru Preot sau ca Apărător în fața Judecătorului. Numele nostru este strigat, iar documentele vieții noastre sunt deschise. Tribunalul și întreg universul pot vedea viața noastră, ca și cum noi înșine am sta în fața lor. Păcatele noastre sunt motivul morții lui Isus. Păcatele noastre, care ne despart de Dumnezeu ca izvor al vieții, atrag asupra noastră moartea.

Acum Isus pășește ca Mare Preot, pentru noi. El are drept asupra noastră, deoarece ne-a creat, suntem proprietatea Lui. El are drept asupra noastră deoarece ne-a eliberat prin moartea Sa pe cruce de păcatele noastre. El dovedește curții, că i-am mărturisit Lui, ca avocat al nostru, toate păcatele, și ne-a părut rău de trecutul nostru. *“Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”* (Romani 4:25). El arată curții că a luat păcatele noastre asupra Lui și a murit pentru ele. Această transpunere a păcatelor noastre asupra Lui este un act de creațiune.

Salvarea este o a doua creațiune a lui Dumnezeu: Hristos S-a făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5:21). El nu este păcătos, și nu a făcut nici un păcat, El Însuși a devenit păcat. El a luat locul păcatului în această lume. Nu mai exista păcat; Hristos Însuși era păcatul. Din dragoste față de noi, oamenii pierduți, S-a făcut păcat, păcatul întregii lumi. Prin moartea Lui a murit și păcatul odată cu El. Păcatul nu a mai existat.

Moartea Sa este o jertfă a dragostei Sale față de noi. Învierea Sa este un nou act al creațiunii, luând moartea și dăruindu-ne viața veșnică așa după cum și El este veșnic. Aceasta este salvarea personală. Tribunalul și întregul univers observă că, în ciuda iertării vinei noastre, am comis greșeli și păcate.

Acum este momentul ca Hristos, Marele nostru Preot să stea în locul nostru pentru noi. *“...voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”* (Apocalipsa 3:5).

După salvarea personală care privește relația noastră cu Isus, urmează salvarea publică în fața lui Dumnezeu și a tribunalului său. El recunoaște

că toate păcatele noastre care sunt scrise în cărți, și pe care le-am săvârșit ca urmași ai Săi, sunt iertate de El, deoarece le-am recunoscut și ne-a părut rău de ele. De aceea jertfa Sa este valabilă și pentru aceste păcate. El ne-a iertat această vinovăție. Aceasta este puterea Sa creatoare, puterea dragostei Sale față de noi, care, ca al doilea act al creațiunii, șterge păcatele noastre, ca și cum nu ar fi existat niciodată. Marele nostru Preot a dus cazul nostru în fața tribunalului spre victorie, noi suntem liberi. Cărțile sunt închise. Dreptatea și iubirea lui Dumnezeu sunt legate de dragostea lui Hristos față de noi. Acum aparținem Lui pentru veșnicie.

Adam a ascultat cu atenție cuvintele prietenului său franciscan. Cu toate că nu putea aproba și înțelege totul, imediat i-a fost clar că părintele Eugen se îndepărta și mai mult de învățăturile bisericii. Hristos este aproape necunoscut ca Mare Preot în biserică, deoarece serviciul preotesc al messei se află în centrul vieții și învățăturii bisericești. Cine se adresează direct lui Hristos pentru iertarea păcatelor, se desparte de intermedierea preotească romană, prin împărtășanie și spovedanie.

CEL MAI MARE EVENIMENT ÎN VIAȚA UNUI OM

Încă un adevăr biblic a dorit părintele Eugen să-i transmită prietenului său Adam. El îi explică împăcarea. Aceasta este reinstaurarea dreptului de a fi copil al lui Dumnezeu. Acest lucru are loc printr-o sentință publică în fața îngerilor și a locuitorilor întregului univers. Pentru mulți creștini este străin acest termen de adopție de drept, al salvării publice într-un tribunal de reabilitare, cu toate că aceasta a fost prezentată în Vechiul Testament de mii de ani prin Sfânta, iar Isus a vorbit de 20 de ori despre acest lucru.

De douăzeci de ori a arătat Hristos că dorește să mântuiască pe fiecare om. Dacă vreunul se depărtează de El și vrea să meargă pe căile sale, nu-l va obliga. Fiecare mântuit face greșeli și păcate în viața sa. Dacă nu le lasă la o parte, prin puterea lui Hristos, poate distruge salvarea sa. Într-un tribunal de revizuire se va observa dacă mântuitul a rămas fidel până la capăt, sau dacă păcatele sale îl despart din nou de Dumnezeu. Cercetarea vieții sale până la sfârșitul ei va decide asupra acestui lucru. Despre această judecată de cercetare Hristos ne învață în următoarele pasaje din Biblie (citește anexa 1).

Sfânta, ca loc al împăcării în Vechiul Testament, are două despărțituri și două metode de împăcare, una personală și alta publică. Păcătosul, personal, trebuia să aducă o jertfă în curtea templului și să-și recunoască păcatele în fața preotului, transferând păcatele asupra animalului care trebuia să moară în locul lui. Preotul lua o parte din sânge și-l ducea în Sfânta, prin care arăta că sângele, ca susținător al vieții, a fost vărsat, și a avut loc moartea, adică despărțirea de Dumnezeu. Apoi preotul făcea cunoscut păcătosului, în Numele lui Dumnezeu, iertarea păcatelor sale. Aceasta era salvarea personală, împăcarea personală.

Odată cu marea zi a ispășirii, YOM KIPPUR, care de asemenea era și ziua judecății și care avea loc o dată pe an, se vorbea de salvarea publică a păcătosului, și de reabilitarea sa. Lucrarea aceasta o efectua doar marele preot. Cu sângele unei jertfe, care trebuia să moară pentru păcatele întregului popor, pășea în Sfânta Sfințelor unde nici un preot nu avea voie să intre, în afară de el. În această zi prezența lui Dumnezeu era vizibilă printr-un nor de lumină. Poporul era îngenucheat în jurul

templului. Marele preot se ruga pentru iertarea păcatelor întregului popor prin Isus Hristos Însuși. Apoi anunța achitarea prin harul lui Hristos.

Același procedeu se efectuează la judecata divină, în fața tronului lui Dumnezeu. Hristos stă la dreapta Tatălui, și oferă fiecărui păcătos care se adresează Lui în rugă, iertarea personală a tuturor păcatelor. Apoi, Biblia relatează despre lucrarea lui Hristos, în templul din ceruri, prin restabilirea apartenenței, ca și copii ai lui Dumnezeu, în fața îngerilor și a locuitorilor cerului, ca o reabilitare a păcătosului

Daniel și Ioan au văzut că tronul lui Dumnezeu nu se mai afla în sfânta în ceruri, ca înainte⁶³, acolo unde se afla sfeșnicul cu cele șapte brațe și altarul tămâierii, unde Isus stătea la dreapta Tatălui. Tronul a fost “așezat”, și Tatăl S-a așezat. Se vedea chivotul care se afla în Sfânta Sfintelor, iar judecata a început în cea de-a doua parte a templului la tronul lui Dumnezeu.⁶⁴ Apoi se ține judecata potrivit celor zece porunci, aflate în chivot, ca semn al dreptății. Aici are loc salvarea publică prin Marele nostru Preot, Isus Hristos, care nu mai stă pe tron lângă Tatăl, ci apare în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, în calitate de Apărător al nostru. Ce se întâmplă cu urmașul lui Hristos care nu și-a recunoscut toată vinovăția în fața Avocatului său, ci a ținut-o ascunsă, nemărturisind-o și nepărăsind-o?

Isus Hristos este îngrijorat de fiecare urmaș al Său, încât a avertizat de 20 de ori, să nu ne jucăm cu păcatul, astfel nu va putea să efectueze salvarea publică, la judecată, în fața lui Dumnezeu și a îngerilor săi. La această judecată din Cer, Isus este singura noastră salvare. De aceea strigă și solul care zboară prin mijlocul cerului către toți oamenii și toate popoarele: *“Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”* Apocalipsa 14:7. Părintele Eugen nici nu bănuia că aceleași gânduri au fost publicate într-o carte, de un coleg al său din ordinul iezuit. Este vorba de părintele iezuit Lacunza, care după interzicerea ordinului iezuit în America de Sud, a plecat în Italia. Aici a descoperit, pe baza studiilor efectuate asupra profeției lui Daniel, adevărul cu privire la judecata lui Dumnezeu. El a făcut asocierea cu

⁶³ Apocalipsa 1:4.12.13; 4:2.5; 8:3.

⁶⁴ Apocalipsa 11:18.19.

venirea lui Hristos la Judecata de apoi și a calculat pe baza textului din Daniel 8:14 timpul pentru a doua venire a lui Hristos, în anul 1843 d.Hr. Nu a îndrăznit să publice cartea sub numele său, astfel că a apărut sub pseudonimul Ben Ezra. O dovadă a slavei lui Hristos a rămas ascunsă părintelui Eugen și părintelui Lacunza. Era puterea slavei prin lucrarea de evanghelizare creștină.

PUTEREA MISIUNII CREȘTINE

Hristos S-a rugat Tatălui pentru urmașii Săi: *“Cum M-ai trimes Tu pe Mine în lume, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume. Și Eu însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimes. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu”* (Ioan 17:18-22).

Această trimitere prin Isus Hristos se găsește în latină sub numele de *mission*. Este identică cu trimiterea lui Hristos în lume. Misiunea este începutul, centrul și țința creștinismului. Prin aceasta se arată slava și adevărul lui Hristos.

Imediat ce primii creștini au experimentat nașterea din nou a salvării, sunt împinși să aducă semenilor lor această veste a victoriei dragostei lui Hristos. În Ierusalim, cu ocazia Cincizecimii, au acceptat Evanghelia trei mii de oameni, și au fost botezați. Cu ocazia celei de a doua predici s-au decis cinci mii pentru Hristos. Imediat au plecat soli în întreaga lume de atunci, și predicau Evanghelia la toate popoarele. Peste tot au luat ființă biserici creștine și centre ale misiunii.

Curând, Imperiul Roman a devenit un dușman puternic al creștinilor. Motivul era cultul regesc roman. Împăratul roman era venerat ca un zeu, deoarece era socotit fiul zeului soare. În același timp era și conducătorul statului, astfel încât statul și religia erau una. Cine nu-l recunoștea pe împărat ca zeu devenea un dușman al țării, un impostor, un terorist. Deoarece creștinii credeau doar în Hristos ca fiind Fiu al lui Dumnezeu, nu puteau recunoaște pe împărat ca fiu al lui Dumnezeu. Astfel romanii priveau credința creștină ca pe o trădare față de stat și împărat.

Romanii credeau că statul lor va dăinui veșnic, “Roma aeterna – Romă rămâi veșnică”, aceasta era afirmația lor politică. Creștinii credeau în iminenta revenire a lui Hristos la sfârșitul lumii, și la instaurarea Împărăției lui Dumnezeu, care va înlocui oricare altă împărăție lumească, inclusiv pe cea romană. Cu această credință erau dușmani politici direcți ai statului, fiind persecutați sângeros pe întregul teritoriu al imperiului

iar în următoarele secole mii au fost crucificați ca martiri. Cu toate acestea, numărul lor a crescut și credința lor era mai puternică decât moartea. Ei știau că vor învia din morți și vor trăi veșnic în Împărăția lui Dumnezeu, asemenea învierii lui Hristos. Istoria relatează că adesea călăii deveneau creștini după ce experimentau puterea credinței de a trece peste moarte. Pe vremea aceea se auzeau cuvintele “sângele martirilor este sămânța bisericii”. Împărățiile s-au prăbușit iar Evanghelia s-a răspândit între toate popoarele.

Cu mai mult de o sută de ani înainte de căderea Romei, împăratul a ridicat creștinismul din groapa persecuției și l-a făcut religie de stat deoarece au recunoscut că, creștinismul este mai puternic decât cultul soarelui. Această nouă biserică-stat creștină a divizat creștinătatea, deoarece mulți nu doreau să-l recunoască pe rege și pe urmașii lui ca dumnezeu, ci numai pe Hristos Însuși. Acest lucru, biserica-stat nu l-a putut îngădui, și a început să persecute pe creștinii credincioși la fel ca și împărații romani de mai înainte. Milioane au ajuns în camerele de tortură, pe rugul inchiziției unde au murit, dar credința era mai mare decât moartea. Hristos a prezis căderea bisericii-stat de la Evanghelie, prin intermediul profețiilor, după cum vom vedea mai târziu în această carte.

Odată cu Reformațiunea au încetat și persecuțiile în multe țări, iar în altele s-au accentuat și mai tare prin contrareformă. Reformațiunea a fost sprijinită de unele țări, astfel încât, credința a devenit motivul războaielor sângeroase, războaie religioase și războaie civile. Elucidarea acestor lucruri a pus capăt acestor nelegiuiri, iar creștinii au început să ducă Evanghelia lui Hristos în toată lumea. Era misiunii a început. Au luat ființă multe societăți misionare:

- 1706 - Misiunea daneză înființată de August Hermann Franke
- 1732 - Herrenhuter Brüdergemeinde de Contele de Zinzendorf
- 1793 - Societatea misionară baptistă înființată de William Carey
- 1795 - Societatea misionară din Londra
- 1799 - Societatea misionară bisericească din Londra
- 1815 - Misiunea din Basel
- 1824 - Misiunea din Berlin
- 1836 - Misiunea din Leipzig

- 1841 - Misunea din Neuendettelhausen
- 1849 - Misiunea din Hermannsburg
- 1863 - Centrul misionar al adventiștilor de ziua a șaptea
- 1877 - Shanghai: Conferință cu 473 de misionari din 20 de misiuni
- 1888 - Londra: Conferință unde au participat 1576 de misionari din 140 de misiuni
- 1900 - New York: Conferință la care au participat 1666 de misionari din 400 de misiuni
- 1900 - New York: Conferința misiunilor studențești la care au participat 5000 de voluntari dintre care 1550 serveau ca misionari în străinătate.
- 1910 - Edinburg – Conferință misionară internațională unde s-au unit toate societățile misionare pentru înființarea unui consiliu mondial al misiunii.

Istoria misionară relatează în această perioadă de două sute de ani, mari minuni în țările misiunilor unde slava și puterea lui Dumnezeu este vizibilă. Din canibali au devenit urmași blânzi ai lui Isus Hristos, din impostori și criminali au devenit oameni cinstiți, din prostituate și homosexuali au devenit persoane cu o morală ridicată, din oameni antisociali și leneși au devenit muncitori harnici, din ateii și teroriști au devenit creștini credincioși și iubitori. Oamenii îndoelnici și cu o credință slabă și-au întărit credința în Mântuitorul lor. Triburi întregi și adesea întregii locuitori ai unei insule s-au întors la Hristos. Aceste minuni ale misiunii alcătuiesc multe volume de relatări autentice.

De la Conferința din Edinburg, puterea misiunii s-a diluat prin teologia liberală, îndreptată spre evanghelia socială, o interpretare istorico-critică a Bibliei, a individualismului în locul Evangheliei creștine, influențe politice și ecumenice, cât și printr-o teologie a nesiguranței așezând Evanghelia pe același nivel cu religiile necreștine cu ocazia dialogurilor interreligioase.

Între misiunile evanghelice rămase, este și misiunea adventă, societatea misionară cu cea mai rapidă creștere. Are 12 milioane de membri, 5.600 de școli și universități, peste 500 de spitale și sanatorii, 57 de case de editură în 205 țări ale pământului și în 748 de limbi având

2.148 de transmisiuni radio săptămânale și 1.815 transmisiuni televizate. Agenția Adventistă pentru Dezvoltare și Refacere (ADRA), este de asemenea activă la nivel mondial.

Zilele Cincizecimii din Ierusalim par a se repeta prin aceste societăți misionare. Atunci au fost botezați într-o singură zi trei mii de oameni. Astăzi, în fiecare zi a anului, sunt botezați, prin botezul la maturitate, în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, trei mii de oameni. În fiecare minut sunt doi noi adventiști pe pământ iar la fiecare patru ore ia ființă o nouă biserică, după cum relatează un ziar evanghelic. Adventiștii atribuie această creștere rapidă doar dragostei lui Hristos, de care sunt mânați să propovăduiască Evanghelia, prin vorbe și fapte.

Creșterea misiunii advente este de 6% anual iar populația globului crește doar cu 1,9%. Dacă se menține această creștere rapidă, în anul 2080 pământul va avea zece miliarde de oameni din care jumătate vor fi adventiști. Autorul a fost misionar în Africa, India și în alte țări, și poate da mărturie personală despre slava lui Hristos și puterea acestei misiuni.

Adam Weishaupt nu a mai trăit slava lui Hristos în misiune. El a cunoscut doar lucrarea misionară a iezuiților și efectele ei negative. El a oscilat o perioadă de câteva luni între ceea ce i-a spus părintele Eugen cu privire la puterea Bibliei, ca și Cuvânt al lui Dumnezeu, și dezamăgirile sale cu privire la greșelile bisericii. El ar fi putut cu siguranță să iasă învingător în această luptă aprigă care se dădea în interiorul lui, dacă rezistența puterilor oculte, cu care s-a ocupat, nu ar fi fost așa de puternică. Este o experiență generală, că implicarea în ocultism leagă mintea și gândurile încât solia dragostei lui Hristos nu mai are loc. Se vorbește despre un blestem sub care este omul.

Adam Weishaupt credea că ceea ce s-a întâmplat nu se va schimba. Marile evenimente ale istoriei lumii rămân adevăruri, chiar dacă unele detalii sunt colorate și prezentate tendențios de către scriitorii istoriei. Într-un conflict, învingătorul și învinsul descriu trăirile lor deseori într-un mod contradictoriu. Observatorii neutri încearcă să evite astfel de tendințe. Adam a avut acces la diferite izvoare istorice în marea bibliotecă de la München, dar nu i-au rămas ascunse nici descrierile istoriei din punct de vedere al profeției biblice. Din concluziile sale de atunci putem ajunge până în prezent.

ÎMPĂRĂȚIA OMENEASCĂ A LUI DUMNEZEU

Primii creștini au așteptat în zadar revenirea lui Hristos întreaga lor viață. De-a lungul persecuțiilor sângeroase conduse de puterea statală romană în primii trei sute de ani de la Hristos, creștinii au sperat că Hristos va veni în curând și va pune capăt tuturor suferințelor, după cum a promis. Ei cunoșteau profețiile biblice ale profetului Daniel cu privire la soarta Imperiului Roman și priveau cu atenție căderea lui.

Cu aproape șase sute de ani înainte de Hristos, Dumnezeu i-a arătat lui Daniel, care la vremea aceea era ministru de stat la curtea împăratului Babilonului, împărățiile care aveau să vină, până la sfârșitul lumii. Prin simbolul unor animale, Daniel a prevăzut ridicarea și căderea Babilonului, Medo-Persiei, Greciei și Romei (Daniel 7). În aproape o mie de ani de istorie am văzut împlinirea exactă a profeției dumnezeiești. De-a lungul a trei sute de ani, Imperiul Roman a încercat să distrugă creștinismul. Acum creștinii așteptau sfârșitul Romei prin a doua venire a lui Hristos. Totuși, între timp a intervenit ceva, ceea ce și profetul Daniel a văzut mai dinainte. Roma s-a transformat. Istoria ne arată detaliile acestei transformări. Această transformare a început cu împăratul Constantin.

Constantinus Chlorus a fost numit de către împăratul Dioclețian împreună cu Maximianus, un prieten de arme al împăratului, ca și coregent, deci ca Cezar. Timp de zece ani împăratul a încercat să stârpească creștinii din împărăția sa prin persecutarea lor. El a primit administrarea Galiei, Franța de astăzi, a Britaniei și a Spaniei în timp ce coregentul său a primit spre administrare Italia și Africa.

Patrusprezece ani mai târziu Constantius Chlorus a decedat în Britania, iar funcția a fost preluată de fiul său, Constantin, care a domnit ca un renumit conducător de oști în țările care erau administrate de tatăl său. Roma l-a numit pe pretorianul Maxentius, fiul lui Maximianus, ca Augustus, contra rege. Acest fapt a generat între cei doi împărați un război.

Constantin, a înaintat cu armata sa împotriva Romei care era ocupată de Maxentius și care avea o armată mult mai numeroasă. "El a venit cu scopul să devină singurul împărat. Nu și-a acordat prea multe șanse

deoarece rivalul său, Maxentius, era în avantaj. Puterile sale erau mai mari și mai proaspete. El trebuia doar să rămână în spatele zidurilor romane și era imbatabil. Constantin a mășăluit mai departe deoarece nu avea altă alegere. El trebuia să lupte până la capăt.”⁶⁵

Într-o noapte a avut un vis. A văzut soarele sub o cruce și a auzit o voce: IN HOC SIGNO VINCES – cu acest semn vei învinge.

El era un închinător evlavios al dumnezeului soare, SOL INVICTUS – soarele invincibil. Mama lui, Elena, i-a povestit despre Hristos care a murit pe cruce și a înviat din morți. Acum a văzut unite soarele și crucea. El trebuia să slujească ambelor religii și acest lucru l-a făcut toată viața sa.

El a ordonat ofițerilor săi să picteze pe steagurile și scuturile lor cercul soarelui, deasupra grinzii orizontale a crucii, în locul vulturului roman. Acest Hristos, s-a gândit el, a înviat din morți. A folosit acest lucru ca pe un truc care l-ar putea avantaja într-o confruntare cu Maxentius, după cum a spus. În timpul marșului, iscoadele l-au informat că Maxentius a părăsit Roma și s-a îndreptat mășăluind nouă mile la nord de Roma în SAXA RUBA. Atunci a știut că mai avea o șansă. Acolo drumul s-a transformat într-o cărare între două dealuri. El a conceput planuri pentru a tăia drumul de întoarcere a lui Maxentius. În acea seară s-a rugat fierbinte soarelui pronunțând numele noului său zeu.

⁶⁵ DE Rosa, idem pag 45

TRANSFORMAREA ÎN BISERICĂ

“Dimineața următoare, 27 octombrie 312, împăratul Constantin așteptă răsăritul soarelui pentru a fi sigur că Isus era cu el, apoi porunci atacul. Dușmanul fu încercuit la podul Milvius. Maxentius s-a panicat și a încercat să scape aruncându-se în Tibru dar armura l-a tras la fund și a murit asemenea multor soldați de-ai săi. Constantin intră triumfător în Roma – un nou rege, protejat de o zeităate mai mult.”⁶⁶

“De la începutul secolului al treilea, Imperiul Roman era, din punct de vedere economic, în declin iar reformele statale făcute sub domnia lui Dioclețian și Constantin nu au putut să oprească acest declin, ci mai degrabă l-au accelerat. Populația a scăzut atât ca număr cât și ca putere. De mult timp Roma nu mai putea înregimenta romani în legiunile sale iar barbarii păzeau granițele imperiului. Orașele s-au micșorat, comerțul s-a împotmolit, iar agricultura a regresat. Cel mai rău era faptul că nivelul de trai era tot mai diferențiat iar diferența între bogați și săraci era tot mai mare. Micii proprietari de pământuri, din care mai existau mulți în perioada înfloritoare a împărăției, nu se mai puteau menține și erau obligați să devină dependenți de cei mari, deoarece nu-i mai proteja nimeni împotriva violenței. Astfel, pământurile au intrat pe mâna a tot mai puțini oameni, iar nivelul de trai era dependent de împărțirea pământului. Majoritatea au ajuns cerșetori, în timp ce în câteva mâini au intrat averi colosale. Statul nu făcea nimic pentru a-i ajuta, nu-și mai proteja supușii, ci doar îi chinuia. Nevoile financiare tot mai ridicate au condus la un sistem de impozitare și colectare tot mai drastic, nemaiaivând egal în întreaga istorie. Cei mai mari au găsit mijloace și metode de a se sustrage și astfel împinseseră povara asupra micilor cetățeni și țăranilor. Țăranii au părăsit în masă pământurile lor deoarece aveau de plătit atâtea impozite încât nu mai erau în stare să le achite. Suprafețe imense de teren, odată roditor, acum erau pustii, deoarece nimeni nu dorea să le cultive. În Italia și Galia țăranii s-au unit în bande de hoți care adesea se transformau în mici oști. În orașe, funcția onorifică DEKURION, de administrare a orașului, a devenit o povară tot mai apăsătoare astfel încât a devenit obligatoriu ca această funcție să fie transmisă din tată în

⁶⁶ Idem pag. 46

fiu. S-a întâmplat chiar ca pedeapsa dată de judecător unui condamnat să fie aceea de a deveni dekurion.

Statul a devenit din ce în ce mai mult o instituție a forței. O birocrație artificial aranjată domină. Autoadministrarea renumită de altă dată s-a supus regimentului de funcționari, și a încetat cu totul să mai existe sau era doar o nălucă. Statul se implica în toate și reglementa până și cele mai mici lucruri.”⁶⁷

Într-o împărăție decadentă și putredă, împăratul Constantin a văzut în creștini și în valorile morale ridicate “sarea de conservare”. El le-a dat drepturi cetățenești depline și a emis așa-numitul edict al toleranței de la Milano unde spuse:

“Noi suntem de mult de părere că libertatea de credință nu trebuie interzisă, ba mai mult trebuie garantată libertatea gândirii și a dorințelor fiecăruia, astfel încât să fie în stare, să privească lucrurile spirituale după cum dorește el. De aceea am dat ordin ca fiecărui om să-i fie permis să aibă credința sa și să o practice după cum dorește”.

Această libertate a credinței și conștiinței a fost mai târziu, din păcate, suprimată de Roma creștină, numind-o dăunătoare, nebună, ateistă și blestemată. Cel mai mult a evidențiat acest lucru Pius al IX-lea.

Prin acest edict dat de Constantin, biserica a fost ridicată din catacombe și adusă în curtea împărătească. Din secta desconsiderată a creștinilor, cu învățăturile ei antistatale, a devenit o religie de stat, fiind recunoscută a fi egală cu, cultul regal al soarelui. Ca sectă persecutată, creștinii s-au dovedit a fi invincibili: “sângele martirilor a fost sămânța bisericii”. Cu cât mai mulți creștini erau masacrați cu atât mai mulți romani deveneau creștini. Acum împăratul a învins biserica și a preluat-o sub puterea sa, trăgând-o în brațele sale iubitoare. Acum biserica trebuia să-l servească și să facă ce spunea el. Luase ființă o căsătorie nelegitimă între stat și biserică, o relație de dragoste, pe care părinții bisericești o văd ca și o împlinire a textului din Apocalipsa 17 unde este evidențiat adulterul și curvia creștinismului. Apăruse într-adevăr biserica aceea care stătea călare pe fiară, purtată de Imperiul Roman.

⁶⁷ G. Uhlhorn, Războaie și victorii ale Creștinismului Stuttgart 1898 pag 16. 17

DEZVOLTAREA GREȘITĂ A BISERICII A FOST PREZISĂ

Împăratul nu a devenit nici creștin și nici nu s-a lepădat de titlul său PONTIFEX MAXIMUS, ca mare preot al cultului soarelui, al dumnezeului MYTHRAS. Acest titlu a fost preluat mai târziu de episcopii romani. Constantin a transformat unele temple păgâne în biserici creștine și a construit creștinilor biserici minunate dar, în același timp, a construit și temple păgâne impunătoare în noul său oraș Constantinopol.

Pe monedele sale regale era gravat chipul lui, ca fiul lui Dumnezeu, SOL INVICTUS, soarele invincibil. O astfel de monedă cu această inscripție deține și autorul acestor rânduri.

Constantin dorea să lege creștinismul de cultul soarelui. Astfel, la data de 7 martie 321, a decretat prima lege duminicală, poruncind tuturor locuitorilor împărăției să serbeze și să sfințească ziua întâi a săptămânii ca “venerabila zi a soarelui”.

“Când Constantin și ‘preaiubiții lui frați’ și-au dat numele de ‘episcopi ai episcopilor’ (ceea ce papii au preluat mai târziu) nu erau creștini, nici măcar catehizați. Dar nimeni nu a ajuns nici măcar în apropierea staturii și autorității sale. Însuși episcopul Romei, care secole mai târziu se numea papă, în comparație cu el, era lipsit de importanță. Din punct de vedere legal, era un vasal al împăratului, iar din punct de vedere duhovnicesc, în comparație cu Constantin, era un episcop de clasa a doua...”

După cum accentuează Burckhardt în cartea sa *Epoca lui Constantin* titlul regal “episcop ecumenic” nu era doar vorbărie goală, deoarece biserica nu avea pe nimeni altcineva. Nu papa, ci el, asemenea lui Carol cel Mare, era capul bisericii și izvorul unității. La picioarele lui, episcopul Romei trebuia să cadă și să promită supunere. Toți episcopii erau de aceeași părere, că el este oracolul inspirat al înțelepciunii bisericești apostolice. (Și această poziție a fost preluată mai târziu de papii în învățătura cu privire la infailibilitate – o remarcă a autorului).

Împăratul era o persoană sfântă PONTIFEX MAXIMUS – un alt titlu pe care papii l-au preluat mai târziu... Un episcop al vremurilor

noastre afirmă: “Biserica era o parte a statului. Biserica a fost introdusă în imperiu, nu imperiul în biserică. De aceea, Constantin dicta, și nu episcopii, timpul și locul ținerii sinoadelor bisericești și chiar rezultatul alegerilor. Fără aprobarea lui nu puteau intra în vigoare. El singur era legiutorul imperiului. Este un paradox al istoriei că, un păgân, Constantin, a fost inventatorul unui consiliu al tuturor bisericilor...”

“Constantin a chemat laolaltă pentru prima dată consiliul tuturor bisericilor în anul 325 la Nicea, care înseamnă ‘victorie’. A fost probabil cea mai importantă întrunire creștină a istoriei... În Nicea s-au adunat părinții întemeietori ai consiliilor, 300 de episcopi, iar cheltuielile de transport au fost suportate de către Constantin. Până la o jumătate de duzină au venit din est. Silvestru, episcopul Romei nu a fost prezent... un împărat păgân avea totul sub control. Toate acestea au avut loc în marea sală a palatului. Potrivit istoricului Eusebius, el era înalt și subțire, plin de grație și maiestos. Pentru a face simțită prezența sa, a deschis consiliul ‘plin de purpură, aur și pietre prețioase’”.⁶⁸

Era un politician tare ca piatra, îngâmfat și avid de putere, fără conștiință și scrupule. Fusese de două ori căsătorit. Pe fiul său, Crispus, din prima căsătorie, l-a ucis în anul 326. Pe cea de-a doua sa soție a înecat-o în cadă. Și-a ucis nepotul de unsprezece ani și cumnatul, cu toate că-i făcuse un jurământ prin care îi asigurase o conducere liberă. Biserica se conformă lui fără a fi deranjată de crimele sale. Politica bisericească luă locul priorităților Evangheliei. Religia nu era importantă, doar biserica singură era importantă. Rezultatul a fost, după cum spune Burckhardt, o “biserică ce a decăzut rapid.” Prețul pentru ‘convertirea’ lui Constantin la creștinism a fost pierderea nevinovăției.⁶⁹

Prin expresia ‘pierderea nevinovăției’, Isus a descris în cartea Apocalipsei biserica decăzută, care, ca și o femeie care nu este fidelă bărbatului ei, curvește cu împărații pământului. Isus descrie biserica Sa decăzută ca pe cea care călărește pe fiară, ca și curva împăratului. CEZAROPAPISMUL, este termenul potrivit pentru această stare a bisericii, unde împăratul, cezarul, era în același timp papă al bisericii.

⁶⁸ De Rosa, idem. pag 56

⁶⁹ idem pag 57

Într-adevăr, împăratul a fost conducător peste biserica ridicată la rang de religie de stat, timp de două sute de ani. După aceea, a preluat această funcție episcopul de Roma, care a devenit papă, împărat, PONTIFEX MAXIMUS, locțiitorul lui Dumnezeu pe pământ, episcopul episcopilor plin de putere și cinste încât se aseamăna împăratului roman. Din imperiu roman a devenit Roma papală. Exact acest lucru a fost profetizat de Hristos, ca avertizare și mângâiere pentru rămășița urmașilor Săi. Au fost uciși mii și milioane prin închiziție și poliție bisericească la fel ca și pe vremea împăratului, când Constantin încă nu era convertit. Bolnav, pe patul de moarte, el a fost adus la VILLA ACHYRONIA lângă Nicomidia. Acolo a fost botezat nu de un papă, nici măcar de un episcop sau preot catolic, ci de un episcop eretic, arian, pe nume Eusebiu. El a murit în ultima zi a rusaliilor, în anul 337.”⁷⁰

Astăzi, urmările “comportamentului extraconjugal” al bisericii cu împăratul sunt vehement combătute de mulți, dar aproape nu se spune nimic despre cauza domniei împăraților romani asupra bisericii. Istoria bisericească dovedește corectitudinea profetiei lui Hristos din Apocalipsa capitolul 17.

“Bonaventura, cardinal și general al franciscanilor, a comparat Roma cu, curva din Apocalipsa capitolul 17 și, a făcut această afirmație cu trei sute de ani înaintea lui Luther. ‘Această curvă,’ scria el, ‘îmbată împărați și popoare cu vinul curviei ei’. El susținea că nu a găsit în Roma decât plăceri trupești și simonie (cumpărarea posturilor), chiar și la cele mai înalte niveluri bisericești. Roma a corupt conducătorii bisericii, conducătorii bisericii au corupt clerul, iar clerul a corupt poporul...

Un papă olandez pe nume Hadrian al IV-lea a recunoscut în 1522 în fața parlamentului de la Nürnberg, că tot răul din biserică a pornit de la Curia romană. ‘De mulți ani au existat pe scaunul lui Petru multe fenomene rele, abuzuri în lucrurile duhovnicești, încălcarea poruncilor, încât totul a devenit rău și pervers.’

Cardinalul iezuit Bellarmin interveni mai târziu: ‘De-a lungul câtorva ani, înainte de Luther și Calvin, aproape că nu mai exista religie în biserică. Papalitatea aproape că a distrus creștinismul.’

⁷⁰ idem pag 55

Lucrurile stăteau atât de rău încât Contarini spusese papei Paul al III-lea (1539-1549) că întreaga curte papală a devenit eretică (decăzută de la Hristos), și este în contradicție cu Duhul Evangheliei. Legea lui Hristos aduce libertate, dar papalitatea, spuse Contarini, aduce doar robie și incorectitudine. ‘La nici o altă sclavie mai mare ca aceasta nu puteau fi supuși credincioșii creștini.’...

Biserica romană, la vest despărțită de protestanți, era mai puțin o biserică catolică și mai degrabă o sectă de temut sub varga papei.”⁷¹

Nu este de mirare că, scriitorul catolic Dante, în lucrarea sa *DIVINA COMEDIE*, blestema cu iadul pe papi și cardinali. Chiar și fostul profesor de teologie catolică, Martin Luther, și de asemenea mulți alți reformatori au văzut în papalitate împlinirea profețiilor cu privire la antihrist din Daniel capitoul 7 și Apocalipsa capitoul 13 împreună cu cele 20 de caracteristici unice care se împlinesc istoric numai într-o singură putere – papalitatea.

Nu numai reformatorii se plâneau de decăderea spirituală a papalității, dar și sfinții bisericii romano-catolice, și chiar scriitorii lumesti.

Katharina din Siene i-a scris lui Grigorie al XI-lea că nu trebuie să viziteze curtea papală pentru a o mirosi, deoarece “duhoarea Curiei a ajuns demult în orașul meu”.

Sfânta Brigitta spuse lui Grigorie: “Clericii sunt mai mult adepți ai diavolului decât preoți ai lui Dumnezeu.”

De asemenea Niccolo Machiavelli a scris următoarele: “Italienii sunt împovărați de vinovăția bisericii romane și al clerului său. Prin exemplul lor am pierdut tot adevărul religios și am devenit în totalitate necredincioși. Luați acest lucru ca regulă: cu cât mai aproape trăiește un popor de Curia romană, cu atât mai puțină religie deține.”

Învățăatul Erasmus, din secolul al XVI-lea, unul dintre cei mai înțelepți oameni ai timpului său, a spus că tirania romană este mai rea decât cea a turcilor. El a scris un scheci în care-l descrie pe papa Iulius cum încearcă să treacă pe lângă Petru la poarta raiului. Petru se uită la el și nu-l poate recunoaște pe luptătorul bărbos ca urmaș al său. Iulius își dă coiful jos și așează tiara. Petru devine și mai agitat. În sfârșit Iulius,

⁷¹ idem pag 148-151

nerăbdător, vâra cheia sub nasul lui Petru. Apostolul o cercetează și dà încet din cap: “Îmi pare rău dar aceasta nu se va potrivi nicăieri în această împărăție.”⁷²

Cu siguranță, nu trece nimeni pe lângă acest fapt istoric, dar cauzele aproape că nu sunt băgate în seamă. Acestea se află cu mult în urmă pe vremea Imperiului Roman. Cine se întreabă astăzi cu privire la dezvoltarea greșită a bisericii, va găsi răspunsul la împărății care au desfrânat cu biserica. Este o relație extraconjugală, de infidelitate și decădere de la Hristos, după cum este descrisă în Apocalipsa. O infidelitate cu efecte până în prezent și viitor.

Hristos prezintă în capitolul 12 din Apocalipsa o altă femeie, fiind adevărata lui Biserică: “*Și în cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.*” Părinții bisericești au recunoscut în acest simbol, biserica adevărată și curată, mireasa lui Hristos. Ei nu știau nimic despre cultul Mariei, apărut mai târziu, unde această imagine, în ciuda tuturor descrierilor evenimentelor, a fost atribuită greșit Mariei. Era vorba de biserica curată în comparație cu biserica decăzută, care în Apocalipsa 17 este descrisă ca o prostituată.

Această biserică și-a pierdut inocența, împăratul Constantin a adus-o la stadiul de prostituată. Astfel rămân aceste două femei, biserica adevărată și cea falsă, de-a lungul istoriei până la sfârșitul lumii.

Constantin a împărțit biserica. Majoritatea s-a unit cu împăratul iar minoritatea a trebuit să se refugieze în munți și păduri și să se retragă din viața publică și de la activitățile bisericii-stat. Ei nu erau de acord nici cu DIES SOLIS – ziua soarelui – și țineau mai departe Sabatul lăsat de la creațiune. În această zi Isus s-a odihnit în mormânt după crucificarea Sa, după ce noua creațiune a mântuirii a fost încheiată prin moartea Sa.

Reprezentanții bisericii statale de mai târziu au făcut un compromis adoptând cultul soarelui. Ei au descris pe Hristos ca “adevăratul soare”.⁷³

⁷² idem pag. 149

⁷³ Autorul a vizitat mormântul care se află sub altarul bisericii Sfântul Petru, unde, pe un mozaic din sec II, Hristos este reprezentat ca fiind Helios, adică dumnezeul soare. Aici creștinismul și cultul soarelui sunt contopite.

Deoarece Hristos a înviat în prima zi a săptămânii care se numea duminica (ziua soarelui) au sărbătorit cu păgânii această zi. Exact acest lucru a văzut Constantin în visul său, cercul soarelui unit cu crucea. Era semnul victoriei sale asupra coregentului său, Maxentinus, apoi a devenit semnul victoriei sale asupra bisericii lui Isus Hristos, ademenind-o și determinând-o să comită adulter.

Până în prezent, biserica persecutată a lui Dumnezeu a ținut adevăratul Sabat al lui Isus Hristos.⁷⁴ Ea s-a depărtat de cultul soarelui care era interzis de Dumnezeu din timpuri străvechi.⁷⁵ În curând, în biserica evului mediu domina aceeași situație, întâlnită în timpul decăderii Imperiului Roman. Poporul s-a împotrivit reformațiunii și mai târziu revoluției din biserica-stat.

Reformatorii au recunoscut papalitatea în “cornul cel mic” din profetia lui Daniel capitolul 7. Ei au analizat textul profetic exact. Această analiză este lărgită prin evenimentele istorice până în prezent.

⁷⁴ L. R. Conradi, *Istoria Sabatului și zilei întâi a săptămânii în lumina Sfintei Scripturi și a istoriei*, de la întemeierea lumii până în prezent. Hamburg 1912

⁷⁵ Exodul 32:1-8. Numeri 25:1-4. Deuteronomul 17:3. 32:16.17. 2Împărați 23:4.5 Ieremia 7:9.10.17-19 Ezechiel 6:4. 8:16. Vițelul de aur era tot o imagine a dumnezeului soare al egiptenilor.

PRĂBUȘIREA CREDINȚEI

Criza credinței lui Adam Weishaupt a ajuns la punctul ei culminant. El a luat o decizie care a avut urmări nefaste nu numai pentru el ci pentru întreaga omenire, după cum s-a dovedit mai târziu. Pentru el era clar că papalitatea eșuase deoarece papa luase locul lui anticrist. Cu gândirea sa, favorabilă bisericii, nu putea vedea dincolo de independența reformatorilor. Pe baza educației sale nu putea înțelege că era creat unic de către Dumnezeu după cum spune Hristos:

“Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta”.

După cum dragostea unește două persoane, așa și omul iubit de Dumnezeu ar trebui să fie una cu Hristos. Nici un om sau instituție nu se poate interpune în această legătură fără a distruge acest legământ al dragostei. Credința lui Adam era dimpotrivă astfel formată, ca să pună biserica pe primul loc. Din partea bisericii, și în special din partea iezuiților, reformațiunea era blestemată. El s-a îndepărtat tot mai mult și de iezuiți, astfel încât nu mai avea o credință solidă. Totuși, ca teolog învățat, nu dorea să tragă consecințele poziției sale de respingere. Până la urmă era în joc cariera sa, astfel încât și-a jucat rolul mai departe, și l-a jucat bine. El a urcat pe treptele carierei tot mai sus până când, prin influența unchiului său, Adam Ickstatt, a obținut catedra de drepturi canonice la Universitatea din Ingolstadt. Împlinise numai 26 de ani când a fost numit profesor de drept bisericesc.

O NOUĂ RELIGIE

După despărțirea sa de părintele Eugen, Adam Weishaupt s-a ocupat în München în principal cu filozofia lui Moses Mendelsohn, care s-a născut la Dessau la 6 septembrie 1729 și murit la Berlin în 4 ianuarie 1786. Revendicarea sa cu privire la o toleranță a tuturor religiilor, în special a celor trei religii avraamice, iudaismul, creștinismul și islamul, a influențat și lucrarea lui Lessing, *Natan cel înțelept*. Renașterea acestei idei domină astăzi, în secolul XXI, publicul și în special părinții noii religii mondiale care va să vină; este vorba de “noua toleranță”.

Adam era entuziasmat de ideea unei toleranțe, care-l elibera de constrângerile educației sale catolice. Mendelsohn l-a cunoscut pe Lavater, care era un creștin convins al Bibliei, și care dorea să-l convertească pe evreul Mendelsohn la Hristos, la adevăratul Mesia. În schimb, el s-a împotrivit vehement. Din anul 1769 au apărut scrisorile sale evreo-creștine de polemică pe care Adam Weishaupt le studia cu atenție. Se va întoarce el, care s-a născut evreu, înapoi la religia sa pe care a părăsit-o în tinerețe, pentru a trece de partea catolicismului?

Era totuși numai un gând al toleranței pe care l-a preluat de la Mendelsohn. Această toleranță nu trebuia numai învățată, ci chiar impusă. Lui îi încolți în minte toleranța ca o nouă religie, ca și religie mondială. Această idee a unei religii universale și a unei conduceri globale pentru întreg pământul a întâlnit-o, spre surprinderea lui, la un ordin secret, Francmasoneria.

În secolul al XIV-lea exista deja un ordin secret pe nume “frățietatea șarpelui”. Cuvântul biblic pentru șarpe este “nahash” care provine din NHSH care înseamnă “descifrare, descoperire” iar în latină “illuminare” = cunoaștere, a lumina. Erau așa numiții “Iluminați”. Ramificația lor cea mai renumită în Germania erau “rozicrucienii”, care au ca fondator pe împăratul Carol cel Mare în secolul al IX-lea. Oficial, prima lor lojă, care avea însemnătatea unei comunități religioase, a fost înființată cu 1100 ani după Hristos în orașul Worms.

Un sistem deosebit de tăinuire i-a caracterizat pe rozicrucieni. Au activat timp de 108 ani în mod public, iar 108 ani în ascuns, astfel încât, s-a crezut că ordinul dispăruse. În anul 1614 ordinul a devenit din nou

public printr-un anunț în care se racolau membri, astfel încât, unii recunosc acest an ca fiind anul întemeierii ordinului. Ei au dezvoltat mai multe ramuri unele având scopuri pozitive ca: cunoașterea mântuirii sufletești a omului. O altă ramură erau așa numiții “Prietenii lui Dumnezeu” cu învățăturile lor apocaliptice, fiind activi în anii epidemiei de ciumă, în Europa. Apoi, conducerea acestui ordin a fost preluată de “Ordinul Sfântului Ioan” care este descris în cartea “Enciclopedia francmasoneriei” de Albert MacKey ca și “organizația francmasonilor cu misiune secretă”.

O relație strânsă cu francmasoneria a avut un timp și Martin Luther. El a făcut clar acest lucru prin stema sa care a fost proiectată de rozicrucieni pentru el, la Nürnberg.⁷⁶ Ea reprezenta un trandafir împreună cu inițialele sale și o cruce.

Acest lucru se întâmpla cu un an înainte de tezele lui Luther din Wittenberg. “În urma unor cercetări noi s-a descoperit că ceea ce se considera până atunci trandafirul lui Luther de fapt era o stemă cu mult mai veche, care cu sute de ani înainte de reformațiune a fost făcută și aplicată în biserica sfântului Lorenz din Nürnberg. Aici au luat ființă ideile reformatoare a lui Martin Luther. Rozicrucienii sunt de fapt francmasoni ai evului mediu. Ei au propovăduit încă din secolul al XIII-lea o reformă politică și religioasă. Lucrarea principală a rozicrucienilor are ca titlu “Reformațiunea generală și universală a întregii lumi!”... Cel mai apropiat colaborator a lui Luther era Philipp Melanchton care, de fapt, a fost principalul actor al reformațiunii ducând la divizarea bisericii prin formarea “Uniunii bisericilor protestante statale” în 1527. Elanul protestantismului, prin urmare, a fost și mai tare tăiat. Denominațiunile și sectele au fost încurajate de lojă. Dacă ne gândim numai la francmasoni ca John Wesley, Thomas Chalmers, Conte Zinzendorf, care au avut grijă de alte divizări. Pe lângă acestea se numără și sectele înscenate de lojă: Știința Creștină, Mormonii, Martorii lui Iehova, Antropozofii ș.a. Întemeietorul Martorilor lui Iehova, C.T.Rusell, a fost de asemenea francmason ca și Joseph Smith și Brigham Young de la mormoni și Rudolf Steiner, de la antropozofi. De asemenea și

⁷⁶ Jan van Helsing, Organizații secrete – Redhe Ems 1995 ISBN 3-89478069-x pag 36-38

B.M.Eddy de la Știința Creștină a fost propulsat potrivit Lexiconului Internațional al francmasoneriei de către Lojă. Loja Quatuor Coronati relatează în anuarul din 1978 că Dr. Rudolf Steiner i-a fost încredințat un patent pentru a forma o Lojă de Memphis și una de Misraim, care activează în 95 de grade...

Melanchton nu era singurul 'iluminat' care-l înconjura pe Luther. Întreg anturajul lui Luther era compus din rozicrucieni. Aceștia erau pe atunci francmasoni.”⁷⁷

Adam Weishaupt s-a întâlnit cu rozicrucienii în perioada descumpănirii sale interioare, când un francmason, care a rămas necunoscut, i-a făcut cunoștință cu scrierile ordinului, ca de exemplu: “Compasul înțelepților”, “Ghiveciul de flori”. Weishaupt a fost atât de entuziasmat încât i-a venit ideea înființării unei societăți secrete, pentru a domina lumea:

“Pe această cale, chiar înainte de a fi fost membru cu adevărat al unei societăți secrete, exista în fantezia mea un ideal al unei astfel de societăți care mă atrăgea spre ea, și a provocat dorința arzătoare de aderare și, mai târziu, a devenit temelia pentru ceea ce au adus la îndeplinire... Decizia mea de a face parte din societate, indiferent cât ar costa, prinsese de acum rădăcini. Așa scriam eu, cu acest scop, peste tot unde bănuiam că ar putea exista francmasoni.”⁷⁸

În această perioadă de schimbare interioară, profesorul Weishaupt a prezentat și prelegerea despre filozofia practică. El a început aceasta cu un sârg deosebit. Studenții săi erau atât de acaparați de ideile cosmopolite încât participau în masă la prezentările sale.

Studenți de la toate facultățile făceau parte din audiența sa. Din țările vecine aproape toți studenții veneau cel puțin odată la Ingolstadt pentru a cunoaște tezele sale.

După interzicerea ordinului iezuit, s-a dedicat cu totul francmasoneriei. În “Loja Theodor” din München era un membru harnic. Despre succesul prezentărilor sale la Universitatea Ingolstadt a scris unui prieten următoarele:

“Este cunoscut că am adunat pe tinerii din Germania în jurul catedrei mele, pe care cu ceva timp înainte doar puțini studenți o frecventau.

⁷⁷ N. Homuth Dokumente de Unterwanderung 1997 pag 11-16

⁷⁸ B. Franke-Griecksch, Der Namenlose Krieg Leonberg 1989 pag 80

Am parcurs tot cercul științelor umane... Cine să fi crezut că un profesor din Igolstadt ar atrage profesorii din Göttingen și cei mai mari oameni ai Germaniei?”⁷⁹

Ceea ce făcea cursul său atât de atrăgător era interesanta idee a unei reforme mondiale. Trebuia construită o nouă ordine statală și juridică, cât și o nouă formă de creștinism. Vechile forme statale ar fi eșuat. Nedreptatea, corupția, sărăcia, războaiele și jaful l-au făcut pe om nefericit. Statul nu-și poate ajuta cetățenii. Statul este incapabil și trebuie înlocuit printr-o nouă ordine mondială, de către cetățenii mondiali, un stat mondial cu libertate, egalitate, frățietate.

Chiar și biserica a eșuat în a-i face fericiți pe cei săraci și în a aduce pacea pe pământ. De aceea trebuie să ia ființă o nouă formă de creștinism. Puterea morală a francmasoneriei ar fi adevăratul creștinism. O etică mondială ar trebui să unească toate religiile lumii.

Drumul spre o societate mondială liberă și fericită trebuie nivelat la nevoie și cu forța. Revoluții, haos, colaps economic, anularea moralei învechite, desființarea bisericii și a clerului ar trebui să distrugă ruinele vechii orânduiri pentru a face loc unei noi conduceri și religii mondiale.

Oamenilor săraci și subjugăți trebuie să le fie acordată o nouă iluminare. De aceea Adam Weishaupt a întemeiat la cererea directă a iluminaților de odinioară, sub conducerea francmasoneriei, la data de 1 mai 1776 în Ingolstadt, ordinul secret al iluminaților. De atunci, 1 mai este ziua muncitorului, care se sărbătorește aproape în întreaga lume.

O serie de oameni renumiți din Germania au aderat la ordinul iluminaților. Conducătorul armatei Adolf von Knigge, Gotthold Ephraim Lessing, Johann Wolfgang von Goethe, Herder care era deja francmason din 1776, iar mai târziu, Joseph von Sonnenfeld și Johann Cristoph Bode, care i-a câștigat de partea iluminaților pe Herder și Goethe.⁸⁰

“În timp ce Weishaupt nu dorea să profaneze religia bisericească, Knigge considera acest lucru necesar, deoarece considera că doar pe această cale este posibil ca credincioșii, necredincioșii și entuziaștii să poată fi uniți într-o religie universală...”

⁷⁹ Robinson, idem pag 90

⁸⁰ Franke-Griecksch idem pag 107

Principiul conducător al ordinului iluminaiilor era ideea de înaintare și creștere a omenirii. Iluminații doreau să ridice neamul omenesc la un nivel mai înalt, printr-o revoluție morală pe toate planurile...

Lessing a scris următoarele: “Cu siguranță va veni vremea unei noi Evanghelii veșnice, care ne este promisă în cărțile noului legământ”.

Ideile lui Lessing au fost duse mai departe de Herder... Francmasoneria putea duce la îndeplinire această misiune doar prin trecerea peste acuzațiile din interior, educând adepții săi într-o nouă formă de gândire. Prin aceasta, Herder deveni purtătorul de cuvânt al Iluminismului...

“Adevăratul conținut al Apocalipsei creștine se regăsește în francmasonerie. Francmasoneria are misiunea de a duce mai departe marea revoluție începută de Isus. Acum Iluminații apăreau ca și adevărați creștini care duc spre victorie minunata lucrare a Mântuitorului lor, împlinind visul întregii omeniri.

Preluarea simbolurilor creștine a servit doar ca o capcană. Weishaupt plănuia nu o adâncire a creștinismului ci o îngrădire a sa, și reîntoarcerea omului la stadiul de deplină dependență, la fel cum a trăit în vremurile preistorice”.⁸¹

⁸¹ Robinson, idem pag. 96-98

LUPUL ÎN BLANĂ DE OAIE

Cu siguranță, profesorului Weishaupt nu-i era necunoscut că toți reformatorii au căzut de acord cu privire la profeția “cornului cel mic” din Daniel capitolul 7, ca fiind papalitatea. Istoria le-a dat fără îndoială dreptate.

Profeția biblică vorbește în detaliu despre o putere mondială, care este descrisă a fi Antihrist. În Daniel capitolul 2 sunt enumerate patru împărății, Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Toate patru au existat în istoria lumii înainte de Revoluția Franceză. Nu va exista o a cincea împărăție ci cea de a patra, adică Imperiul Roman, se va diviza în zece părți, care vor rămâne până la sfârșitul pământului. Într-adevăr au fost zece popoare germanice care au cucerit Imperiul Roman de răsărit și mai târziu, ca moștenitori ai Romei, au format statele Europei.

În Daniel capitolul 7 au fost profetizate aceleași împărății, și în fapt, ele au apărut una după alta pe scena istoriei, făcând loc următoarei, așa după cum profeția a relatat cu sute de ani înainte. În final va rămâne Europa, reprezentată prin simbolul celor zece coarne ale fiarei a patra, adică a Imperiului Roman. Din Imperiul Roman va lua ființă “cornul cel mic” în mijlocul celor zece coarne. Acest corn mic este numit în Biblia catolică (în explicații) ca fiind anticristul. Profeția nu dă nume, ci numai indicii ale acestei puteri. În total sunt cincisprezece indicii, care sunt prezentate și care clarifică taina, dacă urmărim cu atenție evenimentele istorice. Este de observat cum Biblia se explică singură deoarece simbolurile profeției sunt explicate în întregime în alte pasaje ale Bibliei. De asemenea, Hristos a vorbit adesea în parabole și apoi mai târziu le-a explicat exact. Mai întâi să urmărim textul din Daniel capitolul 7:

În anul dintâi al lui Belșațar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie. Daniel a început și a zis: ‘În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta. Cea dintâi semăna cu un leu, și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au

smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om, și i s-a dat o inimă de om. Și, iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură între dinți; și i s-a zis: 'Scoală-te, și mănâncă multă carne!' După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete, și i s-a dat stăpânire. După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fer, mânca, sfărâma, și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură..., care vorbea cu trufie. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe cari le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars. Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. Eu, Daniel m-am turburat cu duhul, și vedeniile din capul meu m-au înspăimântat. M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo, și l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste

lucruri. El mi-a vorbit și mi le-a tâlcuit astfel: Aceste patru fiare mari, sunt patru împărați, cari se vor ridica pe pământ. Dar sfinții Celui Prea Înalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din vecinicie în vecinicie. În urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte, și era nespus de grozavă: avea dinți de fer și gheare de aramă, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea; și asupra celor zece coarne pe cari le avea în cap, și asupra celui lalt corn care ieșise, și înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne. Am văzut de asemenea cum cornul acesta a făcut război sfinților, și i-a biruit, până când a veni Cel îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Prea Înalt, și a venit vremea, când sfinții au luat în stăpânire împărăția. El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra, este o a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. Cele zece coarne, înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui, și va doborî trei împărați. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp... de o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta! Aici s-au sfârșit cuvintele. Pe mine, Daniel, m-au turburat nespus de mult gândurile mele, și mi s-a schimbat culoarea feții; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea.”

Cele cincisprezece caracteristici ale “cornului cel mic”:

1. Este un **corn**. Coarnele reprezintă împărății, potrivit versetului 24.
2. Este un corn **mic**, deci o împărăție mică.

3. Ia ființă din cea de a patra fiară care simbolizează Imperiul Roman.
4. Ia ființă **între** cele zece coarne, care simbolizează națiunile Europei, care au cucerit Imperiul Roman de apus odată cu migrația popoarelor. Migrația popoarelor a avut loc între anii 375-560 după Hristos.
5. La apariția sa **sunt rupte trei coarne**. Acest fapt este explicat în versetul 24; **va umili trei împărați**.
6. **Va fi cu totul altfel decât cei dinainte**. Deci se va deosebi vizibil de celelalte popoare europene.
7. Avea **ochi asemenea cu ochii omului**. Celelalte coarne nu aveau așa ceva și nu puteau vedea ceea ce vede acest corn. Când se spune că o fiară are ochii asemenea omului, atunci se face referire la înțelepciunea acestei împărății. Dacă o împărăție este foarte înțeleaptă, acest fapt se relevă în politica și în diplomația sa.
8. Avea **o gură care vorbea lucruri mari**. Acest lucru se explică în versetul 25. Va batjocori pe cel Prea Înalt. Cel Prea Înalt este Dumnezeu. Această împărăție practică blasfemia și batjocura la adresa lui Dumnezeu.
9. **Va fi mai mare decât cei care au fost lângă el**, versetul 20. Acest lucru este ceva unic, mai întâi este o împărăție mică, mai mică decât a altor popoare europene, apoi va fi mai mare decât celelalte popoare europene.
10. Apoi am văzut **cornul cel mic rostind vorbe de hulă la adresa Celui Prea Înalt**. În versetul 25 se explică, că va ucide pe sfinții Celui Prea Înalt. Deci va conduce prigoane creștine sângeroase, și va învinge neputând ca să i se opună nimeni.
11. **Se va încumeta să schimbe vremile și legea**. Schimbări de timp sunt posibile doar prin modificarea calendarului. Schimbarea Legii lui Dumnezeu, a celor zece porunci, este o rebeliune directă împotriva Dăătorului legii, adică Hristos, care a dat cele zece porunci oamenilor, la Sinai. În Luca 16:17, Hristos spune: “Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din lege”. Această putere însă, se va încumeta **să schimbe legea**.
12. **Îi vor fi date 3 vremi și jumătate**. Această perioadă profetică este relatată de șapte ori în profetie în Daniel și Apocalipsa. În

timpul acestei perioade sfinții sunt în mâna lui și poate să-i persecute și să-i ucidă.

13. **Apoi se va ține judecata.** Această împărăție va rămâne până la judecata de apoi. Este o perioadă destul de lungă de timp, de la migrația popoarelor până la sfârșitul lumii. Cu alte cuvinte nu se poate vorbi de o singură persoană, deoarece nimeni nu trăiește așa de mult, ci este vorba de o împărăție. Anticristul este deci un stat, o împărăție cu un cap încoronat, cu un împărat.
14. **Puterea sa i se va lua.** Această împărăție nu va putea fi învinsă de nici o împărăție pământească, ci numai de Dumnezeu la judecata Sa.
15. **Va fi ștearsă de pe fața pământului.** Deci va înceta să mai existe, nu va mai exista pe pământ nici în așa-zisul chin veșnic. Împărăția și coroana, tronul și puterea vor dispărea pentru totdeauna.

Toate aceste indicii se regăsesc, după cum susțin teologii din timpul reformațiunii încoace, într-o singură împărăție în Europa, biserica stat avându-l pe papă ca monarh. Această afirmație va fi dovedită după cum urmează:

1. Vaticanul, cu adevărat, este o împărăție. Papa este în același timp rege și capul bisericii catolice.
2. În fapt este chiar o împărăție mică. La început biserica-stat era doar așa numitul Patrimonium Petri adică cuprindea orașul Roma și împrejurimile.
3. A luat naștere cu adevărat din Imperiul Roman. Papa a devenit urmașul împăratului roman, și preluă de la el, limba, coroana, tronul, structurile administrative și numele de PONTIFEX MAXIMUS ca mare preot. Acest nume poate fi văzut la Roma, săpat pe ruinele vechii Rome și de asemenea în biserica Sfântul Petru, ca titlu al papei.
4. Și apariția bisericii stat odată cu migrația popoarelor, se potrivește. Până în anul 476 după Hristos a domnit un împărat în Italia. În acest an Roma a căzut în mâinile germanilor. Episcopul de Roma era dependent de mila lor. Împăratul Teodosius al Constantinopolului l-a numit în anul 534 conducător al orașului

- Roma. Prin aceasta, episcopul de Roma a primit puteri lumești asemenea unui împărat.
5. Cu toate acestea, el nu putea să-și exercite puterea, deoarece germanii domneau din perioada migrației popoarelor. Ei erau de credință ariană și nu-l recunoșteau pe papă. Trei împărați au fost *smulși*, exact după cum relatează profetia. Acest lucru s-a împlinit cu exactitate, când herulii au fost învinși în anul 493, vandalii în 534, și ostrogoții care au trebuit să renunțe la ocupația Romei în anul 538.
 6. Noul stat al papalității era cu adevărat altfel decât forțele politice, era o putere bisericească, biserică stat.
 7. Înțelepciunea, care este reprezentată prin ochi, asemenea unui om, se arată prin politica și diplomația bisericească din următoarele secole. O zicală spune că: “Toreador poți deveni numai în Spania iar diplomat numai la Roma.” Prin spovedanie biserica stat avea acces la secrete și astfel au dezvoltat un sistem unic de informare. Ei cunoșteau mai mult decât celelalte state.
 8. Caracteristic acestui stat este și hula arogantă la adresa lui Dumnezeu. Istoria ne relatează: “Papa este așa de plin de demnitate și de sublim, încât nu este numai un om, ci este ca și cum ar fi Dumnezeu, Vicarul lui Dumnezeu... Singur papa va fi numit cel Prea Înalt... Monarh divin, mare împărat, rege al regilor... Papa deține o asemenea demnitate și putere încât formează împreună cu Hristos același tribunal, astfel încât, orice ar face papa, pare a fi venit din gura lui Dumnezeu.” (Ferrari, Prompta, Bibliotheca, Art. Papa) “Noi avem pe pământ locul Dumnezeului celui Prea Înalt în noi.” Acest lucru afirmase Leo al XIII-lea în anul 1893. Printre alte afirmații asemănătoare se află și dogma infailibilității, introdusă de Pius al IX-lea în anul 1870.
 9. Faptul că papalitatea a ajuns cea mai mare putere în Europa o arată clar istoria bisericească. El a așezat și a dat jos pe împărați. Cine dorea să devină împărat, primea de la el coroana împărătească. Prinții îi cădeau la picioare și i le sărutau. El era netăgăduitul domn al Europei.

10. La fel ca și la împărații romani, nici la papalitate nu exista libertate religioasă. Cine nu dorea să i se închine era distrus. Potrivit relatărilor istorice i-au căzut victime acestui colos peste 50 de milioane de oameni. Prin cruciadele duse împotriva valdenzilor și albigenzilor de către papa Inocențiu al III-lea au fost uciși nu mai puțin de un milion din acești buni creștini. De la înființarea ordinului iezuit au fost uciși, între 1540 și 1580, nu mai puțin de 900.000 de oameni. 150.000 și-a pierdut viețile prin inchiziție numai în 40 de ani. După edictul lui Carol al V-lea împotriva protestanților, 50.000 de oameni au fost spânzurați, decapitați sau arși de vii, pentru erezie. În timpul domniei ducelui de Alba, în Olanda, în cinci ani au fost uciși 18.000 de oameni. Inchiziția nu se supunea nimănui decât papei. Cruciadele și războiul de treizeci de ani au dublat numărul victimelor.
11. A avut loc și schimbarea vremilor și a legii. Cele zece porunci numesc ca zi sfântă, ziua Domnului, ziua a șaptea a săptămânii, Sabatul. Deoarece Hristos este Creatorul Lumii, serbarea zilei a șaptea, sâmbăta este o zi de aducere aminte a creațiunii prin Hristos. Ca și la o zi onomastică, fiecare om este invitat să serbeze această zi. În Imperiul Roman se sărbătorea în cinstea zeului soare, Mythras, prima zi a săptămânii, adică duminica. Papa s-a decis să serbeze sărbătoarea păgână, și a desființat Sabatul creștin fără folos, deoarece era Sabatul iudaic, iar duminica era ziua învierii lui Hristos. Astfel a fost schimbată vremea și legea după cum a prezis profetia. A fost o rebeliune directă împotriva Dăătorului Legii, împotriva lui Hristos, care a dat cele zece porunci omenirii la Sinai. În Luca 16:17, Isus a spus: “Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din lege”.
12. Și datele profetice cu privire la cele trei vremi și jumătate, sau ani profetici, s-au împlinit cu exactitate în istoria papalității. Perioada aceasta se regăsește de trei ori în Biblie sub diferite forme: ca an a 12 luni, deci $3,5 \times 12 = 48$ de luni. Fiecărei luni atribuindu-se 30 de zile, rezultă 1260 de zile. Toate acestea sunt relatate în Daniel 7:25; 12:7, Apocalipsa 11:2. 3; 12:6.14; 13:5.

În mai multe pasaje biblice este indicată ca unitate de măsură pentru perioadele de timp profetic: o zi profetică este un an calendaristic. Potrivit acestui fapt cele 1.260 de zile reprezintă 1.260 de ani reali. Când Vigilius, episcopul Romei, și-a început exercitarea forței, prin retragerea goților din Roma, era anul 538 d.Hr. papalitatea trebuia să aibă puteri nelimitate 1.260 de ani, adică până în anul 1798. Exact în acest an a avut loc războiul dintre Napoleon și papa Pius al VI-lea. Napoleon a ieșit învingător și papa a fost luat prizonier și dus în captivitate în Valence (Franța). Biserica-stat a fost suspendată iar republica desființată. Papalitatea a primit o “rană de moarte” după cum stă scris în profeția paralelă din Apocalipsa capitolul 13. Pius al VI-lea a decedat în captivitate. Nu a mai existat un alt papă care să persecute pe credincioșii care credeau altceva decât el. Dar rana de moarte se va vindeca iar puterea papei va crește. Cu exactitate matematică profeția a devenit istorie.

13. În Veneția a fost ales în secret un nou papă, care după căderea lui Napoleon să poată urca iar pe tronul Romei. De atunci papa va rămâne până la sfârșitul vremii, până la judecata lui Dumnezeu.
14. Puterii sale nu-i va putea pune nimeni capăt, în afară de Dumnezeu. Nimeni nu va înfrânge papalitatea în afară de Hristos, la revenirea Sa.
15. Atunci papalitatea va fi distrusă în întregime de Dumnezeu. Aceasta este încă o întrebare a viitorului, deci și acest punct al profeției va deveni realitate.⁸²

⁸² Faptul că este vorba de Antihrist în profeția lui Daniel 7 cu privire la cornul cel mic, o dovedește și Biblia catolică “Noul Testament” editat în anul 1947 de Prof. Dr. Eugen Henne și Prof. Osmund M. Graff la imprimăria din Paderborn. Simbolul celei de a patra fiare simbolizează o împărăție, care urmează Medopersiei, Greciei și imperiului Diadochilor. Se recunoaște a fi potrivit explicațiilor Imperiul Roman, ca fiind o putere contra lui Dumnezeu până la sfârșitul lumii. Cele zece coarne reprezintă zece împărății (v. 24). După acestea se va scula un împărat, care va fi cornul cel mic crescut între celelalte coarne și care va distruge pe trei dintre ei (v. 8). Vorbirea de hulă atrage atenția asupra convingerilor antireligioase ale împăratului. Acest împărat este întruparea tuturor puterilor răului, adică Antihrist”

O EROARE TRAGICĂ

Este o eroare tragică faptul că profesorul Weishaupt a încurcat învățăturile lui Isus cu cele ale bisericii romane. Isus a adus pacea fără violență, care ia ființă în inimă și se răsfrânge în afară. Biserica-stat, înființată de împăratul Constantin, dorea pacea prin forța statului dar a eșuat lamentabil.

Weishaupt nu numai că dorea să schimbe structura bisericii, ci însăși vestea cea bună a Evangheliei. În aceasta a constatat eroarea sa care a fost condiționată de experiențele sale personale. Doar fusese educat de iezuiți. Apoi acest ordin a fost interzis de biserică și de stat. El a receptat acest lucru ca pe o nedreptate, ca pe o greșeală de moarte a bisericii. Biserica era văzută de majoritatea catolicilor ca și o poartă spre ceruri: EXTRA ECCLESIAM NULLA SALUS - în afara bisericii nu există mântuire. Atunci concluzionează astfel: dacă biserica este greșită atunci trebuie că și mântuirea bisericii este greșită, și mântuirea devine un dezastru. De aceea era nevoie de o nouă mântuire, de o nouă evanghelie, creată de oameni înțelepți, Iluminații. “Egalitatea între toți oamenii trebuia să aducă pacea, libertatea să înlocuiască opresiunea statului, iar frățietatea să unească inimile tuturor oamenilor” Aceste trei cuvinte: EGALITATE, LIBERTATE, FRATERNITATE au fost scânteia exploziei populare din Revoluția Franceză.

Weishaupt scria:

“Despotismul le-a furat oamenilor libertatea. Cum poate fi cel slab protejat? Doar prin unire, dar acest lucru se întâmplă rar. Prin nimic nu poate fi cauzat acest lucru, decât prin societăți secrete. Școli secrete ale inteligenței vor servi într-o bună zi, pentru a elibera oamenii din lanțurile lor; ele au fost tot timpul arhiva naturii și a drepturilor omului și prin ele omul va renaște din starea lui decăzută. Atunci societatea umană va fi din nou o familie iar pământul va fi iar căminul unor oameni raționali. Doar morala poate cauza acest lucru. Fiecare cap al familiei va fi ceea ce a fost Avraam, patriarh și preot al familiei sale, iar rațiunea va fi singura lege a omului.”⁸³

⁸³ Idem pag 98

În cadrul Revoluției Franceze o renumită actriță din Paris a fost încoronată ca zeiță a rațiunii, și purtată în cadrul unei procesiuni pe străzile Parisului. Ordinea bisericii și statului a fost măturată de furtuna revoluției, sângele preoților și al prinților curgea șuvoaie din lama ghilotinei. Conducătorii revoluției erau membri ai Ordinului Iluminaților. Weishaupt a prezis “dezordine și furtună”:

“Aceasta este marea noastră taină. Poate că se va ivi pe ici pe acolo dezordine, dar iar și iar tot ce va fi inegal va deveni egal, iar după furtună se va așterne liniștea. Vor putea rămâne urmările nefericite, dacă va fi înlăturată cauza lor? Ridicați-vă oameni, cereți-vă drepturile, iar rațiunea își va lua sceptrul său cel blând, și toți vor fi fericiți. Morala va înfăptui toate aceste lucruri, deoarece ea este un fruct al Iluminismului. Obligațiile și drepturile sunt reciproce...Iluminismul ne arată drepturile noastre, iar morala urmează, ea ne arată că nu mai suntem sub tutelă, ci suntem majori și nu mai avem nevoie de preoți și prinți...”⁸⁴

⁸⁴ Idem pag 99

ETOSUL MONDIAL, O SPERANȚĂ ÎNȘELĂTOARE

Previziunile asupra viitorului făcute de profesorul Weishaupt păreau la început promițătoare. Întreaga omenire va fi fericită, toți oamenii vor fi mulțumiți și fericiți. Cum se va realiza acest lucru? El dă răspunsul care privește și provoacă fiecare persoană: “Morala va face toate aceste lucruri!”

Dar mai întâi este așteptată “furtuna”, și doar după “furtună se așteaptă liniștea”. Dacă privim furtuna Revoluției Franceze, atunci cu adevărat această furtună a măturat morala. Ura, forța, trădarea, minciuna, crima și acțiunile sângeroase, pline de cruzime au fost sfârșitul moralei.

Medicul francez Le Bon a descris în cartea sa *Psihologia maselor* cele mai oribile acte ale “măcelarilor umani” din cadrul revoluției:

“Sub influența sugestiilor primite, ei sunt cu totul convinși că împlinesc o obligație părintească. Ei exercită o dublă funcție, cea de judecători și cea de călăi și nu se consideră sub nici o formă a fi criminali.

Potrivit numărului considerabil de acuzați, se va lua decizia ca: preoții, ofițerii, slujitorii împăratului... să fie măcelăriți cu grămada, fără a necesita o sentință specială... Pe această cale conștiința nede dezvoltată a maselor este mulțumită, și pot participa legal la măcel, dând frâu liber instinctelor de cruzime. În timpul băii de sânge domnește o continuă fericire. Se cântă și se dansează în jurul cadavrelor, doamnele sunt fericite văzând aristocrați uciși, iar băncile le sunt puse la dispoziție. În cetate, victimele sunt dezbrăcate complet, o jumătate de oră sunt sfârtecați, apoi, după ce fiecare a văzut totul, sunt uciși.

Măcelarii de oameni sunt foarte conștiincioși și declară acea moralitate despre care am vorbit a fi deja în inimile maselor. În toate acțiunile lor se regăsesc aceste forme nede dezvoltate de gândire care sunt caracteristice pentru sufletele maselor.

Așa au fost peste opt mii de “dușmani ai poporului” măcelăriți în închisorile din Paris, la aceștia adăugându-se cincizeci de copii între doisprezece și șaptesprezece ani care, de asemenea, puteau deveni dușmani ai poporului și trebuiau să fie îndepărtați în totalitate.”⁸⁵

⁸⁵ G. Le Bon, *Psihologia Maselor*, Stuttgart 1951 pag 141. 142

“După o săptămână de muncă, toate aceste măsuri au fost îndeplinite și măcelarii de oameni puteau să viseze la odihnă. Erau adânc pătrunși că au servit bine patria, și au cerut de la reprezentanții puterii răsplată iar cei mai harnici au cerut chiar o medalie.”⁸⁶

Când profesorul Weishaupt poate vorbi aici despre “dezordine și furtună” este o descriere foarte grotescă. Mame și femei priveau cu satisfacție cum copii de doisprezece ani erau măcelăriți și li se despicau burțile. Nu a mai rămas nici o scânteie de feminism sau simț matern, nici un fel de cavalierism sau simț patern, acest sadism oribil a șters și ultima urmă de morală în această “furtună” a furiei poporului. Apoi, așa spera Weishaupt, va veni liniștea iar morala va crește mereu și mereu. Totuși s-a întâmplat opusul: măcelarii de oameni, setoși de sânge, cer încă răsplată și medalii pentru actele lor sângeroase. De fapt iluminatilor ar fi trebuit să li se aprindă un bec după Revoluția Franceză, deoarece utopia lor, cu privire la victoria moralei umane, s-a prăbușit. O listă arată numărul victimelor crucificărilor din timpul revoluției. Uciși de ghilotină 18.603, în închisoarea La Vendee au fost măcelăriți 37.000, uciși de furia poporului 900.000, victime în Nantes 32.000, victime în Lyon 31.000 ⁸⁷

În total se estimează la două milioane victimele Revoluției Franceze.

⁸⁶ Idem, pag 142

⁸⁷ L. E. Fromm, Credința profetică a părinților noștri II, pag. 740

SOCIETĂȚILE SECRETE ȘI REVOLUȚIA

Weishaupt înfiera dictaturile din trecut: “despotismul le-a furat oamenilor libertatea. Cum poate omul slab să fie protejat? Doar prin unire, dar acest lucru se întâmplă rar. Prin nimic nu poate fi acționat acest lucru decât prin societăți secrete.”

Aceste societăți trebuiau să învețe masele cu privire la înțelepciunea moralei. Numai prin unire poate fi ajutat cel asuprit. În cartea lui Le Bon cu privire la revoluție se pot citi următoarele la pagina 9:

“Transformarea fiecăruia în cadrul maselor are legătură cu o pierdere de identitate și conduce la o slăbire a lipsei de răspundere.”

Astfel de rezultate ale revoluției sunt contraargumente pentru tezele și învățăturile despre morală ale lui Weishaupt. Ele au devenit astfel o utopie fără speranță. O schimbare de gândire ar fi cea mai bună și cinstită concluzie a acestui fapt. Dar a avut oare aceasta loc?

“Acest iluminism a fost o societate secretă revoluționară în spatele francmasonilor. Iluminații au intrat în toate lojele marelui orient al francmasoneriei fiind sprijiniți de evreii kabbaliști. Interesant este faptul că ambii duci de Orleans și Talleyrand au fost introduși în iluminism de Mirabeau, la puțină vreme după ce acesta a introdus iluminismul din Frankfurt în Franța...”

Până în anul 1789 au existat în Franța peste două mii de loji afiliate marelui orient, instrument direct al revoluției internaționale, și existau 100.000 de maeștri.”⁸⁸

Episcopul catolic, Rudolf Graber din Regensburg, a scris următoarele despre Revoluția Franceză:

“În Franța, iacobinii, o grupă fanatică a francmasoneriei, s-au atașat iluminaților. Ei au fost cei care au atârnat baia de sânge între creștini, din oribila Revoluție Franceză. Cele mai importante curente care provin din gândirea iluminismului împreună cu ura față de Dumnezeu și creștini, sunt: comunismul, anarhismul, național-socialismul și fascismul.”⁸⁹

⁸⁸ E. Franke-Grieksch, Hrsg. Războiul fără nume, Leonberg 1989, pag 33

⁸⁹ Kunnet Beyerhaus, Împărăția lui Dumnezeu sau Uniunea Mondială? Bad Liebenzell 1975 pag 200

Despre “autorul revoluției”, Leon de Poncins scrie următoarele: “Nici unul dintre renumiții scriitori ai istoriei revoluției nu au amintit rolul pe care l-a jucat în aceasta francmasoneria. În fața noastră se află cel mai mare eveniment din ultimi 1800 de ani, un rezultat care a transformat complet înfățișarea planetei noastre, iar o putere misterioasă joacă aici rolul principal, iar această putere a întunericului rămâne total necunoscută. Unii au știut adevărul dar au tăcut, fie de teamă, fie că au fost ei înșiși implicați.

Astăzi francmasonii recunosc foarte deschis că Revoluția Franceză a fost opera lor. În ședința camerei reprezentanților din 1 iulie 1904, marchizul Rosanbo a spus următoarele lucruri deschis: ‘francmasoneria a lucrat insistent, dar în secret la pregătire Revoluției Franceze...’

Deci suntem întru-totul de acord că francmasoneria este autorul revoluției, și că francmasoneria a creat revoluția. Domnul Jumel spune: ‘Noi nu numai că admitem, dar o facem cunoscut foarte deschis.’”⁹⁰

Revoluția ar fi putut fi evitată după cum arată un incident curios – sau poate a fost un avertisment divin. Un curier al francmasonilor a fost lovit de un fulger în Bavaria în anul 1785 și a murit pe loc. Poliția a găsit asupra cadavrului hârtii în care era vorba de o revoluție mondială.

“Datorită acestui fapt, guvernul bavarez a cercetat cartierul general al francmasoneriei, fiind descoperite în plus o serie de materiale doveditoare. Au fost informate autoritățile franceze, dar procesul de paralizie era deja prea avansat astfel încât nu a fost întreprins nimic în acest sens în Franța.”⁹¹

Ceea ce este descris prin “proces de paralizie” a fost cu siguranță condiționat de activitatea celor 100.000 de maeștri al iluminismului din Franța a căror țintă era revoluția.

Cu ocazia controlului au fost găsite documente care făceau cunoscut planul iluminatiilor:

“Primul secret ca să-i conduci pe oameni este supremația asupra opiniei publice, provocând atâta vrajbă, îndoială și păreri contradictorii până când oamenii nu se mai pot orienta în această harababură și sunt

⁹⁰ Franke-Grieksch, Războiul fără nume, Leonberg 1989, pag 238

⁹¹ Franke-Grieksch, pag 33

convinși că este mai bine să nu aibă nici o opinie personală cu privire la problemele de stat. Trebuie aprinse pasiunile poporului și trebuie creată o literatură murdară, lipsită de spirit și dezgustătoare. Mai departe este datoria presei să demonstreze neputința non-iluminaților în toate domeniile.

Al doilea secret constă în exploatarea la maxim a slăbiciunilor omenești, a tuturor obiceiurilor negative, a pasiunilor și greșelilor, până când oamenii nu se mai pot înțelege între ei.

Trebuie combătută tăria de caracter, pentru că nu există nimic mai periculos. Dacă aceasta este asociată cu o putere spirituală creativă, atunci poate dăuna mai mult decât milioane de oameni.

Prin invidie, discordie și ură, prin lipsuri, foamete și extinderea molimelor, toate popoarele vor fi atât de epuizate încât nu vor mai găsi altă cale de ieșire decât să se supună în totalitate Iluminaților.

Un stat epuizat de revoltele interne, sau aflat pe mâna dușmanilor din cauza războiului este oricum sortit pieirii și deci pradă pentru noi.

Vom obișnui popoarele să ia aparența drept monedă adevărată, să se mulțumească cu nimicuri, să alerge numai după plăceri, să se epuizeze căutând mereu ceva nou și în fine să-i urmeze masele pentru supunerea și înțelegerea lor.

Prin degradarea societății, oamenii vor pierde credința în Dumnezeu.

Prin prelucrarea intenționată a scrierilor, a discuțiilor și a comunicării, masele de manevră vor fi conduse după voința noastră.

Prin învățământ intuitiv oamenii vor fi dezobișnuiți să gândească, iar forțele spirituale existente vor fi dirijate spre o prefăcătorie a vorbelor goale. Gândurile liberale ale politicianilor vor fi atât de mult discutate de oratori instruiți de către Iluminați, încât oamenii vor obosi și vor fi dezgustați de discursurile de orice culoare politică. Dimpotrivă, ideologia iluminaților va fi insuflată neconținut cetățenilor, pentru a nu ieși cumva din conștiința lor.

Masele sunt oarbe, lipsite de înțelepciune și rațiune, de aceea nu au de ce să se amestece în treburile statului; ele vor fi conduse cu dreptatea cuvenită, însă sever și cu brutalitate.

Dominația mondială va fi obținută pe căi ocolite, prin subminarea oricărei libertăți – a jurisprudenței, a alegerilor, a presei, a persoanei și

mai ales a educației și a formării poporului – și prin păstrarea secretului cu privire la acțiunile pe care le întreprind.

Prin subminarea puterii de stat, guvernele vor fi hărțuite până când vor fi gata să renunțe la întreaga putere doar ca să aibă liniște.

În Europa, vom ațâța contradicțiile individuale și naționale, vrajba rasială și religioasă, pentru a crea o prăpastie de netrecut, astfel încât să nu mai găsească nici un sprijin din partea statelor creștine, care se vor teme să încheie o alianță care să nu fie avantajoasă iluminaiților.

În celelalte continente vor exista certuri, neliniște și dușmănie, pentru ca statele să învețe să se teamă.

Fiecare resort al aparatului de stat va avea o funcție importantă, astfel încât prin pertrurbarea unuia să fie stagnat întregul sistem.

Fiecare președinte de stat va fi ales din rândul favoriților supuși Iluminaților, al căror trecut prezintă un punct negru, vulnerabil, prin care va deveni executant al indicațiilor noastre. Astfel vom putea răstălmăci legile și schimba constituțiile.

Întreaga armată va fi în mâinile Iluminaților pentru că-i vom da puteri depline președintelui, inclusiv aceea de a declara război.

Pe guvernanții care nu vor fi recrutați dintre noi îi vom însărcina cu misiuni importante care să-i țină departe de ocupațiile statului.

Prin coruperea înalților funcționari ai statului vor crește datoriile externe ale guvernelor care vor deveni sclavii datornici ai Iluminaților.

Prăbușirea economiei financiare a non-iluminaților va fi cauzată de crizele economice provocate prin retragerea subită a disponibilului financiar.

Moneda va dobândi autocrație în comerț și industrie pentru ca, în acest fel, industriașii să câștige putere politică. În afara milionarilor care depind de noi, a poliției și a soldaților, vor exista și săraci.

Prin introducerea votului universal egal, va fi creată autocrația majorității. Prin deprinderea gândului la autodeterminare vor fi desființate semnificația familiei și valorile ei educative.

Printr-o educație bazată pe principii false și învățături mincinoase, tineretul va fi indus în eroare, ademenit și corupt.

Pentru atingerea țelurilor vor exista legături cu noile legi masonice existente. Nimeni nu va cunoaște scopurile acestora, mai ales fraierii

non-iluminați, ademeniți în aceste loji doar pentru a li se arunca praf în ochi.

Prin toate aceste mijloace, națiunile vor fi silite să cedeze Iluminaților dominația lumii. Noul guvern mondial va trebui să apară drept protectorul și binefăcătorul acestora, cel care se supune lor de bunăvoie. Dacă un stat se opune, trebuie mobilizați vecinii împotriva lui printr-o acțiune armată. Dacă aceștia vor să se alieze trebuie provocat un război mondial”. (CORALF: “Maitreya, der kommende Weltlehrer”, Konny-Verlag, 1991, pag 115) ⁹²

⁹² Jan van Helsing, Geheimgesellschaften, Ewerterverlag Rhede-Ems pag. 53-55

PROFEȚIA CU PRIVIRE LA REVOLUȚIE

Știrile îngrozitoare cu privire la teroarea și baia de sânge, provocate de Revoluția Franceză, a umplut ziarele din întreaga lume. În Anglia, presa a atras atenția asupra unor vechi profeții biblice care au fost prezise cu sute de ani înainte de Revoluția Franceză, de către teologi englezi și francezi.

Lui Adam Weishaupt nu i-au scăpat aceste știri. Crimele oribile din cadrul revoluției ar fi trebuit să miște conștiința sa și să schimbe planurile sale. Acum era înspăimântat cât de exact se împlinise profeția biblică pe care o aflase prin intermediul părintelui Eugen. Prin cuvântul profetic, Hristos mișcă din nou inima și inteligența sa.

Robert Fleming (1660-1716) s-a născut în Scoția, a studiat teologie la Leyden și Utrecht, a devenit paroh în Rotterdam fiind apoi rechemat în Anglia de către regele Wilhelm al III-lea. El a scris nouă volume cu privire la profeție și a fost adesea chemat de rege pentru a-i cere sfat. În anul 1701 a scris o carte cu privire la iminenta revoluție din Franța, care devenit celebră după moartea sa. În special în anii de groază ai revoluției au apărut noi ediții, în Londra, anii 1793 și 1809, în America în anul 1794, în Germania în anul 1800, în Scoția și Edinburg în anul 1800.

Robert Fleming a scris următoarele: “Cât de orbi trebuie să fie oamenii, care nu observă în toate aceste schimbări degetul lui Dumnezeu, ci spun continuu: Unde este promisiunea venirii Sale? Unde este împlinirea profeției? O nebunilor cu inimile împietrite, care nu credeți ceea ce au spus profeții!”⁹³

În anul 1793, în mijlocul revoluției, a apărut o carte de la Londra tipărită de W. Taylor, purtând titlul: *Preziceri profetice cu privire la Revoluția Franceză*, cu rezumate de:

Episcopul Brown	1551
Pastor J. Knox	1572
Dr. T. Goodwin	1639
Pastor Chr. Love	1651
Episcop Uscher	1655
Dr. H. More	1663

⁹³ L. E. Fromm, *The Profetic Faith of Our Fathers* Whashington 1948, II - 647

Pastor P. Jurieu	1687
Pastor R. Fleming	1701
Pastor J. Willson	1742
Dr. Gill	1748 ⁹⁴

Pastorul J. L. Towers (1767-1831), a scris pe lângă alte lucrări despre profetia biblică, o carte despre revoluția din Franța. El citează o serie de teologi care au prezis, de-a lungul unei perioade de 150 ani, Revoluția Franceză: Brigtmann (1644), Durham (1660), Mede (1663), More (1680), Goodwin (1683), Jerieu (1687), Cradock (1696), Fleming (1701), Whinston (1706), Waple (1715), Vitranga (1719), Daubuz (1720), Robertson (1730), Pyle (1735), Lowman (1745), episcopul Newton (1748), Johnson (1794).

Dr. Thomas Goodwin a publicat cu 140 de ani înainte, o carte cu titlul *Prevederea revoluției franceze*. Ca toți colegii săi, dinainte și după el, și-a bazat prognozele pe Apocalipsa capitolul 11.

Au fost mai mult de douăzeci de teologi în Franța, Anglia, Elveția, și Germania, care într-o perioadă de 140 de ani au prezis, independent unul de altul, foarte clar și fără dubii, Revoluția Franceză, pe baza profetiei din ultima carte a Bibliei, Apocalipsa capitolul 11.

Profetia vorbește în limbajul biblic al Apocalipsei prin parabole, care sunt apoi explicate literal în alte pasaje. Acestea au fost metodele Domnului Isus în predicile sale în timpul vieții sale pe acest pământ. El a vorbit cel mai mult în parabole, ilustrări și povestiri, pentru a stimula ascultătorul să gândească. Numai în predica de pe munte Isus a folosit mai mult de patruzeci de exemple. Oamenii au văzut cu ochii spirituali, ceea ce le povestea Isus, astfel având o trăire interioară comună. Învățăturile trăite interior le puteau lăsa apoi să devină fapte în viața și acțiunile lor și să decidă conștient pentru ele.

Astfel a vorbit Isus în Apocalipsa capitolul 11 despre fiară. Fiarele sunt împărați, imperii, guverne. Acestea sunt explicate literal în Apocalipsa capitolul 17, la fel și în Daniel 7:17. Aici "Fiara" este numită ca fiind ceva evident, deja cunoscut (Daniel 7). De aceea explică și Codex Alexandrinus că cea de "a patra fiară", care este precedată de cele trei, Babilonul, Persia și Grecia, este Imperiul Roman. A fost

⁹⁴ Idem pag 644

imperiul pe timpul Noului Testament, pe timpul lui Hristos și al apostolului Ioan, care a scris Apocalipsa arătată lui, de Hristos. Această fiară va fi divizată în zece părți și va rămâne până la sfârșitul lumii.

După cum am văzut mai sus, șaptesprezece teologi au prezis, pe baza profeției biblice, cu o sută de ani mai înainte, cucerirea Romei de către germani, în anul 476 d.Hr. Cele zece triburi germanice au fost numite chiar pe nume. Într-adevăr, la început au fost zece popoare germanice, care au cucerit Imperiul Roman și l-au împărțit între ele, iar mai târziu au format statele Europei. În sfântul Imperiu Roman al națiunii germane s-a menținut totuși coroana regală romană. De asemenea, prin intermediul papei, împăratul roman a trăit mai departe din multe puncte de vedere. În versetul 13, Roma a fost numită “cetate” iar în Apocalipsa 17:9.18 ca “cetatea de pe cei șapte munți”, care arată clar spre Roma.

A zecea parte a orașului. Înainte cu 140 de ani de Revoluția Franceză, mulți teologi francezi și englezi au recunoscut Franța. Printre alții a scris și P. Jurieu, pastor al bisericii franceze în Rotterdam, în anul 1687.

“Observă că cea mai mare zguduire în țara papalității, se petrece numai în a zecea parte a orașului. Care este a zecea parte a orașului care va cădea? Fără îndoială este Franța. Această împărăție este cea mai considerabilă parte a celor zece coarne sau state, care formează marele oraș Babilon. Este foarte probabil, că Dumnezeu nu va lăsa nepedepsite actele groaznice ale prigoanei, pe care Franța o exercită astăzi. Cei care persecută protestanții nu știu încotro îi conduce Dumnezeu. Acesta nu este drumul pe care dorește să conducă Franța spre vârful slavei Sale. Dacă va ajunge acolo va fi doar pentru că a ales altă cale. Această a zecea parte a orașului va cădea, cu referire la papalitate, va face o ruptură cu Roma sau religia romană.”⁹⁵

“Desființarea titlurilor onorifice. Cu ocazia acestui mare cutremur șapte mii de nume de oameni vor fi desființate. Nu se spune de șapte mii de oameni, ceea ce nu s-ar fi potrivit deoarece revoluția a cerut aproximativ două milioane de victime, ci este vorba de șapte mii de nume, titluri ale oamenilor sau titluri de nume. Șapte este totdeauna un număr întreg. Este un fapt impresionant de remarcat că în timpul acelei revoluții, sub pretextul libertății, egalității și fraternității, s-a decis

⁹⁵ L. E. Conradi, Vizionarul de pe Patmos, Hamburg 1913, pag 279

desființarea tuturor titlurilor onorifice, funcțiilor onorifice, a regatului și a emblemelor sale, chiar și numele străzilor și orașelor care ar aminti de acesta. În același timp au fost desființate toate titlurile onorifice religioase, fiecare adresându-se celuilalt cu ‘tu’. În ceea ce privește teama celor rămași ea se numește ‘domnia groazei’ fiind cele mai întunecate zile ale revoluției care au durat timp de opt luni. Când Robespierre a primit confirmarea legii groazei, la data de 10 iunie 1794, fiecăruia îi era teamă de viața sa, zilnic căzând între 50 și 60 de capete sau după cum relatează Furnier: ‘Capetele cădeau asemenea țiglelor, și în plus, Loire era plin de cadavrele înecaților.’”⁹⁶

Profesorul Froom citează în istorisirea sa unică cu privire la înțelegerea profeției biblice de către primii creștini până în prezent, un alt număr de teologi francezi și britanici care au prezis în cărțile lor Revoluția Franceză, și asta cu mulți ani înainte de a avea loc acest eveniment.

Este de presupus că Adam Weishaupt nu era străin de această literatură, care cu siguranță nu lipsea din biblioteca universitară din München și Ingolstadt. Totuși, între timp, a avut loc un eveniment care printr-o lovitură a pus capăt carierei sale.

Principele Bavariei a dispus o razie la casa domnului von Zwack, asistentul principal al lui Weishaupt. Acolo au ieșit la iveală documentele și planul iluminărilor bavarezi cu privire la noua ordine mondială. El le-a luat drept “acte originale ale ordinului sectei iluminărilor”, lăsând să fie tipărite și trimise tuturor monarhilor europeni pentru a-i avertiza. Lui Adam Weishaupt i-a fost retras titlul de profesor, și a trebuit să fugă și să se ascundă. S-a crezut că acesta este sfârșitul iluminărilor, dar aceștia și-au continuat lucrarea lor în secret. Tăinuirea tuturor activităților și planurilor lor este până astăzi cea mai mare poruncă.

⁹⁶ Idem pag 279

NOUA ORDINE MONDIALĂ, O IMITAȚIE A CREȘTINISMULUI

Adam Weishaupt a folosit aceleași cuvinte pe care le-a învățat în biserică: păcatul moștenit, împărăția harului, împărăția celor drepecți, mântuire, naștere din nou, scriind următoarele:

“Păcatul ereditar constă în aceea că omul a pășit afară din starea de libertate și egalitate. Împărăția harului este reînființarea prin iluminism și morală. Aceasta este nașterea din nou.

Omul a căzut, înseamnă: când trăiește sub un guvern. Omul este mântuit numai când urmează morala, atunci pășește în împărăția celor drepecți...

Pentru a fi liber și născut din nou, nu există alte mijloace decât folosirea rațiunii, prin care se reinstaurează morala, iar omul este readus la starea de a se putea conduce singur, obținând din nou valorile sale de la început, învățând pe cei care conduc, să renunțe la sprijinul politic. Acest lucru nu poate fi pus în practică decât prin uniri secrete, care în tăcere împuternicesc iar și iar puterile statale, folosind în final metodele celor răi de a-și ajunge țelurile lor.

Prinții și preoții sunt cei fără Dumnezeu, iar mâinile lor trebuie să ne intermedieze legarea acestor relații, dacă nu putem să le nimicim. Dacă o națiune a ajuns majoră atunci tutela trebuie să înceteze.⁹⁷

Ce semnificație are faptul că tutela asupra prinților trebuia să înceteze, o ilustrează clar vărsarea de sânge din Revoluția Franceză. Întreaga omenire ar trebui răscumpărată de către conducătorii și reprezentanții religioși.

Această structură a răscumpărării este la fel, atât în creștinism cât și în noua ordine mondială.

În creștinism, Biblia ne învață despre starea omului din Paradis. Apoi a intervenit căderea în păcat, Paradisul a fost pierdut iar suferința și moartea au trezit în om dorința de răscumpărare. Omul trebuia să aștepte până la “împlinirea vremii” când a venit Hristos și a adus răscumpărarea. Oricine a crezut în El a simțit certitudinea răscumpărării prin lucrarea Duhului Sfânt. Dar și eliberarea lumii de suferință și moarte va avea loc odată cu revenirea lui Hristos, și instaurarea Împărăției Sale veșnice.

⁹⁷ Robinson, idem. 107

Aceeași structură a preluat-o și profesorul Weishaupt. Starea fără păcat, de libertate a omului fără preoți și prinți, era în paradisul de la început. Căderea în păcat era subjugarea omului de către om, prinți și preoți. De atunci, lumea așteaptă o eliberare, o răscumpărare din acest rău. În sfârșit, apărui izbăvitorul, Adam Weishaupt, aducând eliberarea de sub dominația umană, prin iluminism. De aici înainte omenirea așteaptă după paradisul care va veni. După o revoluție mondială va veni și paradisul mult dorit, guvernul mondial și religia mondială cu libertate, egalitate și fraternitate. La acestea se mai adaugă încă un gând, anume eliberarea de sărăcie. Diferența dintre bogați și săraci va trebui să dispară. Totul va aparține tuturor. Ca unealtă pentru atingerea acestei ținte a fost găsit evreul Moses Mordechai Marx Levi, (alias Karl Marx) care a scris *Manifestul comunist*. Gary Allen a scris următoarele cu privire la aceasta:

“*Manifestul comunist* era într-adevăr deja în circulație cu mult înainte ca numele lui Karl Marx să fie unanim recunoscut în calitate de autor al acestui manual revoluționar. Ceea ce a făcut de fapt Marx, a fost să modifice și să codifice aceleași planuri și principii revoluționare scrise cu șaptezeci de ani înainte de Adam Weishaupt, fondatorul ‘Iluminațiilor bavarezi’”.⁹⁸

Acest *Manifest comunist* a devenit evanghelia eliberatoare a muncitorilor și țăranilor de sub dominația clasei conducătoare prin biserică și stat. Arată aceeași structură biblică: Paradis, căderea în păcat, mântuire, noul paradis. Potrivit lui Marx, în starea de la începutul omenirii, totul a aparținut tuturor. Căderea în păcat a apărut după crearea proprietăților private. Apoi capitaliștii au subjugat clasa muncitoare. Ea așteaptă izbăvirea. Eliberatorul se numește Karl Marx. Evanghelia sa va provoca o revoluție în întreaga lume, care lichidează pe capitaliști și începe un paradis al muncitorilor și țăranilor unde din nou totul va aparține tuturor.

Așa stau, diametral opuse, Evanghelia creștină și evanghelia comunistă, ca Evanghelia a iubirii și evanghelia a urii, ca Evanghelia a vieții și evanghelia a morții, consolare și moarte. Isus Hristos își dă viața pentru a salva omul, iar comunismul ia viața omului pentru a da averea lor săracilor. Dar aceasta este doar o țintă aparentă, capitalismul

⁹⁸ Jan Van Helsing, Geheimgesellschaften, Rhede/Ems 1995 pag 64.

privat va deveni capitalism de stat, capitalismul de stat va deveni capitalism mondial, unde toate posesiile vor fi în mâinile guvernului mondial. Economia și politica prezentului sunt aproape de a ajunge la acea țintă, care în secret este demult atinsă.

URMAȘII LUI ADAM WEISHAUP

Întemeietorul ordinului Iluminaților a plănuit *Manifestul Comunist*, dar nu a trăit să vadă realizarea sa prin intermediul lui Karl Marx. El a murit în anul 1830 în vârstă de 82 de ani, nebăgat în seamă de public și totuși a fost părintele revoluției mondiale, al viitorului guvern mondial și al religiei mondiale.

Conducerea ordinului Iluminaților a fost preluată de Giuseppe Mazzini, în anul 1834, care a rămas la conducerea ordinului până la moartea sa în anul 1872. Ca un conducător al operațiunilor ordinului l-a numit pe satanistul și mare maestru al ritului scoțian în Statele Unite și întemeietor al KU-KLUX KLAN, Albert Pike. Planul lui a fost de a conduce întreaga francmasonerie.

Într-o scrisoare din 15 august 1871 adresată conducătorului Iluminaților, Manzini, Pike îi arată în mare planul de cucerire a lumii în trei războaie mondiale, ca fiind calea pentru stabilirea NOII ORDINI MONDIALE.

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL trebuia înscenat pentru ca Rusia țaristă să ajungă sub controlul direct al iluminaților bavarezi. Apoi Rusia era folosită ca marionetă pentru a promova țelurile iluminaților pe plan mondial.

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL urma a fi fabricat cu ajutorul diferențelor de opinie dintre naționaliștii germani și sioniști. Prin acesta, influența Rusiei se va mări având ca rezultat formarea statului Israel.

AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL ar trebui să fie declanșat ca rezultat al diferențelor de opinie create de iluminați între sioniști și arabi. A fost plănuită lărgirea conflictului la scară mondială.

Prin intermediul Rusiei (ca imagine a răului), națiunile occidentale vor fi constrânse să efectueze alianțe pe care nu le-ar fi făcut de bună voie (NATO, ONU). De asemenea Rusia, ca dușman al lumii, a condus la înflorirea comerțului mondial de armament, ceea ce a fost din nou benefic pentru bancherii internaționali.

Din acest pasaj se observă că în spatele celui de-al doilea război mondial trebuie să mai existe un cu totul alt scenariu decât cel descris în cărțile noastre de istorie.⁹⁹

⁹⁹ Idem pag 65. 66

La data de 4 iulie 1889, Albert Pike a dat “instrucțiunile” sale către 23 din cele mai înalte consilii ale lumii:

“Următoarele lucruri trebuie să le spunem mulțimii: Noi slujim unui dumnezeu, dar dumnezeului nostru ne închinăm fără superstiții...”

Religia masonă va fi primită de noi toți, care suntem secreți la cel mai înalt nivel, în curăția doctrinei luciferice...

Da, Lucifer este dumnezeu... Filozofia adevărată și curată este credința în Lucifer.”¹⁰⁰

Într-adevăr, Satana a fost la lucru când iadul s-a dezlănțuit în primul și al doilea război mondial, provocând decesul a milioane de oameni lăsând răniți, ciungi, orfani, văduvi și fără patrie.

Acum este planificat cel de-al treilea război mondial, care ar trebui să înceapă în orientul mijlociul între israeliți și palestinieni. Probabil că agenții Iluminaților lucrează cu sânguință la aceasta.

Un multimilionar din Arabia Saudită, pe nume Bin Laden, este conducătorul terorismului împotriva statului Israel și a tuturor țărilor care sprijinesc Israelul. El a construit o rețea globală de teroriști special antrenați, în special în Afganistan. Deja în anul 1997 a declarat oficial război Statelor Unite efectuând atacuri teroriste în America, Kenia și Tanzania.

La 11 septembrie 2001, patru avioane deturnate se îndreptau spre țintele lor care au fost alese cu exactitate. Două dintre ele au fost direcționate către World Trade Center, din New York, lovind în centrul acestor clădiri ale orașului, care aveau 110 etaje și în care lucrau 50.000 de oameni, incendiindu-le. La scurt timp acești zgârie nori s-au prăbușit iar un al treilea s-a prăbușit la scurt timp. Un alt avion deturnat s-a prăbușit peste Pentagon, ministerul apărării din Washington, ucigând 800 de oameni. Al patrulea avion era îndreptat spre Camp David, reședința președintelui SUA, dar s-a prăbușit la scurtă vreme, înainte de a ajunge la țintă. Națiunea americană și întreaga lume erau sub șoc.

În Germania, cancelarul Schröder a numit acest atentat “o declarație de război împotriva întregii lumi civilizate”. Întreaga lume se înarma pentru război împotriva terorismului în propria țară. Deja cu ani în urmă, poliția criminală din Germania a explicat cum grupurile musulmane

¹⁰⁰ Des Griffin, Die Herrscher, Wiesbaden 1980 pag 80

extremiste din Germania, care numără peste 30.000 la trei milioane de musulmani care trăiesc în Germania, reprezintă cel mai mare factor de risc pentru poporul german.

Musulmanii tânjesc la conducerea lumii sub “șaria”, adică legea islamului. Ei privesc religia lor, cea dată de Allah, ca pe singura religie adevărată, unde statul și religia sunt una. Cine moare în lupta împotriva celor “necredincioși” ajunge imediat în paradis, se menționează în coran. Astfel, există mulți atentatori sinucigași, care cu ajutorul bombelor lor îșiucid atât dușmanii cât și pe ei înșiși. Aceasta s-a întâmplat și cu piloții celor patru avioane din Washington și New York. Președintele Bush a anunțat represalii dure în acest sens. Războiul a început. America este sigură de victoria asupra terorismului.

Imediat ce victoria este atinsă, se va instaura un guvern mondial după planurile iluminatilor. Această pace a lumii este prezisă în Biblie în 1 Tesaloniceni 5:1-5, dar nu va dura. Hristos spune în cartea Apocalipsei capitolul 16, că se va abate o plagă groaznică ce va afecta întreg pământul. Este marșul popoarelor lumii pe câmpul de luptă “Armagedon” care este câmpia din fața muntelui Carmel, unde la dreapta sa se află impunătoarea cetate Meghido.

Lupta de la Armagedon ar însemna sfârșitul omenirii prin arme atomice.

Potrivit afirmațiilor ministrului și generalului rus Alexander Lebed, au fost furate din Rusia peste o sută de bombe atomice și se găsesc acum în proprietatea arabilor. Pe lângă acestea mai sunt armele chimice și biologice care, de asemenea, ar putea fi în mâinile musulmanilor. Spre exemplu, o lingură cu bacilul botulinus dacă ar fi aruncată în apă ar putea ucide populația unui oraș întreg. Otrăvuri asemănătoare amenință întreaga omenire, dacă s-ar face uz de ele.

Hristos a prezis înainte că lupta de la Armagedon nu va avea loc. Popoare întregi se vor pregăti pentru acest război. Toate armele sunt pregătite pentru distrugere, iar întreaga omenire se zbate într-o teamă de moarte. Dar acest război nu va începe. Un eveniment cersc îi va pune capăt înainte de a începe.

Hristos Însuși este începutul și sfârșitul acestui pământ, nu vreun eveniment pus la cale de oameni. El va veni pe nori personal, cu mare putere și slavă.

INSTRUCȚIUNILE LUI ALBERT PIKE.

Ceea ce a prezentat Alber Pike în prognozele sale este alarmant:

“Dogma teologică a lui Albert Pike este relatată în instrucțiunile sale care au fost adresate celor 23 de consilii de rang înalt din întreaga lume, la data de 1 iulie 1889. Trebuie să spunem maselor următoarele lucruri: ‘Noi ne închinăm unui dumnezeu, dar dumnezeului nostru ne închinăm fără suspiciune. Vouă, suveranilor, marilor instructori generali, vă spunem ceea ce trebuie să repetați fraților din gradul 32, 31, 30. Religia masonă trebuie să fie menținută de noi, cei inițiați, la cel mai înalt nivel, în curăția doctrinei luciferice. Dacă Lucifer nu ar fi dumnezeu, Adonai (Dumnezeul iudeilor), ale cărui fapte dovedesc ura față de oameni, barbaria, cruzimea și respingerea științei, atunci ar fi Adonai calomniat de preoții lui? Da, Lucifer este dumnezeu; iar din nefericire Adonai este de asemenea Dumnezeu. Căci după legea veșnică nu există lumină fără întuneric, frumusețe fără urătenie, alb fără negru. Absolutul poate exista doar sub înfățișarea a două entități dumnezeiești. Întunericul servește luminii ca fundal, după cum statuia are nevoie de pedestal. Doctrina satanică este erezie. Filozofia curată și adevărată este credința în Lucifer, cel care este asemenea lui Adonai. Dar Lucifer, dumnezeul luminii și bunătății, luptă pentru omenire împotriva lui Adonai, Dumnezeul răului și al întunericului.’”¹⁰¹

Prin aceasta Pike întoarce adevărul pe dos și distorsionează realitatea. Ce efecte a avut religia sa asupra omenirii o arată Revoluția Franceză, creată și condusă de ordinele secrete conduse de Weishaupt și Pike, cele două războaie mondiale cât și actele teroriste. Cum arată adevărul în realitate?

¹⁰¹ Idem pag 80

TAINA RĂULUI

Este de neimaginat cum a putut lua ființă răul într-o lume a dreptății, a fericirii și a păcii. Creatorul universului este numai dragoste, bunătate, dreptate, nu este nimic rău în El. Răul nu vine de la El, El nu l-a dorit și nici nu l-a plănuit sau creat. Biblia consacră doar câteva rânduri tragediei care a avut loc la tronul lui Dumnezeu și a urmărilor ei nefaste.

Când Dumnezeu a creat pe unul dintre cei mai apropiați sfătuitori ai Săi la tronul Său, l-a creat din nimic, într-un loc atât de minunat. (În Isaia 14:12-17 și Ezechiel 28:11-19 este prezentat în simbol, ca rege al Babilonului și al Tirului). Cu ocazia creării acestei făpturi, miliardele de îngeri au aprobat aceasta intonând imnuri de bucurie în jurul tronului lui Dumnezeu. Această nouă făptură era de o frumusețe absolută, un sigiliu al puterii creatoare a lui Dumnezeu. Era plin de înțelepciune, coroana creațiunii lui Dumnezeu, un heruvim, unul dintre cei patru prinți la tronul lui Dumnezeu, un serafim arzând de strălucire. Lui i-a fost atribuită o imensă zonă de domnie. Era fără pată, fără vreun defect, făcea parte din grupa serafimilor. A primit un loc pe muntele adunării, pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și a fost numit Luceafărul de dimineată.

Chiar în el, cel care era cel mai aproape de Dumnezeu, tragicul și-a avut începutul. În acest heruvim a luat naștere ceva ascuns, care a fost motivul tuturor relelor. Tot ce s-a dezvoltat poate fi cuprins într-un singur cuvânt. Și acest cuvânt este invidia! Până atunci nu a existat așa ceva în univers. El era cel mai frumos dintre toți, cel mai înțelept dintre toate creaturile. De acest lucru era mândru. Din această mândrie s-a născut dorința de a urca și mai sus, fiind asemenea lui Dumnezeu, stând deasupra Lui. El se uita numai la sine, nu se mai uita la splendoarea, frumusețea și maiestatea Creatorului său, care era plin de dragoste. Acest egoism desprins din legea armoniei, a fost moartea dragostei sale față de Creator. Acest proces s-a dezvoltat treptat. În Biblie ne sunt prezentate douăsprezece aspecte ale depărtării sale de dragostea lui Dumnezeu.

“Vreau să mă ridic mai presus de stele (aici: îngerii lui Dumnezeu), era motivul său. El dorea să aibă cea mai mare poziție pe muntele adunării, dorea să fie egal cu Cel Prea Înalt. Astfel, în interiorul său, a devenit plin de nelegiuire iar inima i s-a răsculat lăsându-se sedus de

frumusețea și înțelepciunea sa. Prin activitățile sale incorecte a păcătuțit, iar prin manipulările sale și-a distrus sfințenia lăsându-se condus în nelegiuire. El a fost creat fără cusur și nu exista nici cel mai mic motiv în favoarea gândirii și acțiunii sale greșite. În dragostea Sa, Dumnezeu a încercat să-l ajute.

ÎNCERCĂRI DE COMUNICARE

Dumnezeu a creat planeta Pământ în prezența tuturor sfătuitoarelor Săi, de la tronul Său. El spune: *“Când am întemeiat pământul... stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie”* Iov 38:4.7. Acestor luceferi aparținea și luceafărul de dimineață, Lucifer, cel mai frumos dintre îngeri.

În acest pasaj observăm că Dumnezeu explică clar locuitorilor pământului, că El a creat pământul, nu s-a dezvoltat singur, din nimic. Dumnezeu nu ia în calcul ideea evoluției. Nici așa-numita evoluție având ca teză că Însuși Dumnezeu a condus și dorit dezvoltarea pământului cu toate formele sale de viață, nu este logică.

Înainte de căderea în păcat nu exista moarte, nici în univers, nici pe planeta noastră (Romani 5:12). Evoluția învață despre dezvoltarea speciilor puternice pe fondul dispariției speciilor slabe. Deoarece nu exista moarte sau dispariție și nici Dumnezeu nu folosește moartea ca mijloc al Creației Sale, ipoteza unei evoluții teistice este lipsită de orice temei.

Adam și Eva au fost avertizați să se păzească de înșelăciunile lui Satana. Pomul cunoștinței a fost pentru ei un mijloc de testare a ascultării și iubirii lor față de Dumnezeu. Asemenea îngerilor, locuitorii Edenului au fost puși la probă; fericirea lor putea fi menținută numai cu condiția credincioșiei față de Legea Creatorului. Răul a apărut fără vreun drept sau motiv și va dispărea din nou la sfârșit. Această neființă este moartea, de care Legea lui Dumnezeu dorește să apere pe om.

În acest moment, Satana (acuzatorul) pășește în grădina Edenului și poate amăgi omul prin două minciuni pentru a-l înșela și a-l provoca la neascultare. Prima minciună este: *“Hotărât că nu veți muri”*. Aici își are rădăcina învățătura cu privire la nemurirea sufletului. Cu a doua minciună, *“Veți fi ca Dumnezeu”*, Satana intenționa să fie ca Dumnezeu. Această idee a transmis-o primilor oameni. Astăzi se regăsește în multe din religiile orientale. Oamenii au fost îndoctrinați cu credința că, după moarte, vor fi ca Dumnezeu sau chiar Dumnezeu. Hristos îl numește pe Satana *“tatăl minciunii, ucigașul de la început”*, cel care a creat minciuna și domn al morții (Ioan 8:44, Evrei 2:14).

Satana ia dreptul lui Adam de domnie asupra pământului, pretinzând a fi al lui. Acum el este prințul acestei lumi (Ioan 12:31; 2Corinteni 4:4).

De fapt, Dumnezeu dorea să arate Satanei un exemplu, de supunere și dragoste necondiționată al acestor doi oameni. Dar omul a dat greș trebuind să lase Satanei, domnia acestei lumi.

Cu ocazia unei consfătuiri la tronul lui Dumnezeu, Satana a avut voie să fie și el prezent (Iov 1:6). Dumnezeu a dorit să-l ajute, și să-i arate cum Iov, fără cunoștințe personale despre lumea nevăzută, este devotat lui Dumnezeu. Satana a pus la îndoială credincioșia lui Iov spunând: el îl slujește pe Dumnezeu numai pentru că-i merge bine. Dumnezeu a trebuit să permită ca Satana să aducă nenorocirea asupra lui Iov. Satana, ca stăpânitor al acestei lumi, are putere asupra naturii. Astfel a folosit catastrofe ca: fulgerul, focul și furtuna, crima și războiul pentru a face din Iov un om sărac. El spera să poată ține în picioare acuzațiile sale, dar totul s-a petrecut altfel. Iov a rămas credincios lui Dumnezeu, chiar și în necaz.

Cu ocazia unei noi întâlniri la tronul lui Dumnezeu, Satana a participat din nou. El nu a încetat să argumenteze că Iov a rămas credincios doar pentru că este sănătos, iar dacă ar fi să sufere nu ar mai fi de partea lui Dumnezeu. Apoi Dumnezeu i-a permis Satanei să aducă boala asupra lui Iov. Satana și-a folosit toată puterea pentru a lovi pe Iov cu o suferință grea și cu dureri insuportabile. Originea tuturor bolilor se află în Satana, cel care deteriorează natura, și duce pe oameni în rătăcire provocând nenumărate suferințe. Iov a rămas de partea lui Dumnezeu în ciuda suferinței sale. Dumnezeu l-a vindecat și i-a refăcut casa.

Acum Satana era învins. Cu toate acestea nu s-a lăsat convins. În relatările lui Iov nu mai este pomenit mai departe. Pierduse. Dar el nu s-a schimbat (Iov 2:1-8; 42:10).

Când marele preot Iosua stătea în fața lui Dumnezeu, purta haine necurate ca semn al păcatelor și greșelilor sale. Însuși marele preot, ca slujitor al lui Dumnezeu pe pământ, nu era fără păcat, de aceea Satana l-a pretins pentru el. Hristos dorea să-i arate Satanei că El îi iartă păcatele marelui preot. Aici ar fi putut recunoaște dragostea necondiționată a lui Isus, care mai degrabă se jertfește pe Sine decât să piardă pe omul iubit. Dar și cu această ocazie Satana nu se lasă convins, părăsind scena (Zaharia 3:1-5).

INVAZIE DIN UNIVERS

Controversa dintre Hristos și Satana a ajuns la punctul culminant la crucificarea lui Isus. Întreaga omenire a putut asista cum Isus S-a jertfit din dragoste pentru omul pierdut (1Corinteni 4:9). Odată cu moartea Sa a început o nouă creațiune, creațiunea mântuirii (2 Corinteni 5:19). Dar nici acest act al dragostei lui Dumnezeu nu l-a impresionat pe Lucifer, din contră a făcut totul pentru a-L uide pe Isus. El a încercat să zădărnicească chiar și învierea Sa, prin sigilarea mormântului, dar acțiunile sale au fost zadarnice. Isus a învins moartea și astfel a luat Satanei puterea asupra morții. Isus Hristos a învins lumea, păcatul, moartea și pe Satana. Acum *“toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ”*; ea se află în totalitate în mâinile lui Isus. (Matei 28:18-30).

Isus a văzut mai dinainte victoria Sa. *“Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer”* (Luca 10:18). Și Satana a văzut starea sa mai dinainte, totuși a încercat prin forță să creeze o rebeliune la tronul lui Dumnezeu. Prin aceasta a reușit să convingă prin minciună, o treime din îngerii lui Dumnezeu, să fie de partea Sa. Numărul lor nu este relatat cu exactitate, dar dacă este o treime din “o mie de mii și de zece ori zece mii”, atunci ne putem imagina că este vorba de milioane. Cum a fost posibil să aibă un așa succes groaznic putem afla numai înțelegând cele trei principii satanice:

1. subminarea încrederii
2. informarea unilaterală
3. minciuna

Răstignirea lui Hristos a fost, pentru întregul univers, dovada vie a dragostei lui Hristos și în același timp dovada minciunilor lui Satana. În timp ce Isus era pe pământ, a avut loc judecata lui Satana. Isus a explicat aceasta ucenicilor cu o ocazie când din cer s-a auzit un glas, recunoscut de mulți ca fiind glasul lui Dumnezeu: *“Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.”* (Ioan 12:31)

Pe cruce “Hristos și-a plecat capul și a murit, dar și-a păstrat cu tărie credința și supunerea față de Dumnezeu.” *“Și am auzit în cer un*

glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme (Apocalipsa 12:7-12).

Această invazie din univers nu a avut loc de bună voie, ci înseamnă un exil pe această planetă până la judecata de apoi. *“Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuț, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întunerec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată”* (2 Petru 2:4). “Lanțurile întunericului”, înseamnă că este vorba de ceva ce nu putem vedea, adică nevăzutul. Întunericul, înseamnă în latină *ocultul*. Acești exilați din univers sunt legați cu “lanțuri” neavând voie să se facă văzuți pe acest pământ, trebuind să trăiască în lumea nevăzută de noi. Numai prin intermediari, prin mediumi, pot intra în lumea vizibilă. Ei sunt alungați în “iad”. Cuvântul grecesc “tartaros” care este folosit în acest pasaj nu înseamnă iad, ci este vorba de întunericul ce înconjoară pământul, “nevăzutul de pe acest pământ”.

Este clar cum Satana și ajutoarele sale extraterestre folosesc aceleași principii pentru a duce în eroare întreaga lume (Apocalipsa 12:9):

1. Pretinde încrederea, dar mai întâi trebuie să distrugă încrederea în Dumnezeu. Acest lucru îi reușește cel mai bine atunci când răspândește ideea că, foametea, catastrofele naturale, suferința, moartea, crimele și războaiele provocate de el sunt atribuite lui Dumnezeu. Prin acestea omul își pierde încrederea în Dumnezeu. Oamenii nu mai cred în Dumnezeu cu toate că El a demonstrat la cruce iubirea Sa față de noi.
2. Răspândește idei unilaterale. Metodele sale se numesc secularizare. Lumea și tot ceea ce este în ea, există doar pentru ea și prin ea, fără Dumnezeu. Știința, filozofia, cultura, dezvoltarea și religia sunt făcute de oameni, deci sunt umane, libere de orice dependență de Creatorul și Susținătorul lumii și al omului.

Pretutindeni oamenii se lovesc de limitele înțelepciunii lor, și au întrebări peste întrebări. În acel moment intră în acțiune al treilea principiu al Satanei.

3. Minciuna. Jumătăți de adevăr, neadevăr, adevăr aparent, legate cu fenomene supranaturale incontestabile, pregătesc minciunile sale în toate domeniile vieții omenești. “Oamenii cred în minciună” deoarece nu au primit “dragostea față de adevăr” (2Tesaloniceni 2:9-12).

Cu aceste trei principii rele Satana poate seduce ‘întreaga omenire’. Necredința ia din ce în ce mai multă amploare, astfel încât Hristos zice: *“Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”* (Luca 18:8)

Astfel, astăzi, întreaga lume nu mai este plină de credința în Isus ci de credința în supranatural sau în planetarienii care vor veni în nave de pe alte planete, cu toate că planetele sistemului nostru solar nu sunt locuite. Invazia din univers a avut deja loc cu ocazia exilării rebelilor de la tronul lui Dumnezeu, pe planeta Pământ, din cauza neascultării lui Adam și Eva.

DISTRUGEREA ARMONIEI PE PĂMÂNT

Constant, ispitorul a încercat să influențeze pe fiecare om de pe acest pământ după cum arată Biblia: *“Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în cari trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2:1-6).*

Este tragic faptul că fiecare om, care nu se află sub conducerea lui Dumnezeu, este sub conducerea lui Satana, care este numit “domn al acestei lumi”. Un om care trăiește doar pentru sine însuși, este mort pentru Dumnezeu, el nu trăiește pentru Dumnezeu. Atunci când se întoarce la Dumnezeu, Hristos îl transformă în om nou, asemenea unuia înviat din morți. În acest moment este transpus în “împărăția lui Dumnezeu” el fiind total sub puterea și protecția lui Dumnezeu astfel încât Satana nu mai are nici o influență asupra lui.

Războaiele, nelegiuirile, catastrofele, foametea, bolile, și moartea sunt opera lui Satana și a ajutoarelor sale. În fața acestor groaznice mizerii de pe pământ, mulți oameni nu înțeleg de ce permite Dumnezeu toate acestea. Totuși, Dumnezeu a stabilit ziua judecății și de aceea *“Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”* (Fapte 17:30,31). Satana *“știe că are puțină vreme”* (Apocalipsa 12:12), de aceea mânia sa este așa de mare și de aceea acționează atât de diabolic pe pământ încât Biblia spune: *“Vai de cei care locuiesc pământul”*.

Opera “prințului acestei lumi”, care poate vedea într-o clipă toate împărățiile pământului și are putere asupra lor (Luca 4:5-8), este descrisă în Isaia 14:16.17: *“Cei ce te văd se uită țință mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: ‘Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?’”* Distrugerea orașelor prin cutremure, inundații și războaie, pustiirea pământului prin contaminare și exploatarea fără rost a resurselor naturale, sunt înscenate și provocate de Satana. Fiind duși în eroare, mulți oameni îl consideră pe Dumnezeu răspunzător pentru aceasta. Cu puțin timp înainte de ziua judecății divine, când Însuși Dumnezeu va interveni, situația se va agrava tot mai mult pe planeta noastră. Satana este descris a fi afară din fire de furios... El ține pe oameni prizonieri în ei înșiși și nu-i lasă liberi niciodată.

ULTIMUL RĂZBOI DECISIV

Fiecare om în parte se găsește involuntar într-un război decisiv pentru libertatea și salvarea sa. Apostolii au scris următoarele cuvinte încurajatoare:

“Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința” (Efeseni 6:10-18).

“Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar supt mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi. Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (1Petru 5:5-10).

“Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce

vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat. Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului” (1Ioan 3:1-10).

NOUA ORDINE MONDIALĂ

Fostul președinte american Woodrow Wilson (1856-1924), a exprimat un cuvânt extrem de important:

“Există o putere organizată atât de perfect, atât de fin și subtil, atât de pătrunzător, încât oamenii prevăzători vorbesc mai degabă în șoaptă despre ea, și blestemă această putere.”

Și un alt președinte american, F.D. Rossvelt, se exprimă punctual: “În politică, nimic nu are loc întâmplător. Când se întâmplă ceva, poți fi sigur că așa a fost plănuit”.

Cuvintele lui Walter Rathenaus sunt următoarele: “Trei sute de oameni care se cunosc între ei decid economia europeană, și își aleg ei înșiși urmașii lor. Astăzi poate fi valabil acest lucru în toate domeniile vieții.”¹⁰²

David Rockefeller, unul dintre cei mai mari bancheri și inițiatorul unui guvern mondial, recunoaște deschis:

“Ne găsim la începutul unor schimbări globale. Tot **ceea ce ne mai lipsește, este o criză mondială**, înainte ca națiunile să accepte NOUA ORDINE MONDIALĂ.”

S-a gândit oare Tony Blair la visul din vechime al omenirii, cu privire la o împărăție a păcii pe pământ, după cum relatează cu atâta măiestrie Milton în cartea sa *Paradisul pierdut și paradisul regăsit*? Vor deveni realitate visurile lui Milton prin planurile de creare a unei societăți mondiale? Astăzi, întreaga omenire tânjește după dreptate și pace. De aceea gândurile primului ministru britanic sunt exact după inima poporului, și vor găsi sprijin total, când va fi vorba de punerea în practică a unei noi ordini mondiale.

Inscripția latină “NOVUS ORDO SAECULORUM” - “NOUA ORDINE MONDIALĂ” este scrisă pe fiecare bancnotă de un dolar american, sub imaginea unei piramide. Mai sunt scrise cu cifre latine anul 1776, data proclamării independenței Americii și în același timp data de înființare a ordinului secret al Iluminaților, al căror program este instaurarea noii ordini mondiale. Fiecare dolar este o piatră de construcție în împlinirea acestui plan. Un nou dolar ca monedă mondială va înlocui euro și toate celelalte valute ale lumii ca o premisă a noii

¹⁰² Robinson, idem. 192

societăți mondiale.¹⁰³

Înainte de primul război mondial, în anul 1914, Oberst House, consilier al președintelui Wilson, a propagat ideea noii ordini mondiale. În al doilea război mondial, Adolf Hitler a vrut să transpună în realitate ideea unei noi ordini mondiale, sub domnia sa.

În fața pericolului unui război atomic, Albert Einstein a cerut formarea unui guvern mondial ca singură soluție de stopare a distrugerii planetei pe cale nucleară.

În New York, N. Rockefeller, în anul 1968 a cerut o nouă ordine mondială. R.N.Gardner, consilier al președinților Kennedy și Johnson, a fost de partea unei noi ordini mondiale în anul 1974, iar președintele Jimmy Carter în anul 1976.

Manifestul Umanist din anul 1973 a cerut o lege globală și o nouă ordine mondială. Francmasoneria și Iluminatii, mișcarea New Age, Vaticanul, și Consiliul Mondial al Bisericii văd într-un guvern mondial, și o religie mondială, o împlinire a dorințelor omenirii.

Directorul Organizației Mondiale a Sănătății, B. Chisolm, a scris în anul 1981 că, pentru instaurarea unui guvern mondial trebuie îndepărtate individualismul, patriotismul, și învățăturile religioase. În același timp o publicație a lui Mr. Rothschild, din New York, a cerut americanilor să se supună noii ordini mondiale.

Reprezentantul New Age, Benjamin Creme, a dorit instaurarea unei noi ordini mondiale și a unei religii mondiale, sub conducerea conducătorului mondial Maitreia. Trupe de poliție mondiale, un tribunal mondial, bancă mondială, valută unică mondială, iar un guvern mondial va conduce la reîmpărțirea bogățiilor. Până la sfârșitul ultimului secol, adică la sfârșitul anului 2000 ar fi trebuit ca toate acestea să fie duse la îndeplinire.

După războiul din Golf, președintele Bush a reamintit că noua ordine mondială ar fi trebuit instaurată până în anul 2000. Aceleași cerințe le-a formulat și fostul șef de stat al fostei Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov, văzând împlinirea acestor lucruri până în anul 2000.

Consiliul Mondial al Bisericii și-a dorit unificarea tuturor religiilor până în anul 2000. Programul său, așa-numitul proces de conciliere: “pace, dreptate și protejarea creațiunii”, va unifica toate bisericile lumii

¹⁰³ Gary H. Kahn, *En Route to Global Occupation*, Lafayette, Louisiana 1992, pag 14.

și va fi îndrumătorul tuturor religiilor pământului.¹⁰⁴

Și papa aștepta noua ordine mondială în anul 2000. În același an, cu ocazia crăciunului, dorea să ofere copilului Isus ca un cadou “creștinismul unificat”. Papa dorea să se întâlnească pe muntele Sinai cu musulmani, iudei, și creștini pentru a aduce pacea între religiile avraamice. A rămas doar cu această dorință. Speranța s-a spart asemenea unui balon de săpun și contrariul a devenit realitate. Enciclica papală “Dominus Jesus” a înghețat din nou relația cu Consiliul Mondial al Bisericii și cu ecumenismul. În interiorul și în afara Ierusalimului războiul dintre evrei și musulmani a cerut sute de victime. Toate negocierile de pace s-au pierdut în nisip. Este noua ordine mondială cu o religie unică doar o utopie, sau a întârziat doar împlinirea ei? Aparțin aceste întârzieri tot planurilor guvernului mondial?

Astăzi noua învățătură a moralei iluminatilor este înlocuită de o altă morală, despre orânduirea mondială. Acum morală, etică, obiceiurile, sunt sinonime. “Orânduirea mondială” a lui Hans Küng, ca învățătură morală, este baza tuturor religiilor “noi ordini mondiale”. Cu alte cuvinte se continuă ideile Revoluției Franceze. Din nou, acum, o “revoluție pașnică” va trebui să conducă la o guvernare mondială împreună cu o familie omenească fericită. Din nou morală va trebui să fie calea pentru atingerea acestei ținte, fiind valabilă pentru toți cetățenii planetei.

Dacă papa crede că instaurarea unei noi ordini mondiale este posibilă fără vărsare de sânge atunci Vaticanul nu s-a transformat îndeajuns.

Evul mediul cu ale sale inchiziții, cruciade și războaie religioase va cunoaște o renaștere, cu toate că tot ce se întâmplă este în numele crucii. Va avea loc ceea ce mulți episcopi și preoți bănuiau. Este o transformare interioară a bisericii, în timp ce structurile exterioare rămân și se integrează în noua ordine mondială. Va avea loc un schimb al paradigmei, cuvintele creștine se transformă și devin conținutul contrariului, în timp ce cuvintele rămân aceleași.

Acum a trecut sfântul an bisericesc 2000 și totul a rămas ca înainte. Așteptările și speranțele politicianilor, conducătorilor bisericești, și ecumenismului cu privire la noua ordine mondială a anului 2000 nu a devenit realitate, cu toate că în acel an s-a lucrat intens la acest lucru.

¹⁰⁴ M. Kobialka, Ökumene und Weltregierung, Nürnberg 1995, pag. 65.

UN VECHI VIS OMENESC

La sfârșitul anului 2000 s-au întâlnit 1800 de reprezentanți ai celor mai mari religii ale lumii, la New York, cu ocazia “Summitului Mileniului – al conducătorilor religioși și spirituali.”

Gândul călăuzitor pentru o religie unică mondială a fost cunoscuta idee a lui Hans Küng: un etos mondial, pentru toate religiile. Trei săptămâni mai târziu erau adunați la New York, în sediul ONU, șefii de state ale aproape tuturor statelor lumii, pentru a se consfătui cu privire la guvernul mondial.

Omenirea este obosită de neînțelegeri. Când va fi în sfârșit pace? Întreg globul pământesc, ecumenismul, tânjesc după înțelegere și unitate. Prin cuvântul ecumenism înțelegem astăzi “Consiliul Ecumenic al Bisericii”. Acestui organism aparțin deja 324 de biserici evanghelice, ortodoxe și anglicane.

Se dorește prin ecumenizarea tuturor religiilor pământului, să ia ființă o singură și unică religie mondială, o unificare a tuturor religiilor creștine și necreștine. Premisa pentru înfăptuirea acestui lucru este o Nouă Ordine Mondială, un nou Guvern Mondial.

În expunerile cu privire la utopia unei noi ordini mondiale, și a unui guvern mondial, autorul a cerut ascultătorilor să spună ce și-ar dori de la un guvern bun din țara lor, scriind rezultatele pe o tablă:

1. Pace și siguranță
2. Dreptatea tribunalelor
3. Impozite și dări sociale
4. Muncă pentru toți
5. Locuință pentru toți
6. Pensie asigurată
7. Nivel înalt de perfecționare școlară și profesională
8. Locuri de calificare pentru toți
9. Protejarea familiei
10. Sfârșitul corupției
11. Libertatea presei
12. Libertate religioasă și de exprimare
13. Sfârșitul poluării mediului înconjurător

14. Libertate confesională
15. Combaterea criminalității
16. Stoparea sărăciei și așa mai departe.

Este de înțeles că dorințele și năzuințele popoarelor nu au putut fi îndeplinite de guvernele țărilor lor. Se poate trage concluzia, în urma eșecului guvernelor, că dorința generală în favoarea unui guvern mondial este tot mai puternică. Deja de mai bine de două sute de ani o serie de grupări interesate lucrează la punerea în aplicare a acestor dorințe ale oamenilor: Francmasoneria, Iluminații, ONU, Agenda 21 a ONG, biserici și religii, concerne economice, New Age și micile grupuri și secte.

FORUMUL MONDIAL

La sfârșitul lui septembrie 1995, la San Francisco, a avut loc un congres care a avut o contribuție considerabilă la crearea viitoarei noi ordini și religii mondiale. Fundația Gorbaciov, care își are sediul în metropola californiană, a inițiat o festivitate spectaculoasă cu titlul: “State of the World Forum”.¹⁰⁵

În informațiile puse la dispoziție, fundația a motivat necesitatea unei astfel de întâlniri datorită problemelor mondiale tot mai serioase, deoarece de partea politicianilor nu mai există o capacitate crescută de a rezolva problemele. Aproape că nu se mai observă o conducere deoarece lipsește o viziune. Fostul senator american Alan Cranston, conducătorul Fundației Gorbaciov, a analizat situația astfel: “Fie recunoaștem că împreună putem rezolva problemele, fie suntem sortiți unei catastrofe”.

Jim Garrison, președintele fundației, a atras atenția la activitatea fostului președinte sovietic: “Gorbaciov crede că statul național se destramă, iar mult discutata ordine mondială este de neevitat. El crede că suntem în fața nașterii unei noi civilizații globale”. Într-o astfel de perioadă de tranziție se merge haotic încât se pot testa noi idei.

Potrivit unei astfel de situații, forumul mondial ar trebui să servească, într-o astfel de situație, unei cauze clare. Forumul, cu privire la starea națiunilor lumii, este începutul unei inițiative de mai mulți ani a unor făuritori de idei a cetățenilor. Este provocarea de bază ce aduce în centrul atenției posibilitățile cu care s-ar putea confrunta omenirea, la intrarea în noua fază a dezvoltării umane. Țelul forumului, potrivit “nașterii primei civilizații globale”, este de a folosi oportunitatea istorică și a pune noi ținte, iar prioritățile existente să fie aranjate într-o altă ordine.

“Noi trebuie să efectuăm o schimbare a valorilor, o schimbare a paradigmei”, a accentuat Gorbaciov într-un interviu acordat pentru *San Francisco Chronicle*. “Cred puternic că trebuie să ne mișcăm spre o nouă ordine mondială”.

Pentru a putea duce la capăt această misiune, Fundația Gorbaciov a invitat oameni din nouă grupuri sociale (domenii de activitate) pe care

¹⁰⁵ vezi [www. worldforum. org](http://www.worldforum.org)

ii consideră remarcanți: foști șefi de state, conducători politici actuali, patroni, oameni de știință, intelectuali, conducători spirituali și tineri. S-a făcut diferența între cei 100 de camarazi și cei 250 de participanți. Criteriile de selectare sunt interesante: în centrul atenției sunt cei 100 de tovarăși care au fost selectați potrivit recunoașterii internaționale pentru aportul adus creării noii noastre civilizații globale. Participanții sunt în general întreprinzători din întreaga lume, care s-au dedicat activ acestei misiuni istorice.¹⁰⁶

Cranston afirmase că “Gorbaciov este probabil cea mai respectată personalitate de pe planetă”, evidențiind importanța gazdei. “El este unica persoană care ar fi putut convoca o astfel de întâlnire”. Participanții au format grupuri de lucru, care au servit în calitate de catalizatori în jurul a douăsprezece mese rotunde, pentru a găsi și propune anumite căi de acțiune și rezolvare a problemelor globale. Enumerăm câteva din temele pentru “mesele rotunde”:

- * ‘Schimbări majore care au hotărât începutul secolului 21’
- * ‘Drepturi și răspunderi individuale și de grup’
- * ‘Impactul social al tehnologiei telecomunicațiilor’
- * ‘Criza mondială a valorilor, căutarea unui sens’

Potrivit reporterului de la *Cronicle*, Gorbaciov a oferit o viziune a unei noi lumi pentru un nou mileniu. Secolul 21 este un timp al unității în diversitate pe planeta Pământ. Gorbaciov a pledat vehement pentru un rol mai mare al ONU: “Numai națiunile unite sunt în stare să rezolve

¹⁰⁶ Printre cei prezenți au fost: George Bush, fostul președinte american, Margaret Thatcher, fost prim ministru britanic, Zbigniew Brzezinski, consilier pe probleme de securitate al președintelui Carter, James Baker și George Schultz, foști miniștri de externe ai SUA, Vaclav Havel, președintele Cehiei, Curt Biedenkopf și Hans Dietrich Genscher, Tansu Ciller, fost președinte al Turciei, Tony Blair, președintele partidului laburist, Rupert Murdoch, imperiu mediatic, Ted Turner, imperiu mediatic, Milton Friedman, om de știință, John Naisbitt, futurolog, Gertrude Mongella președinta Organizației Mondiale a Femeii, Theodore Roszak, Stanislaw Grof, Willis Harman, Hazel Handerson, Shirley Maclain, Rupert Sheldrake și Antony Robbins, toți figuri centrale ale mișcării New Age, Koshuk Bakula, conducător al budismului mongolez, Maha Ghosanaada patriarh al budismului cambodgian, Thich Nhat Hanh, conducător al budismului vietnamez, Majit Singh, conducătorul templului auriu din Amritsar (India), Desmond Tutu, episcop de Kapstadt.

conflicte... Acestea sunt timpurile Națiunilor Unite”. Ted Turner a spus: “Crearea canalului american de știri CNN, cu acoperire globală, a schimbat lucrurile pentru totdeauna”. Acum posedăm comunicații globale la secundă. Nu mai avem vreo scuză pentru a face lucruri prostești. Singura parte din cadrul conferinței permise publicului a fost runda de discuții dintre Bush, Thatcher și Gorbaciov, transmisă de CNN.

Nici un alt eveniment din ultimii ani nu a scos mai clar în evidență cât de adânc a pătruns ideea New Age, politica, economia și societatea și cât de înaintată este această idee. Alarmant este unde cred organizatorii că vor găsi valorile spirituale de care au atât de multă nevoie. Dacă privim din punctul de vedere al episcopului Tutu, punctul de vedere al cremei New Age nu este într-o religie monoteistă, după teoreticienii New Age. Jim Garrison, care a lucrat în anii '80 la institutul ESALEN¹⁰⁷ un institut renumit ca făuritor de gânditori New Age, a găsit chiar corect faptul:

‘În timpul tranziției, ereticii trebuie onorați. Ortodoxia se află în pragul colapsului’.

Potrivit cu cât s-a putut afla, a fost doar o voce care a protestat, cea a omului de știință Carl Sagan. El a vorbit de o creștere a superstiției și a misticismului în Statele Unite, fosta Uniune Sovietică și China. Există o totală încurcătură a ceea ce este bun și ceea ce pare doar a fi bun.

Este de temut cu câtă ușurință, majoritatea bărbaților și femeilor, nealeși de nici un popor, se adună în public pentru a se “uni”, și vor ca valorile lor să ne călăuzească în secolul care urmează. În acest context nu este de mirare, că o serie întreagă de participanți aparțin Comisiei Trilaterale și Consiliului de Relații Externe¹⁰⁸ iar în Germania nu s-a găsit nici un ziar regional care să dea crezare unei relatări cu privire la evenimentele întâmplate (acesta într-o strânsă colaborare cu publicațiile de presă internaționale ca TIME, NEWSWEEK și INTERNATIONAL HERALD TRIBUNE). Gorbaciov a părăsit San Francisco, imediat după sfârșitul conferinței, pentru a participa la o serie de prelegeri care urmau să fie ținute în mai multe state americane.¹⁰⁹

¹⁰⁷ www.esalench.com

¹⁰⁸ www.foreignrelation.org/public

¹⁰⁹ U. Skambraks, TOPIC, Aslaar 10/95

O LUME NOUĂ ȘI UN OM NOU

În paralel cu Conferința de la Rio, din anul 1992, despre dezvoltare și mediu înconjurător, la cererea lui Gorbaciov a fost întemeiată o organizație pe plan global: Green Cross Internațional (GCI – Crucea Verde Internațională). GCI are între timp reprezentanțe aproape pe întreg globul. Președinte este bineînțeles Gorbaciov. Comitetul de coordonare este condus de Daniel Goodevert, fostul topmanager de la VW și Ford. Din consiliu mai fac parte, printre alții, Perez de Cuellar (fost secretar al ONU), consilierul lui Gorbaciov, Ted Turner, președintele canalului global de știri CNN.

Unele dintre proiectele făcute publice de către GCI sunt în domeniul protecției mediului. În special unul dintre ele iese în evidență: planificarea unei așa-zise “Chartă a pământului”. GCI înțelege prin acestea, drepturile pământului, ceva similar cu drepturile omului, fiind o protecție împotriva intervenției omului în natură. Charta “va introduce noi norme de comportament etic și moral accentuându-le pe cele vechi, acestea fiind făcute pentru individ, organizații, stat și relații interstatuale”. Aici sunt deja clare pretențiile absolute care se răsfrâng asupra tuturor persoanelor în particular și a oricăror organizații sociale la orice nivel.

Această impresie se accentuează în lectura ținută de către Gorbaciov fiind apoi răspândită de către GCI. Spre exemplu, vorbește despre necesitatea “schimbării bazei fundamentale a dezvoltării societății umane”, dacă dorim să evităm catastrofe ireparabile pe planeta noastră. În timp ce explică faptul că, “criza ecologică este mai exact o criză a valorilor și Țelurilor tradiționale, reflectând o criză a sufletului”, reiese de fapt că nu mediul înconjurător este de fapt ținta lui. Gorbaciov face, fără îndoială, clară dorința sa de a folosi criza ecologică pentru a elimina din mers sistemul valorilor, valabil până acum:

“În esență, prin noile valori, nu este vorba numai de ecologie, ci despre orice primejdie descoperită care ar amenința biosfera planetei noastre, devenind un catalizator pentru un nou sistem de valori. Deseori, în istorie, o înnoire filozofică a făcut capabilă omenirea să găsească o ieșire din încurcătura morală, putând să spună și astăzi că omenirea se află în pragul unor noi scopuri și descoperiri filozofice. În timp ce

omenirea se îndreaptă spre un nou sistem de valori, trece printr-o perioadă de transformare a felului cum acționăm și gândim”.

Este evident că Gorbaciov dorește pentru noii oameni o schimbare după modelul New Age:

“Noi suntem în conflict cu noi înșine, cu natura și chiar cu universul. Omenirea nu mai este nemuritoare, și potrivit acestui fapt trebuie să reacționăm, în sfârșit. Nu mai este de ajuns să creăm un climat politic sănătos pe planeta noastră, trebuie să schimbăm și condițiile culturale și spirituale. Avem nevoie de un nou sistem de valori, un sistem al unității organice dintre om, natură și etică, o responsabilitate globală.”

Pentru Gorbaciov, un nou sistem de valori și o nouă ordine mondială se completează una pe cealaltă: “Îmbunătățirea proceselor viitoare ale lumii și trecerea la o nouă ordine mondială, este strâns legată de instaurarea unui nou sistem de valori.”

Președintelui GCI îi este desigur clar că se joacă cu focul:

“Desigur, este imposibil să se vadă linia de demarcație care, odată ce este trecută, pune în pericol întregul sistem. Dar importanța transformărilor, necesare pentru a duce la bun sfârșit strategia, este evidentă”.

Gorbaciov este trist de faptul că “procesul transformărilor progresează foarte încet”, scoțând în evidență funcția GCI: “GCI trebuie să fie catalizatorul, acceleratorul acestui proces”.

Într-o cuvântare “adresată omenirii”, președintele CNN, Ted Turner, mulțumește pentru posibilitatea de a putea vorbi întregii lumi și își prezintă astfel organizația: “Misiunea Crucii Verzi Internaționale, cât și a organizațiilor sale naționale, constă în dezvoltarea unei conștientizări a mediului înconjurător cât și a noilor valori, pentru a ajuta la trecerea într-o nouă civilizație.”

El vede în GCI cea mai dotată organizație pentru această misiune:

“Puterea Crucii Verzi Internaționale constă în faptul că ne putem baza pe oamenii care și-au lăsat amprenta în societate, pe oamenii care au o rețea de contacte bine pusă la punct iar prin încrederea acordată - au intrare la cele mai înalte nivele”.

O întrebare importantă mai rămâne deschisă, desigur cu intenția vădită a lui Gorbaciov: care sunt oare “noile valori” după care tânjește?

O mică greșeală ne conduce, cel puțin, pe urma acelor valori despre care el nu pomeneste nimic. În timp ce vorbește iar și iar despre necesitatea unor discuții și decizii comune, nu se găsesc nicăieri creștini în anturajul lui sau în cercul celor care conduc organizațiile sale, în special atunci când este vorba de o discuție cu privire la crearea unui nou sistem de valori, cum a fost anul trecut la ultimul forum mondial inițiat de el!

O FABRICĂ DE GÂNDITORI PENTRU GUVERNUL MONDIAL

În noiembrie 1997 a avut loc, pentru a treia oară, o sesiune a organizației “State of The World Forum”, condusă de Mihail Gorbaciov, iar ca oraș a fost din nou ales San Francisco. Această întâlnire a personalităților de conducere din întreaga lume este necesară, potrivit președintelui forumului, James Garisson, deoarece “trăim nașterea primei civilizații globale” iar generația noastră “are marea misiune de a ajuta la nașterea ei”. Pentru el, misiunea centrală sună astfel:

“Odată cu progresele din economie și tehnologie vor trebui să se facă progrese și în capacitatea omului de a lua decizii sănătoase. Acestei provocări îi aparține și întărirea rădăcinilor noastre spirituale cât și sensul întăririi relațiilor cu mediul înconjurător...”

De aici dezvoltă, printre altele, noi întrebări pentru forumul mondial: “Cum dezvoltăm mecanisme de conducere, care să corespundă provocărilor globale actuale? Astfel vorbește deschis că problemele globale nerezolvate, servesc drept scop mecanismelor de conducere globală.

De fapt, în realitate, temele dezbătute de Forumul Mondial au fost alese astfel încât o țară singură nu poate rezolva problemele enunțate, dat fiind faptul că temele au sens doar dintr-un punct de vedere global. În totalitatea lor sunt atât de multilaterale și cuprinzătoare, încât ai impresia că se discută căi de acțiune pentru un guvern mondial. Câteva exemple: “viitorul civilizației umane”, “educația prin internet” sau “globalizarea economică”. O atenție deosebită se acordă tineretului. În programul sesiunii se întrevede unul dintre motive:

“Gândirea și construcția neurologică a tinerilor îi face în special capabili pentru o gândire idealistă, cât și pentru a privi dincolo de acțiunile și sistemul de valori existente.”

În decembrie 1997 a avut loc din nou un forum mondial cu 700 de participanți. Jim Garisson, unul dintre fondatorii fundației Gorbaciov, președinte al forumului și fost conducător al centrului New Age, Esalen, explică diferența dintre forum și alte inițiative, într-un interviu acordat în seara dinaintea conferinței, astfel:

“Noi avem grijă ca într-adevăr să se întâmple ceva. Proiectul nostru are ca scop dispariția armelor atomice, iar pentru aceasta am adunat mai multe sute de conducători militari și foști conducători politici. Noi lucrăm și împreună cu parlamentul european.”

Dizolvarea statului național este pentru el un proces inevitabil: “rețelele umane înlocuiesc statele și guvernele ca locuri, unde se găsesc resurse, putere de imaginație și energie”.

SESIUNEA FORUMULUI MONDIAL

Cu ocazia celei de a patra sesiuni anuale, la sfârșitul lunii octombrie 1998, s-au întâlnit din nou la San Francisco membrii organizației înființate de Gorbaciov “State of the World Forum”. Reprezentații au fost, potrivit ordinii de zi, printre alții: American Express, VISA, Time, Shell, Saatchi&Saatchi, Hewlett-Packard, Sun Microsistem și Oracle, NASA, Financial Time, Comisia Europeană, Parlamentul European și o serie de universități din diferite state.

Dintre participanți făceau parte o serie din cadrul diferitelor organizații ONU. Nu a fost făcută publică lista participanților la masa rotundă, care și-au pus ca țintă următoarele:

1. Înființarea unui “consiliu de conducere global” care să fie alcătuit din “conducători inovatori din politică, economie, lumea academică, comerț, religie și artă”.
2. Înființarea pe internet a unui rețele durabile având ca scop cercetarea globală și sprijinirea deciziilor. Ea va fi compusă dintr-un “consorțiu internațional de centre de cercetare de referință din domeniul privat și public”. Datoria lor va fi să pună la dispoziție “un standard obiectiv de informații decisive, sfaturi înțelepte și cunoaștere cu privire la dezvoltarea viitoare a unei civilizații durabile”.

În timpul sesiunii, managerii de la Sun Microsistem și Oracle au anunțat un proiect care ar putea asigura influența și coordonarea globală a tineretului: o “bază de date globală a școlilor” care, potrivit afirmației vicepreședintelui Oracle, Marc Benioff, va conduce la “instaurarea unei rețele educaționale globale de o calitate ridicată”. Mai întâi se dorește strângerea de informații cu privire la “școlile izolate”, pentru a putea vedea cine este sau nu conectat la rețea. De asemenea, se dorește a se cunoaște cum sunt alcătuite planurile de predare și cum au fost școlarizați profesorii. Sun Microsistem dorește să pună la dispoziție computerele iar Oracle programul cu baza de date.

Favorabil intereselor sale, va avea loc o lovitură, probabil prin faptul că Forumul Mondial a ajuns în domeniul relațiilor publice. El a câștigat

de fapt, ca “partener de comunicații strategice” Saatchi&Saatchi, una dintre cele mai mari agenții de publicitate din lume. Kevin Roberts, șeful Saatchi Worldwide, descoperă că această alianță este “produsul unor filozofii extrem de compatibile”. Saatchi&Saatchi este “bucuroasă să pună la dispoziție resursele sale globale pentru a duce la îndeplinire țelurile Forumului Mondial”.

Un “reprezentant” european a anunțat pentru luna martie, a anului viitor: o conferință la Viena a cărei tematică va fi “Holocaustul și alte experiențe ale exterminării popoarelor, cât și criminalitatea acută”, “căutări universale adânci, după dreptate, milă, iertare și salvare”.

Sintetizând opiniile, nu se ajunge la concluzia că forumul mondial se prezintă cu o iscusință strategică drept instrument al conducerii globale. Pentru activitățile sale, alege teme globale care vorbesc “sufletelor popoarelor”, iar ca urmare, primesc sprijin atât de la organizații neguvernamentale globale cât și regionale, influente. Evidentă este absența creștinilor credincioși de la aceste întruniri, chiar atunci când se vorbește de teme tipice “har”, “iertare”, “salvare”.

COMISIA TRILATERALĂ

În aprilie 1996 a avut din nou loc o ședință a Comisiei Trilaterale în Vancouver. Ce țeluri urmărește de fapt această organizație influentă? Pentru a putea răspunde la această întrebare este necesară o scurtă revizuire istorică. La începutul anilor '70 a avut loc un eveniment important în politica monetară internațională, eșecul așa-numitului sistem Bretton Woods. Acesta a fost înlocuit de o creștere a dolarului în raport cu aurul, iar urmările au constat în eschivarea SUA de a mai schimba dolari în aur, după cum prevedeau reglementările lor în vigoare la acel moment, aceasta fiind o problemă majoră pentru economie și pentru societățile internaționale. Aproape în același timp puterea economică a SUA a trebuit să ia la cunoștință cum iau ființă doi concurenți de vază, în Europa și Japonia.

Odată cu înființarea Comisiei Trilaterale, în anul 1973, a fost acceptată această situație doar ca punct de plecare pentru deliberări, despre cum ar putea fi incluse Europa și Japonia într-un sistem economic de interes comun. Comisia a avut mai întâi de toate sarcina de a formula, canaliza și reprezenta în așa fel interesele societăților internaționale din cele trei regiuni globale, încât să poată fi comun reprezentate în restul lumii (în special Europa de est și lumea a treia), dar și în țările lor. Au fost în special două principii care au condus la succesul pe această cale:

1. Alcătuirea membrilor: Comisia Trilaterală este compusă în special din oameni foarte influenți din economie, politică, media, militar. Membri sunt, sau au fost spre exemplu, președinții americani Carter, Bush și Clinton, Henry Kissinger, Otto Graf Lambsdorff (coordonator european), Teo Sommer (Die Zeit), Kurt Biedenkopf și Gerhard Stoltenberg. Reprezentați sunt, sau au fost, Esso, Sony, Hitachi, Toshiba, IBM, Fiat, Coca-Cola, Pepsi-Cola, VW, Nissan, Toyota, Deutsche Bank, Mitsubishi, Llyods, Banca Mondială, Bank of Tokio, Washington Post, Financial Time, The Economist, New York Times și CNN.
2. De aici rezultă influența deosebit de puternică asupra guvernelor și organizațiilor internaționale, spre exemplu Fondul Monetar Internațional sau Banca Mondială: "Faptul că guvernele și

organizațiile internaționale au reacționat pozitiv față de propunerile Comisiei Trilaterale, este o dovadă a valorii muncii noastre de până acum”.

Este obișnuit a compara puterea unei țări cu numărul de voturi pe care le are în cadrul unei organizații internaționale. Comisia însă vede acest lucru total altfel; ea pune accent pe tactică, iar deciziile importante se iau în avans, în spatele ușilor închise, spre exemplu prin înțelegeri prealabile și influențarea ordinii de zi.

Comisia își vede rolul printre altele și în dizolvarea intereselor statului național având grijă ca organizațiile suprastatale să efectueze alianțe influente, care impun statelor și organizațiilor anumite reguli de comportament:

“Văzute din acest punct de vedere, organizațiile informale, asemenea Comisiei Trilaterale, pot fi necesare pentru a coordona poziția față de alte grupe. Interesele statelor vor corespunde rareori, dar interesele coalițiilor care trec dincolo de granițele naționale pot influența statele spre a lua o poziție comună”.

Într-un interviu acordat ziarului vienez DIE ZEIT, Otto Graf Lambsdorf descrie acest fel de acțiune astfel:

“Comisia Trilaterală nu dorește să exercite o politică în sensul unei răspunderi sau puteri, ci încearcă să formuleze stimuli politici pentru a se putea înțelege anumite păreri și viziuni...”

În prezent, ca și înainte, țelul important al Comisiei Trilaterale constă în a conduce și a asigura capitalul societăților internaționale pentru a evita obstacolele din cale. Astfel de obstacole sunt, de exemplu, bariere comerciale și valute care nu sunt liber convertibile. Comisia promovează măsuri prin care să se reducă naționalismul și restricțiile comerciale, cooperarea în economie și politică. Dincolo de ceea ce se vede, dezvoltarea UE, discuții despre moneda unică europeană, înființarea zonei de liber schimb nord-americană, NAFTA, și alte discuții, trebuie văzute și alte alianțe similare în alte regiuni ale pământului.

Față de noile structuri politice din lume, Comisa Trilaterală reacționează flexibil, ca și cum ar dori să ofere mai departe oportunități spre succes. Spre exemplu, căderea blocului din Europa de est poate fi

folosit la lărgirea influenței, lăsând impresia că dizolvarea acestui bloc internațional, aproape de neclintit, a avut un loc precis în calculele comisiei. În orice caz, comisia a început să apară ca un jucător global puternic, afișând dorința de a promova și defini interesele și țelurile sale în sensul unei politici globale și de management economic. Interesele politice limitate regional vor fi subordonate intereselor economice globale.

Urmările logice ar fi în completare, pe lângă UE și NAFTA, împărțirea restului lumii în uniuni interstatale, limitate regional, în același timp cu instalarea unui mecanism prin care întregul sistem global să poată fi ținut sub control. Potrivit tuturor acestor activități, Comisia Trilaterală nu este în nici un fel legitim democratică, și legat de acest aspect, nu este de mirare că activitățile sale sunt urmărite cu atenție de către aceia care susțin că un guvern mondial nu este benefic.

ÎNTÂLNIREA DE LA BERLIN A COMISIEI TRILATERALE

“Și toți au venit”, se anunță în ziarul *Süddeutschen Zeitung*. Se relatează despre înființarea “American Academy”, la 21 martie în Berlin, unde printre alții au venit Helmut Kohl, Roman Herzog, Henry Kissinger. Mult mai interesant a fost ceea ce nu s-a anunțat:

Exact în același timp, între 21-23 martie 1998, a avut loc în Berlin întâlnirea anuală a Comisiei Trilaterale, care este văzută de critici ca și o parte însemnată a unui guvern mondial secret. Toate personalitățile mai sus numite au luat parte la această întâlnire.¹¹⁰

Reprezentate au fost și Fondul Monetar Internațional și ziare renumite ca: *Asahi Shimbun* (Japonia) și *Financial Time* (Anglia). Temele au fost: “Germania”, “provocări pentru Europa” și în special “infuzia globală de capital și dezvoltarea economiei naționale”. Cu toate că cercul participanților acestei întâlniri a fost evident mai important și mai influent iar temele au fost mult mai vaste, cât poate fi verificat, nu s-a spus nimic, sau foarte puțin despre aceasta în presa națională din Germania. Numai în Berlin, unde presiunea a fost atât de mare pentru a relatea evenimentul ce a adunat o serie atât de mare de nume sonore, ziarul de dimineață a fost de acord să dea niște nume, dar numai cât a fost strict necesar, despre Comisia Trilaterală. Acest proces ar trebui să fie numit cenzură, și este de temut cât de tăcut funcționează acest lucru.

¹¹⁰ Otto Graf Lambsdorff ca și conducător al secțiunii europene, Wolfgang Schäuble (fost președinte al fracțiunii CDU în parlamentul federal), Günter Verheugen (Purtător de cuvânt al politicii externe a SPD), Heinrich von Pier (Simens), Amulf Baring (FU Berlin), Klaus Mangold (Daimler Benz), Eberhard Diepgen (fost primar regional al Berlinului), Josef Ackermann (Deutsche Bank), David Rockefeller, Henry Kissinger, Javier Solana (secretar general NATO), Lamberto Dini (ministru italian de externe), Grigori Javlinski (președintele partidului reformator din Rusia, Jabloko) Aleksander Kwasniewski (președintele Poloniei) .

GRUPUL BILDERBERGER SE ÎNTÂLNEȘTE ÎN ELVEȚIA

Începând cu anul 1954 se întâlnesc regulat membrii societății Bilderberger. Sunt vârfurile din nobilime, din politică și din economie, și își țin sesiunile în spatele ușilor închise. Despre ce teme discută, cu ce rezultate, este de ani de zile o taină pentru public. Aproape nici o publicație majoră nu relatează despre vreo întâlnire a membrilor organizației Bilderberger, iar la radio și televiziune nu sunt deloc amintiți. De ani de zile organizația Bilderberger (care și-au dat denumirea după hotelul Bilderberg din Olanda, unde a avut loc prima lor întâlnire stimulată de prințul Bernhard al Olandei) este suspectată a fi un guvern mondial secret. Argumente în sprijinul acestei bănueli oferă organizația prin politica consecventă de tăcere, cât și prin ocupațiile ei secrete.

Ce importanță are conferința societății Bilderberger, o demonstrează măsurile de securitate care au fost aprobate de către instituțiile elvețiene. Sprijiniți de către aparținătorii soldaților elvețieni, poliția cantonală a sigilat orașul Bürgenstock – care se află situat lângă lacul Vierwaldstätter. Chiar și trenul din Bürgenstock a trebuit să-și întrerupă activitatea pe perioada conferinței. Potrivit informațiilor oferite de ziarul NEUE ZÜRCHER ZEITUNG la această întâlnire, a organizației Bilderberger, au luat parte 120 de personalități din Europa și America de Nord.

În acel an, conducătorul conferinței a fost fostul secretar general al NATO (1984 - 1988), britanicul Lord Carrington. La conferință au mai luat parte printre alții: regina Beatrix a Olandei împreună cu regele Carl al XVI-lea, Gustav al Suediei, cancelarul austriac Franz Vranitzky, președintele Finlandei, Martti Ahtisaari, comisarii europeni Hans van den Broek și Ritt Bjerregaard, secretarul general al NATO Willy Claes cât și președintele Băncii Mondiale, James D. Wolfensohn (Wolfensohn fiind de asemenea membru al CFR), șeful ABB, Percy Barnevik, șeful concernului Fiat, Giovanni Agnelli. În afară de aceștia au mai participat președintele de la Nestle – Helmut O. Maucher, David de Pury din partea concernului BBC-ABB, E Schmidheiny, Fritz Gerber și Alex Krauer din partea gigantului Basler Chemie cât și reprezentanții unor bănci

precum Josef Ackermann (SKA), Hans Heckmann (SBG) și Walter Frehner (SBV).

Din partea Americii și-au anunțat prezența finanțistul David Rockefeller și Henry Kissinger. Prima dată după mulți ani nu a mai fost ținută secret lista participanților Bilderberger. De asemenea și preținsele teme ale sesiunii au fost făcute publice, într-un comunicat de presă. Potrivit acestor declarații s-a discutat despre NATO, asigurarea păcii, piața muncii din SUA și UE dar și despre politica mondială și criza monetară. Despre rezultatele concrete, în urma discuțiilor dintre nobilime, politică și economie, opinia publică nu a aflat nici măcar cel mai mic detaliu până astăzi: Ce ținte sunt urmărite? Care au fost înțelegerile? În ultima perioadă se înmulțesc întâlnirile oamenilor iluștri din elita politicului și economiei, și opinia publică nu află nimic despre ce se discută concret la aceste întrevederi la nivel înalt. O următoare conferință de acest gen va avea loc la sfârșitul lui septembrie în San Francisco sub conducerea lui Mihail Gorbaciov. Elita mondială, care cuprinde 8.000 de persoane, în special din politică și economie, se va întâlni pentru a se gândi la o nouă “civilizație globală”.

CONSTITUȚIA PENTRU STATUL FEDERAL PĂMÂNT

Aproape că nu este nici un mediu mai favorabil decât rețeaua de date a internetului, pentru promovarea ideii de unitate mondială. Nici nu este de mirare că este folosită în acest scop. Un exemplu interesant este schița completă pentru o guvernare mondială, “răspândită global pentru a fi ratificată de statele și popoarele lumii”, de către “Asociația pentru o Constituție și un Parlament Global”, care își are sediul în Lakewood, statul american Colorado. Această schiță iese clar în evidență datorită faptului că a fost elaborată de specialiști în domeniu, și este foarte detaliată mergând până acolo încât este enumerată lista de îndatoriri ale noii administrații globale. În afară de aceasta există câteva puncte cărora, în viitor, va trebui să li se acorde o atenție specială. Mai întâi, într-un preambul, se arată de ce este necesară o constituție globală:

“Ne dăm seama că omenirea a ajuns la un punct de cotitură a istoriei, într-o eră a păcii, prosperității, dreptății și armoniei;

Cunoscând interdependența oamenilor, a națiunilor și a întregii vieți;

Cunoscând că abuzurile științei și tehnologiei au adus omenirea la distrugere și la marginea unei catastrofe ecologice și sociale;

Cunoscând că abordarea conceptului tradițional de securitate prin apărare militară, este o iluzie totală pentru prezent și pentru viitor;

Cunoscând nenorocirile și conflictele cauzate de inegalitatea crescândă dintre bogați și săraci;

Conștienți de obligația noastră față de posteritate, de a salva omenirea de la o distrugere iminentă și totală;

Conștienți că omenirea umilește existența diverselor națiuni, rase, credințe, ideologii și culturi, și le disprețuiește;

Conștienți de realitatea inevitabilă a unui guvern mondial democratic;

Noi, cetățenii, suntem de acord cu constituția Statului Federal Pământ”

Aici găsim o serie de termeni care au fost de ani de zile caracteristici mișcării New Age. Tendința lor către o unitate mondială este bazată în esență în unitatea (spirituală a) tuturor celor existenți. Un al doilea punct este indiciul asupra situației catastrofale create de om pe pământ. Văzut

din pură rațiune, acest lucru este unul dintre cele mai puternice argumente pentru un guvern mondial. Din punct de vedere biblic este limpede că, singura speranță de supraviețuire se află doar într-o guvernare mondială.

Structurile, funcțiile și însărcinările noului guvern mondial sunt stabilite în articolul 19. Principiul de bază este, – neacceptându-se altfel – împărțirea puterii, și aceasta făcându-se cu șiretlicuri. Asemănător parlamentului federal și al celui regional va fi o “casă a popoarelor” (a popoarelor lumii) și o “casă a statelor” (adică a statelor lumii). Apoi urmează o a treia cameră având o funcție asemănătoare (clubului politicianilor de elită, pensionari), după cum funcționează deja acest lucru pentru ONU (ex. Kissinger, Gorbaciov, Giscard D’Estaning, von Weizsäcker). Aceasta este așa numita “casă a sfătuitorilor”, formată din oameni care vor trebui să reprezinte cel mai bine“ interesele și binele omenirii ca întreg”.

Dacă privim mai cu atenție acest lucru, apar deosebiri clare în modul de înființare și influența celor trei instituții. “Camera sfătuitorilor” are dreptul de a propune ocuparea celor mai importante funcții constituționale, spre exemplu locurile pentru prezidiul mondial, colegiul judecătorilor supremi și al procuraturii și în final, cel al șefului poliției mondiale.

De evidențiat este faptul că, cei care sunt candidați pentru această “casă a sfătuitorilor” nu sunt legați de o anumită regiune a lumii de a căror populație trebuie să fie votați; ei pot fi propuși de universități, colegii și instituții. Aceasta înseamnă că, dintr-un foc, organizațiile influente și instituțiile globale asemenea Comisiei Trilaterale, vor putea domina dintr-o singură lovitură aceste organisme constituționale. Chiar și calea spre vârful absolut este practic predefinită, deoarece “sfătuitorii” pot aparține prezidiului mondial pe care ei înși îl propun.

Schița “adunării constituționale” dă impresia că, fiecărui stat în parte, îi sunt lăsate o serie de funcții de autonomie. Ce valoare au acestea o arată o listă de puncte pe care o controlează însuși guvernul mondial. Printre altele sunt enumerate: supravegherea totală a dezarmării, sistemul bancar mondial cât și moneda mondială, transportul internațional, poșta, sistemul de comunicații, activități economice interstatale, cât și instituțiile de credit și asigurări. Capacitatea de mișcare a unei țări din cadrul federației Pământ este egală cu zero. Trebuie atrasă atenția asupra

altor două drepturi atribuite guvernului mondial, deoarece punerea lor în aplicare nu este așa de improbabilă datorită organismelor globale existente astăzi:

“Dreptul de a dezvolta căi și mijloace și a le pune în aplicare pentru a controla rata nașterilor în raport cu posibilitățile pământului, cât și de împărțire a populației, și dreptul de a corecta materialul de comunicare plin de prejudecăți, care provoacă neînțelegeri sau conflicte din cauza rasei, religiei sau sexului”.

433 de organizații din 81 de țări au semnat deja schița acestei constituții, majoritatea dintre ele nefiind cunoscute în afara țării lor. Printre acestea se găsesc “UNITY AND DIVERSITY WORLD CONCIL” din SUA, care reprezintă 100 de organizații nonguvernamentale, “WAR AND PEACE FOUNDATION” reprezentând 130 de ONG-uri, din Olanda, “SPRING FOUNDATION”, din Elveția, “DIRECTE-DEMOCRATIE-COALITION” și “ST. KATARINA WERKE” din Germania, “WORLD CITIZEN PARTY” iar din India 450 de parlamentari și organizații centrale de tineret.¹¹¹

Surprinzătoare este numirea organizațiilor creștine, ca de exemplu: Federația Bisericilor Creștine din Pakistan sau Mișcarea Creștină Națională din Tanzania. Adunarea oferă material continuu cu privire la activitățile începute cu ani în urmă, pentru transformarea schiței guvernului mondial în realitate. Se pot căuta pe internet și alte organizații care, de asemenea, au ca țintă o nouă guvernare mondială: organizațiile “STATE OF THE WORLD FORUM” și GREENPEACE.¹¹²

¹¹¹ <http://www.globalvision.org/public/d/udcworld/>

¹¹² www.worldforum.org

CETĂȚENI AI PLANETEI

“...Viziunea de a mișca America spre o formă globală de guvernare este adânc înrădăcinată în mulți conducători americani, inclusiv președintele Clinton”. Cu aceste cuvinte comentează un post de știri pe internet strădaniile crescânde de a crea un guvern mondial. În special două organizații fac reclamă în acest sens, pe internet: WORLD FEDERATION ASSOCIATION (WFA) (Asociația Federaliștilor Mondiali) și WORLD CITIZEN FOUNDATION (Fundația Cetățenilor Lumii). Ambele au ajuns la concluzia că fiecare om este un “cetățean mondial” și propagă un fel de “cetățenie globală”, pe care fiecare ar trebui să o ia în considerare.

WORLD CITIZEN FOUNDATION, cu sediul în statul american Vermont înțelege “cetățenia mondială și guvernul mondial ca extindere de bază a drepturilor și responsabilităților cetățeanului”. Ea și-a propus să adune și să promoveze toate activitățile care se ocupă de promovarea drepturilor cetățenilor globali. În afară de aceasta, dorește să producă și să distribuie material corespunzător pentru educatori. Printre consilierii organizației se numără și președintele companiei cosmetice YVES SAINT- LAURENT și influentul, de atâția ani în mișcarea New Age, fostul secretar general al ONU, Robert Muller.

WORLD FEDERALIST ASSOCIATION este o parte a WORLD FEDERALIST MOVEMENT (WFM), a cărui președinte este Sir Peter Ustinov. Ambele organizații se implică pentru formarea unui stat federal global. Numai cu ajutorul unei astfel de structuri politice va fi posibilă o conducere globală, cu ajutorul căreia pot fi rezolvate problemele noastre de astăzi. Unul dintre principiile WFA se aseamănă, în formă, cu binecunoscutul principiu New Age “uniți în diversitate”. Propagarea “cetățeniei globale” arată că guvernul mondial tinde spre o mișcare masivă a fiecărei persoane în parte. Tactica urmărită până acum consta în faptul că, organizațiile existente precum ONU, vor crea instituții globale cu noi drepturi. Astfel WFA s-a implicat, spre exemplu, vehement pentru instaurarea unui tribunal internațional global.

WORLD FEDERALIST MOVEMENT are și o secțiune în Germania, WORLD FEDERALIST MOVEMENT GERMANY.

Aceasta dorește un progres rapid al dezvoltării instituțiilor globale democratice, pentru o lume dreaptă, unde oamenii și națiunile pământului își pot reglementa relațiile în pace și dreptate, realizând astfel o lume amiabilă și ecologică...¹¹³ Pe pagina lor de internet este o ramificație către CLUB OF BUDAPEST (COB, 9/97) transcriind misiunea lor ca fiind “un însoțitor critic și constructiv pentru o bună creștere a omenirii”, oferind un premiu pentru “conștiință planetară”. Odată cu înmânarea premiului în 1997 lui Mihail Gorbaciov, fostul președinte Richard von Weizsäcker a vorbit despre o lume “care ne obligă la unitate, datorită legăturilor și dependenței pe diferite planuri.” La cererea ONU, von Weizsäcker a fost implicat activ în elaborarea unui raport, cu privire la “conducerea globală”. Relațiile Clubului din Budapesta cu federaliștii mondiali este evidentă. Pe lângă Dalai Lama și a unui conducător sufi, sunt membri și Sir Peter Ustinov și Robert Muller.

¹¹³ www.wfm-germany.de

PROGRESUL GLOBALIZĂRII

Își spun “Grupul de la Lisabona” oameni de știință, politicieni și industriași care avertizează asupra pericolului globalizării. Asemenea “Clubului de la Roma” care încearcă să atragă atenția asupra graniței înmulțirii globale, lisabonezii încearcă să arate clar “granița concurenței”.

În cartea lor *Granița creșterii globale* (Editura Luchterhand, München 1997), descriu globalizarea ca un altfel de război, războiul tehnico-economic, pentru a prelua conducerea globală. Potrivit autorilor, noua lume globală este stabilită de corporații active pe plan global, care în final dictează fiecărui stat în parte ce are de adoptat și ce nu. Politicienii din întreaga lume vor deveni în final marionete ale managerilor concernelor când vor încerca liberalizarea economiei, privatizarea întreprinderilor de stat, liberalizarea piețelor. Desființarea statelor socialiste, șomajul și sărăcirea crescândă a păturii de mijloc din țările occidentale sunt urmări clare ale politicii de globalizare duse de concernele mondiale. Totuși ce urmează?

“Grupul din Lisabona” propune ca, adunarea generală a ONU, să fie transformată într-un stat global cu o adunare globală a poporului, împreună cu un acord global. Primele 1000 de întreprinderi ca mărime din lume, să fie adunate la o masă rotundă pentru a crea o nouă societate civilă globală. Ce fel de societate civilă globală îi va aștepta pe cetățenii acestei lumi, dacă structura economică și globală mondială poartă urmele unei dictaturi? După cum se arată tot mai clar, globalizarea devine, în cele din urmă, un fel de dictatură globală.

LEGĂTURILE ECONOMICE LA NIVEL MONDIAL

Anunțurile de senzație ale presei relatează: fuziunea concernelor auto Daimler Benz cu Chrysler, a gigantulului chimic Hoechst cu Rhone-Poulenc, nunta dintre Deutsche Bank și Bankers Trust, sau cea mai mare fuziune din istoria industriei, parteneriatul dintre gigantul petrolier Exxon și Mobil Oil. În anul 1997, au existat pe plan mondial 23.000 de cumpărări și fuziuni de firme.

În ultimele luni, ziarele de specialitate au înregistrat 140 de fuziuni majore având un volum total de 1,5 miliarde de mărci. Fuziunile mici aproape că nu mai sunt numărate. În acest moment are loc apariția unor concerne cu reprezentare globală unde, în timpul unei zile de lucru soarele nu mai apune. Șefii și conducătorii firmelor stau se pare sub o presiune internă în a efectua fuziuni. Totuși fuziunile, în general pe plan economic, aproape că nu au nici un sens. Aproape de fiecare dată se pierd mii de locuri de muncă.

Firme de consultanță au demonstrat demult, că 70% din marile afaceri, s-au dovedit a fi de fapt eșecuri scumpe. Tot mai clar se pune din toate părțile întrebarea: Ce aduc de fapt aceste mega-fuziuni? Nu sunt oare afaceri ale unora dintre puținii câștigători care se bucură pe spatele a milioane de oameni care au pierdut? Deja cu ani în urmă, președintele consiliului de administrație de la Daimler Benz, Eduard Reuter, s-a exprimat cu privire la viitorul economiei mondiale astfel: "Cea mai mare și importantă misiune este de a împlети și uni interesele tuturor marilor companii din lume, în interiorul cărora nici un politician nu ar putea interveni fără a-și pune în pericol poziția." Pierre Bordieu se teme că a luat ființă o economie de piață perfectă pentru a ajunge la o guvernare globală. Într-adevăr, o nouă formă de guvernare se dezvoltă într-un ritm alarmant, evidențiind tot ce se cunoaște acum în cadrul țărilor. Baronii industriei și prinții economiei sunt pe punctul de a-și supune întreaga lume.

Faptul că omenirea se grăbește spre această formă statală globală, dovedește clar raportul popoarelor prezentat în 1996 la Națiunile Unite: "Nici un aspect al dezvoltării popoarelor nu a schimbat așa de mult condițiile de viață ale oamenilor la sfârșitul secolului XX ca, creșterea

orașelor. La începutul secolului viitor jumătate din populație va locui în marile orașe, 3,3 miliarde de oameni din totalul de 6,59 miliarde”.

Nu politicienii și inginerii sunt cei mai importanți oameni, ci oamenii de afaceri. Termenul grecesc folosit în Biblie, în viziunea din Apocalipsa capitolul 18, pentru negustori, este “emporos”, angrosist, omul de afaceri global, față de “kapalos”, micul afacerist. Acești mari oameni de afaceri sunt numiți în Biblie prinți, care vor avea omenirea în mâinile lor.

Când vizionarul Ioan cuprinde evenimentele din zilele sfârșitului în termenii “Babilon” și “Babel”, atunci desigur trebuie să privim înapoi în istorie. În secolele VI și VII î.Hr. Babilonul era centrul de atracție a lumii. Orașul Babilon ca nume înseamnă “poarta dumnezeilor” datorită măreției și fastului său, și de asemenea a decadentei sale păgâne.

Teologul Adolf Pohl scrie, într-o ediție a Wuppertaler Studienbibel, cu privire la Babilonul zilelor din urmă cât și despre Babilonul lui Nebucadnețar, următoarele: “În Babel, oamenii de afaceri nu numai că erau puternici dar, reprezentau marea putere, exercitându-și puterea atât spiritual cât și sufletește. Ideologia lor de afaceri pătrunsese totul și abuzau de tot, transformând totul în profit. Ideologia afaceristului reprezintă o orgie unică a egoismului în care interesele meschine dau la o parte orice legătură cu moralitatea”.

Dezvoltările din zilele noastre ilustrează printre altele o imagine schițată, în capitolul 18 din Apocalipsa lui Ioan. De la prima menționare a Babilonului în Biblie, se folosește acest leitmotiv de la Babel, ca o adunare arogantă a lumii împotriva lui Dumnezeu. Timpul nostru simbolizează prin excelență, acest lucru. Adaptarea fuziunilor dintre firme, cuplate cu dominarea progresivă a tuturor domeniilor vieții de către computer, arată mai departe faptul că era “Babilon SA” a început demult.¹¹⁴

¹¹⁴ www.wfm-germany.de

INFLUENȚE OCULTE LA ONU

La mare adâncime în subsolul clădirii ONU din New York City, Mohammed Ramadan conduce “Societatea pentru Iluminare și Transformare a ONU”. Potrivit unui articol apărut (la 12 decembrie 1993) în Boston Globe, această societate aparține unei serii de cluburi curioase care “au ca țintă transmiterea de energii ezoterice la nivelele superioare ale cartierului general al ONU”, unde lucrează secretarul general și alți diplomați. Acolo există o masă rotundă mistică asemenea cluburilor pentru știință și inteligență creativă, prezicători în liniile palmei, yoga și qigong (arta interioară a Kung Fu).

Funcționarii ONU lucrează, se pare, deschis, la “proiectul unui guvern mondial”. Potrivit unui memoriu al United Nations Human Development Programs (UNPD) vor fi subordonate ONU: o bancă centrală mondială, un tribunal mondial, o poliție mondială, un centru financiar mondial. Finanțarea acestor instituții se va face din taxe globale.

În al cincizecelea an al existenței sale, pentru ONU se anunță mari reforme. Cum va arăta statutul noului ONU după procesul de transformare nu știe nimeni cu exactitate. Ținta se pare a fi îndreptată spre o centrală globală, de unde va fi gândit, plănuit și condus viitorul omenirii. Din acest punct de vedere este important de observat ce se discută și se dezbate în momentul de față, la sediul ONU. Cu ceva timp în urmă, ONU a organizat un simpozion în orașul slovac, Bled. Tema conferinței se învâрте în jurul dimensiunilor etice și spirituale ale dezvoltărilor sociale. Documentul alcătuit cu această ocazie, arată condițiile generale de implicare a grupărilor religioase în inițiativa de dezvoltare socială a ONU.

Documentul Bled vorbește despre necesitatea, de a găsi o nouă spiritualitate și o nouă etică, extrasă din izvoarele tuturor religiilor lumii, pentru a reface legătura dintre libertate și responsabilitate. “Preoții ONU” se unesc, în document, împotriva unei mențineri a libertății personale. În ochii lor este fără valoare și periculoasă dacă nu este înrădăcinată într-o învățătură etică.

Oamenii vor înțelege în totalitate ce înseamnă umanitatea, doar atunci când vor accepta acest duh care întruchiează umanitatea. Ce

vrea să spună cu aceasta, strategia ONU formulează în următoarele directive astfel: Dacă o persoană se pierde într-un colectiv va deveni cu adevărat om. Va fi postulat mai departe faptul că, apartenența la un loc regional sau la o națiune nu este o justificare etică și nici nu are valoare practică. În lumea de astăzi trebuie căutat și găsit binele comun al întregii omeniri.

Se susține faptul că adevărata individualitate poate fi trăită doar acolo unde este construită o relație interumană stabilă, legată fiind cu natura, cu universul și cu întregul spirit divin. Wiliam F. Vendley, secretarul general al Conferinței generale a religiilor și a păcii – o organizație care este strâns legată de ONU – a caracterizat documentul Bled, influențat de o gândire panteistă, ca o prezentare pozitivă a destinului uman comun. Vendley își dă silința, împreună cu alți reprezentanți ai diferitelor religii mondiale, să distribuie unui public larg conținutul acestui nou mesaj spiritual al ONU.

Două noi tendințe din SUA acoperă elementele ezoterice și temele de credință ale mișcării New Age intrând din ce în ce mai mult în politică. Spre exemplu există filozofia “deep ecology” (ecologia adâncă, ecologia spirituală), care învață că omul este în legătură spirituală și emoțională cu restul naturii. Din aceasta rezultă că omul nu mai este “coroana creațiunii” ci o creatură cu drepturi egale. În spatele acestei imagini se află panteismul care pleacă de la premiza că Dumnezeu se găsește în tot ce are viață, cu alte cuvinte tot ce are viață este Dumnezeu. Vicepreședintele american Al Gore, denumeste “deep ecology” ca fiind “o mișcare politică influentă în SUA”.

Un al doilea curent marcant se numește “bioregionalismul” și provine din cercurile hippie. Bioregionalismul este din anul 1992 politica oficială a statului american California. Acesta unește conținutul ecologic și cel de politică regională cu noi forme de practici ezoterice și spirituale. Un punct important al bioregionalismului este descoperirea și cultivarea religiilor indigene care au, în mare parte, proveniență păgână. De ceva vreme se formează și în spațiul german grupe ale bioregionalismului.

Deja în anul 1917, cu ocazia zilei mării loji francmasonice care a avut loc la Paris, au fost prelucrate statutele care înfățișau unitatea popoarelor. Francmasonii au fost de asemenea implicați în înființarea ONU. Americanul David Hunt relatează în noua sa carte *Pacea mondială* cu

privire la rolul francmasoneriei în țara sa: “Francmasoneria pregătește membrii săi pentru a face parte din noul guvern mondial. Ceea ce face atât de influentă francmasoneria este faptul că milioane din membrii săi de pe întreg pământul, primesc funcții de conducere. În America, francmasoneria are un procent ridicat în staful care lucrează la Casa Albă, în Cabinet, în Senat, în Congres, la Tribunalul Suprem sau Pentagon, dar și în economie. Citiți cu atenție rugăciunea rostită cu ocazia unei ceremonii al francmasoneriei: “Ascultă-ne din întuneric o, tu, ființă dumnezeiască nemărginită... lasă ca lumina francmasonă să se reverse veșnic peste întreaga lume și fă ca credința francmasonă să fie credința întregii omeniri.”¹¹⁵

Această mărturisire de credință a francmasonilor a fost anunțată de Albert Pike, după cum a fost enunțată mai sus. La data de 4 iulie 1889, Albert Pike a oferit “instrucțiunile” sale celor 23 de înalte consilii ale lumii:

“Următoarele lucruri trebuie să le spunem mulțimii: ‘Noi urmăm un singur dumnezeu, dar dumnezeului nostru ne închinăm fără superstiții.

Religia masonă trebuie să fie ținută de noi, cei care suntem inițiați la cel mai înalt nivel în curăția doctrinei luciferice.

Da, Lucifer este dumnezeu... Adevărata și curata religie filozofică este credința în Lucifer”¹¹⁶.

Un alt nume pentru Lucifer este Diavol sau Satana. “Simbolurile și emblemele folosite, cât și toate practicile în general au un substrat spiritist și ocult. Spre exemplu, în ritualul de înaintare la gradul de maestru se procedează, cu adevărat, macabru. Într-un templu întunecos și negru, este luminat numai atât încât să poată fi ținută ceremonia, iar un craniu este așezat pe un sicriu. Apoi, maestrul în devenire este ucis simbolic cu un ciocan de zidar, și cadavrul este așezat sub o pânză într-un sicriu. În această atmosferă de mormânt după câțva timp fratele înviat rostește jurământul: ‘Jur că nu voi spune gradul vreunui maestru, nici celor mai mici în grad, nici vreunei făpturi din această lume... Fac acest lucru sub amenințarea cu pedeapsa că, trupul meu va fi rupt în două, iar intestinalele mele vor fi făcute scrum și împrăștiate în cele patru vânturi.’...”

¹¹⁵ Kurt Quadflied, Die Paladine des Antichristen Furth 1996 pag. 40

¹¹⁶ Des Griffin, Die Herscher, Wiesbaden 1980, pag 80es Griffin, Die Herscher, Wiesbaden 1980, pag 80

O lojă renumită care practică spiritismul religios este ‘Loja spirituală din Zürich’... acolo predica nu este ținută de un serv al lui Dumnezeu, ci de un duh pe nume Joseph, care vine direct din lumea cealaltă, făcându-se cunoscut printr-un medium. În spatele acțiunilor binevoitoare și deschiderii sale către lume se ascund diferitele înfățișări ale diavolului.”¹¹⁷

Cunoscut este faptul că funcționari ai ONU întrețin contacte cu lumea de dincolo prin intermediul unui medium.

Pe baza materialului Uniunii pentru Protecția Naturii și Mediului Înconjurător din Germania (BUND), care face aluzie la acest subiect, în cadrul ONU din New York, lucrează un medium care pune la dispoziție contacte cu lumea de dincolo. De la înființarea ONU, cu 50 ani în urmă, există o Societate pentru Iluminare și Transformare (Society for Enlightenment and Transformation, SEAT) fiind în același timp brațul veghetor al organizației mondiale. SEAT a invitat în anul 1995 și 1996 pe mediumul Lee Carroll, care a făcut cunoscute adunării angajaților ONU cuvintele făpturii din lumea cealaltă, pe nume Kryon. După aceea, ONU a jucat un rol important în dezvoltarea viitoare a omenirii. Cu toate că doar puțini dintre angajații ONU au fost prezenți cu ocazia acestor evenimente, făptura de dincolo, Kryon, susține că întreg ONU poate fi influențat prin aceste canale activate. Kryon invită să lăsăm ca iubirea să domine planeta noastră și anunță că atunci când vor fi îndeplinite condițiile oculte pe planeta noastră, ființe care sunt numite astăzi încă “extraterestre” vor lua contact cu omenirea. La ultima ședință cu lumea de dincolo, Kryon a cerut să fie făcută “pace cu balaurul!” Din punct de vedere biblic aceste anunțuri au sens. Este clar deja cunoscătorilor în materie că, întregul cult OZN poate fi văzut ca un antrenament al unei invazii demonice. Aceste evenimente sunt relatate ca evenimente ale sfârșitului. Chiar și cu această observație, “faceți pace cu balaurul”, creștinii pot învăța ceva. Cât de mult este ONU un punct de conexiune pentru activitățile oculte, ne descoperă cartea de 112 pagini a unei catolice, Dr. Regina Hinrich.¹¹⁸

¹¹⁷ Quadflieg, idem pag 44. 45

¹¹⁸ Hinrich Regina, “Ihr werdet sein wie Gott” Siegburg 1998”

“RELIGIILE UNITE” DUPĂ MODELUL ONU?

“Suntem în pragul primei civilizații globale”, crede William A. Swing, episcopul Bisericii Episcopale din SUA. Concluzia sa sună astfel: “Lumea are nevoie de un organism care să adune laolaltă religiile, la fel cum ONU face acest lucru între state. Swing numește această instituție “religiile unite”. Un loc potrivit a fost deja găsit în apropierea Fundației Gorbaciov, în golful San Francisco. Acolo s-ar aduna “reprezentanții spirituali” ai lumii pentru a discuta marile întrebări și a învăța să lucreze pentru celălalt, nu împotriva lui.

Episcopul Swing călătorește în jurul lumii pentru a vedea împlinirea acestei idei. Capitalul de pornire este de 150.000 USD iar lista celor care promovează ideile lui se întinde deja. Printre ei se numără Desmond Tutu, până nu demult episcop în Africa de Sud, și Dalai Lama, renumit pe plan mondial, care, pentru țelurile lui Swing, a promis colaborarea sa fără echivoc. În călătoria sa în jurul lumii dorește mai întâi să invite la o întrunire în San Francisco pe reprezentanții religiilor tradiționale. Acolo unde a luat ființă Charta Națiunilor Unite va fi scrisă și semnată “Charta religiilor unite”. În ceea ce privește dezvoltarea “religiilor unite”, Swing gândește analog la un model politic – o adunare generală și comitete de securitate. Îndoilele cu privire la înfăptuirea acestei idei, episcopul le înlătură – acestea existau și cu cinzeci de ani în urmă la înființarea ONU.

“Se va face pașnic acest lucru, fără vărsare de sânge și fără ghilotină?”

Această întrebare a fost pusă de un reporter la postul național de radio canadian, lui Malachi Martin, profesor la Universitatea Papală din Roma, într-un interviu cu privire la rolul Vaticanului în noua ordine mondială și în noul guvern mondial. Profesorul Martin îl descrie pe papa Ioan Paul al II-lea ca pe capul unei noi ordini a lumii:

“Da, acesta este acel papă destinat să aducă în această lume o nouă ordine economică, o nouă ordine mondială, și o guvernare politico-religioasă.”

“Vom realiza acest lucru fără un alt război?”

“Eu cred că fără un al treilea război mondial sau un război atomic.

Dar cred că sângele va curge și că națiuni vor fi stârpite... Papa Ioan Paul al II-lea, crezând de asemenea că schimbările în istorie sunt conduse de Dumnezeu și de mama lui Dumnezeu, Maria. De asemenea mai crede că acum este timpul pentru aceste schimbări ale omenirii, și că ele vor avea loc până la sfârșitul mileniului.”

Această prognoză conține un anunț eronat și dureros, care nu s-a întâmplat în perioada așteptată. În ciuda acestor lucruri se lucrează cu sânguință la împlinirea viitoare a acestor lucruri.

BISERICA MONDIALĂ UNITĂ

O imagine interesantă asupra viitorului o găsim în cartea *Tragedia veacurilor*, de E. G. White, unde la pagina 588 stă scris deja din anul 1881: “Papistașii, protestanții și cei lumești (potrivit autorului, cei din mișcarea New Age) vor primi în egală măsură o formă de evlavie fără putere și vor vedea în această unire o mare mișcare pentru pocăința lumii întregi, și pentru inaugurarea mileniului mult așteptat.”

Aceste cuvinte scrise cu mai bine de 120 de ani în urmă, se împlinesc astăzi în fața ochilor noștri. Evident este faptul că la baza acestor lucruri se află prorocia din Apocalipsa capitolul 13 (citește appendicele). Aici sunt prezentate: Vaticanul, Mișcarea Ecumenică și America. Strădaniile lor comune, de a converti întreaga lume, sunt prezise de Hristos prin cuvintele scrise de apostolul Ioan. Papalitatea, Consiliul Mondial al Bisericilor și America se vor uni într-o mișcare religioasă, pentru a aduce întreaga lume sub domnia lor. Ele vor rămâne independente ca biserici și instituții, dar vor acționa în comun. Din America va fi condusă toată lumea, creștinismul fiind influențat de toate religiile într-o nouă formă, fără puterea dragostei lui Hristos. Drumul spre acel punct se arată tot mai clar.

În octombrie 1986 a avut loc la Assisi, prima “zi de rugăciune pentru pace”. “La invitația papei s-au adunat în acel loc medieval în total 200 de reprezentanți din 30 de religii diferite. Printre aceștia s-au numărat preoți budiști chei și cu umeri goi, păgâni africani desculți, în haine viu colorate, musulmani cu căciuli de blană, hinduiști indieni, închinători la șerpi, închinători la foc, spiritiști, evrei cu Kippa, bahai, șintoști japonezi cu femei în kimono, patriarhi cu barba lungă, tolerați de pe timpul sovieticilor de biserica ortodoxă, indieni împodobiți cu pene și în încheiere Dalai Lama “sfînția sa” din Tibet. Despre acest amestec religios, papa a declarat, că toți se închină “aceluiași Dumnezeu”.

Papa nu a lăsat să-i scape, subliniind “însemnătatea conlucrării religiilor pentru pace și întoarcere interioară”. El a apelat la toți cei 3, 5 miliarde de “credincioși” din întreaga lume, care cred într-un singur sau mai mulți dumnezei. Cu această ocazie a afirmat clar respectul său față de obiceiurile și tradițiile religioase ale participanților la aceste

adunări spectaculoase. Ceea ce ține de aceste obiceiuri sunt cunoscute pe lângă închinarea la animale, la soare și pietre, închinarea la diferiți dumnezei, descântarea demonilor și alte ceremonii păgâne și oculte.

La Assisi, în fața camerelor de luat vederi din lumea întreagă, s-a făcut apel la a asocia pe Dumnezeuul Bibliei cu, spre exemplu, “marele duh” și “mama planetă”.

Cine a crezut atunci că “trădarea de la Assisi”, deoarece nu poate fi numită altfel, va fi un strigăt global al creștinismului, s-a văzut înșelat.¹¹⁹

Episcopul Dr. Rudolf Graber, din Regensburg, a văzut remodelarea creștinismului și dintr-un alt punct de vedere. El susține că Iluminații și Francmasoneria “pregătesc unirea religiilor mondiale într-un stat mondial”. El scrie următoarele:¹²⁰

“O altă idee modernă, care era susținută în cercurile oculte, era un fel de democrație mistică. Atunci era predicat un Hristos social, și Roca scria următoarele: ‘Eu cred că această mântuire socială a poporului, în noua societate, va fi împlinită prin urcarea pe tron a democrației.’ Mai accentuat s-a afirmat la 26 iulie 1891: ‘Creștinismul pur este socialismul (Le christianisme pur, c’est le socialisme).’ De aceea se așteaptă din partea ‘convertiților de la Vatican’ declarația Urbi-et-Orbi, arătând că civilizația actuală este fiica legitimă a sfintei evanghelii a mântuirii sociale.”

Episcopul Graber scrie mai departe despre un ‘plan luciferic’ al Dr. Roca ‘ce era foarte experimentat în știința ocultă’. “El predica revoluția, proclamând venirea ‘sinarhiei dumnezeiești’ sub conducerea unui papă convertit la creștinismul științific. El vorbește despre o nouă biserică iluminată, fiind influențată de socialistul Isus și de apostolii Săi... Pentru a înțelege într-o oarecare măsură limbajul său, trebuie știut că folosește termeni catolici uzuali, cărora le atribuie alt înțeles... după cum a spus cineva, acum urmează o constatare care ne va zgudui, până în adâncul nostru: ‘Noua biserică, ce nu va mai păstra probabil nimic din învățăturile scolastice și forma originală a bisericii timpurii, va primi sfințirea bisericii catolice și jurisdicția canonică (drepturi acordate conform dreptului bisericesc – afirmații ale autorului). Cu puțini ani în urmă nu ne puteam închipui acest lucru, dar astăzi...?’”

¹¹⁹ Idem pag 83. 85

¹²⁰ Citat din Kunne/Beyerhaus, idem pag. 199-207

Dr. Graber vorbește despre trei epoci ale bisericii, epoca originară a bisericii timpurii, pe vremea apostolilor, apoi cea a învățăturilor scolastice a evului mediu și în sfârșit cea a bisericii moderne din prezent.

“Toate acestea se rotunjesc prin lucrarea importantă a francmasonului Yves Marsoud... care va servi ca punte între biserică și francmasonerie. De remarcat este schimbarea strategiei care s-a făcut aproximativ în anul 1908: ‘Țelul nu mai este de a distruge biserica, ci se caută a o folosi prin infiltrarea ei.’ Se crede că începutul a fost odată cu papa Ioan al XXIII-lea: ‘Ne dorim din toată inima un început fericit al revoluției lui Ioan al XXIII-lea. Într-o bună zi această biserică dogmatică va trebui să dispară sau să se adapteze, iar pentru a se adapta va trebui să se întoarcă înapoi la izvor.’ Apoi el citează francmasonii, cum înțeleg ei această adaptare: ‘Catolici, Ortodocși, Protestanți, Musulmani, Hinduși, Budiști, Gânditori liberi sau Gânditori creștini sunt pentru noi numai prenume. Numele nostru de familie este Francmasonerie.’”

Ioan Paul al II-lea a pus în aplicare această idee prin invitația adresată tuturor acestor grupări la 27 octombrie 1986 de a avea o întâlnire de rugăciune la Assisi. Această întâlnire de rugăciune a marilor religii mondiale a fost sărbătorită ca “zi istorică”. În anul 1993 a avut loc o a doua întâlnire de rugăciune la Assisi cu reprezentanți ai tuturor religiilor și confesiunilor mondiale. Acest fapt aparține pregătirilor de instaurare a unei biserici mondiale sub conducerea papei.

Pe deasupra, s-a găsit aprobare și din partea religiilor necreștine, chiar dacă nu pot accepta numele lui Hristos. S-a căutat un numitor comun în expresia “etos mondial” care a fost inspirată de profesorul Küng. “Cine are dorința de a face bine”, așa anunța papa în anul 1997, “acela poate fi salvat”. Cu ocazia unei întâlniri mondiale a tineretului, care avut loc la sfârșitul anului 1997, papa a adresat un apel tuturor bisericilor și societăților creștine, cât și musulmanilor și evreilor, așa numitele religii avraamice, evreii, arabii și creștinii. El accentuează că unitatea tuturor creștinilor poate fi atinsă prin sacramentele euharistiei și ale pocăinței, iar unirea cu religiile necreștine se va efectua printr-un dialog roditor.

Impulsul său, ca viitor conducător religios al lumii, a fost bine primit de Consiliul Ecumenic al Bisericilor, deja cu un an înainte:

“Dialogul inter-religios – pentru satisfacerea religiilor mondiale... procese de înțelegere care au ca țintă binele unitar, fiind în același timp întrepătrunderi fundamentaliste și totalitare”.¹²¹

Consiliul Ecumenic transmite aceste directive, ale unui dialog fructuos, nivelurilor inferioare:

“Întâlnim diferite forme de organizare ale ecumenismului: există spre exemplu uniiri bisericești la nivel național, regional și local.

În peste nouăzeci de țări, bisericile s-au unit la nivel național în comitete creștine și conferințe, pentru a se ocupa de problemele și nevoile comune, colaborând pentru a prezenta o mărturie comună.

Astfel de structuri sunt foarte importante pentru a pune în aplicare ideea ecumenică.

Pentru bisericile din toată lumea, mișcarea ecumenică este calea spre o unitate vizibilă în credință, și într-o părtășie euharistică, ce iese în evidență în serviciul divin și în viața credincioșilor.

Ei sunt pe punctul de a depăși zidurile și mormintele care se află între ei, căci ele nu sunt compatibile cu existența bisericii drept “una, sfântă, catolică și apostolică” și prejudiciază verosimilitatea mărturiei sale (Consiliul Ecumenic al Bisericilor, Geneva, Mai 1993 pagina 4.16)”.

O unitate vizibilă, o înțelegere euharistică, o biserică sfântă și apostolică, sunt țelurile ecumenismului pe plan mondial. Acestea vor fi puse în aplicare în fiecare țară în parte, unde activează “societatea bisericilor creștine” având colaborarea membrilor săi catolici, a oaspeților și a observatorilor.

“Teologia Consiliului Mondial al Bisericilor ar fi căzut într-o erezie severă”, concluzionează un articol din “Readers Digest - Das Beste”, redactat de Joseph A. Harris, sub titlul “Încotro se îndreaptă Consiliul Mondial al Bisericilor?”, redat aici cu încuviințarea amabiliă a editurii.¹²²

“Înainte de a se prezenta la serviciul divin de deschidere a adunării Consiliului Mondial al Bisericilor care a avut loc în Canberra, Australia, delegații au trebuit să treacă prin fumul gros al unui frunziș arzând; acesta este un ritual de curățire păgân. Adunarea a ascultat cu atenție sunetele unor insecte înregistrate pe o bandă de magnetofon și a privit

¹²¹ Okumenische Rundschau 3/96 pag 331-339.

¹²² Readers Digest- Das Beste, Februarie 1993, nr. 2 pagina 12-20

la un dansator care imita un cangur. Pe parcursul celei de a doua zile, în timp ce doi indigeni se mișcau ritmic, teologul sud coreean Chung Hyun Kyun a descântat spiritele morților îndemnând pe cei 4.000 de vizitatori să citească Biblia ‘din perspectiva unor păsări, ape, aer sau pomi,’ și ‘să gândească asemenea unui munte’”.

Interesantă prezentare, dar a fost aceasta creștină? Diferiți delegați au protestat împotriva animismului, spiritismului și misticismului New Age. “Cultura păgână a transformat Consiliul Mondial al Bisericilor”, afirmă Vijay Menon, un delegat de origine indiană al bisericii din Londra. “Aceste lucruri le-am lăsat în urma mea ca să devin creștin.”

Ceea ce au nevoie popoarele din Africa, America și Asia nu este o nouă religie sau un nou guvern care să-i unifice pe toți, ci au nevoie de o nouă relație, o relație cu Hristos. Însărcinarea misionară a lui Hristos este valabilă până la capătul pământului: “Mergeți și învățați toate popoarele!”

Supranaturalul și omenescul lui Hristos în macrocosmos și microcosmos, cât și prezența Sa dumnezeiască, ne arată o imagine a naturii sale umane. Din punct de vedere al atotputerniciei lui Dumnezeu nu există un motiv de îndoială, că nașterea și mărturisirea Lui au fost supranaturale, că a trăit ca om, a murit și a înviat ridicându-se la cer, iar de acolo va reveni vizibil pentru judecata de apoi.

În cartea sa, *Der Goldgrund des Lebensbildes Jesus*, Otto Borchert atrage atenția asupra studiului său științific cu privire la biografia lui Isus:

“Este o înțelepciune veche, pe care Descartes a evidențiat-o succint: ‘Întreaga știință omenească constă doar în a privi exact’. Dacă este adevărat, atunci, în care loc ar trebui să privească omenirea cu atenție dacă nu la acel Om, care a fost pentru omenire cea mai mare trăire. Isus nu a adus o învățătură, ci s-a adus pe Sine Însuși. El Însuși fiind o realitate măreață a istoriei lumii, o *realitate minunată*. Această realitate nu este valabilă pentru a crede mai întâi, ci pentru a *vedea*...”

Ce a vrut să spună oare Rosseau prin remarcabilele sale cuvinte: “*Creatorul va fi mai mare și mai uimitor decât făptura Sa...*” – cu privire la imaginea și originea vieții lui Isus? Mai întâi de toate: Imaginea lui Isus întrece orice gândire și invenție omenească. Este prea mare, prea

curată și prea desăvârșită pentru a fi născută din mintea vreunui om... Ceea ce a scris Lavater pe un bilețel, pe patul de moarte, este clar multor oameni în viață: *“Nenumărate și groaznice sunt temerile creștinilor gânditori; dar toate sunt învinse de dreptatea lui Hristos.”*¹²³

Prietenii lui Isus nu ar fi putut inventa viața Lui deoarece contravenea tuturor simțămintelor, așteptărilor și cunoștințelor lor. Dușmanii, și cei care-L desconsiderau, nu ar fi putut-o născoci, deoarece o batjocoreau, era dezgustătoare și neatractivă pentru ei. L-ar fi vrut mai degrabă pus la respect, totuși nu-L puteau ignora. Nici o inteligență mai ageră, sau vreo născocire mai fină, nu ar fi fost în stare să inventeze o astfel de imagine de viață. Imaginea vieții lui Isus este într-adevăr imposibil de inventat, este ceea ce Isus a exprimat în rugăciunea Sa: “Le-am dat slava Mea, o slavă care nu vine de la oameni.”

În istorie se relatează despre mulți dușmani ai lui Isus, care doreau să dovedească faptul că imaginea Lui din cele patru Evanghelii nu corespunde realității. Cu această prejudecată au studiat Evangheliile și au fost convinși de contrariu: Hristos este om pe deplin și Dumnezeu pe deplin; este Fiul lui Dumnezeu în natură umană. Pe baza atotputerniciei și atotprezenței Sale, Dumnezeu poate fi în același timp, Tată, Fiu și Duh Sfânt, făcându-se cunoscut în această lume prin cele trei Persoane după cum voiește El. Isus vorbește clar în Evanghelii despre acest lucru dar adaugă că noi nu putem cuprinde realitatea pământească a acestei realități supranaturale.¹²⁴ În islamism sau iudaism nu se poate ajunge la această cunoștință, deoarece prejudecățile cu privire la viața lui Isus împiedică acest lucru. De asemenea și adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este respins. Rămân prinși în tradițiile religioase, de fapt, în forma și nu în natura lor.

¹²³ D. Otto Borchet, *Der Goldgrund des Lebensbildes Jesu*, Konstanz, 1924, pag. 125. 7.

¹²⁴ Ioan 3:12. 13

VA DEVENI ONU UN GUVERN MONDIAL NEW AGE?

Nu numai reprezentanții ONU și guvernele statelor membre lucrează la transformarea organizației. Există tendința ca organizațiile nonguvernamentale, recunoscute oficial pe lângă ONU, să aibă o puternică influență în procesul de reformă. În acest scop, au format o grupă de lucru căreia îi aparțin printre altele: Amnesty Internațional, Consiliul Mondial al Bisericilor, organizații ca “One World Now”, Alianța Evanghelică Internațională și Clubul Lions, dar și Biroul ONU al Prezbiterienilor, Caritas și Uniunea Mondială Lutherană.

O atenție importantă este atribuită comitetului de conducere din care face parte Mișcarea Federalistă Mondială, aici fiind vorba de o organizație care tânjește după un stat federal mondial. Fostul președinte al departamentului de stat american, fostul senator Alan Cranston, este aliat cu Mihail Gorbaciov prin Fundația Gorbaciov, al cărei conducător este Sir Peter Ustinow, membru de onoare al Clubului de la Budapesta! Există și alte organizații care încearcă să influențeze reformele ONU. Printre acestea se numără: “World Constitution and Parliament Association” (WCPA) al cărui proiect viclean, cu privire la un guvern mondial, este “ținta unei unități globale: prezentarea constituției pentru statul federal pământ, și a “United Peoples Assembly” (Adunarea Popoarelor Unite) UPA. WPCA a fost influențată major de Robert Muller. La UPA el este chiar președinte de onoare. În consiliul UPA mai apare un nume interesant, cel a lui Ervin Laszlo, inițiatorul și președintele Clubului de la Budapesta. Pentru a închide cercul, vă aduc aminte că Muller este membru de onoare al acestui Club și un reprezentant puternic al New Age.

STAȚII PE DRUMUL SPRE UN GUVERN MONDIAL

De asemenea, cu privire la CGG (Comisia pentru o Conducere Globală), observăm un eveniment din trecut: “Milenium-Forum”. Probabil este gândit a fi un organism al “Societății Cetățenilor Globali”. Într-adevăr, între timp lucrează sute de organizații neguvernamentale (ONG) cu sprijinul ONU, pentru a face din acest forum punctul de legătură pentru o conducere globală a economiei, societății și culturii. În conținut, aceste activități corespund modului de gândire al ONG-urilor care se aseamănă în modul de gândire cu activiștii ecologiști și New Age. ONG-urile urmăresc o strategie împărțită. Fie le reușește să transforme întreg sistemul ONU, fie înființează un fel de “a doua cameră” ca și “reprezentant al poporului” (contrar adunării generale care este reprezentant al guvernelor).

AGENDA 21

Există deja un guvern mondial. Politica globală este discutată și decisă în spatele ușilor închise de către organizații ca Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional, și organizații de comerț mondiale.

Un studiu interesant, dar cu urmări grave, cu privire la materia primă în lume, a fost făcut public de către “Clubul de la Roma” al cărui fondator este iluminatul Dr. Aurelio Peccei. Materia primă este în scădere, iar populația pământului este în creștere. Concluzia: există prea mulți oameni pe această planetă iar numărul lor trebuie redus.¹²⁵

Cruzimea unui astfel de plan, este la fel de diabolică asemenea urâciunilor revoluției franceze, a războaielor mondiale și a celor civile.

“În ultimi 20 de ani au apărut boli contagioase cu totul noi. Circulă zvonul că multe din aceste noi boli, ca de exemplu un nou fel de tuberculoză, care este rezistentă la antibiotice, un nou tip de holeră, un nou tip de infecție streptococică, hantavirus, care a apărut de curând în SUA, virusul ebola, hepatita-C, și chiar SIDA au fost dezvoltate în laborator, nu numai pentru a menține lumea într-o stare de neliniște și teamă, ci și pentru a reduce creșterea populației pe planeta noastră.

Există multe dovezi că SIDA este un fel de epidemie neagră, realizată artificial. Din cauza SIDA o treime din populația continentului african este condamnată la moarte într-o perioadă de 10 ani.”¹²⁶

“Omenirea va fi la mijlocul secolului XXI total contaminată și va muri datorită poluării mediului”, se aude mesajul diferitelor calcule ale supercomputerelor. La aceasta se mai adaugă un “război contra climei” prin care în lume se va crea panică. Datorită așa-numitului efect de seră sunt așteptate catastrofe apocaliptice puternice, fiind așteptat sfârșitul lumii. Împotriva acestui lucru relatează cartea *Șarlatania efectului de seră*, scrisă de Dr. Wolfgang Tüne, fost meteorolog al postului german de televiziune ZDF în perioada 1971-1986. Acest lucru este dovedit de asemenea și de cercetătorii Johnatan D. Khal și Moira Timms, pe baza a 27.000 de analize de temperatură, efectuate între anii 1950-1990,

¹²⁵ Clubul de la Roma, Prima revoluție globală, Frankfurt 1993

¹²⁶ Robin de Ruiter, Cele 13 linii satanice sângeroase - Motivul mizeriei și răului pe pământ, Pro fide catolica 1999 pag. 118-126

rezultând faptul că este vorba de o răcire a atmosferei pământului, și nu de o încălzire.¹²⁷ Mass-media informează populația cu privire la pericole ce nu mai pot fi ținute în frâu, doar dacă omenirea se schimbă și acceptă măsurile unei grupe de “salvatori”.

Serviciul de informații “Der Insider” anunță: “încălzirea pământului” un mit fără dovezi științifice. În urmă cu treizeci de ani populația a fost speriată de anunțurile sosirii unei “noi perioade glaciare” pentru planeta pământ. Mediile vorbeau despre o răcire globală a pământului. În anul 1994 revista “Time” scria cu litere mari “Vine perioada glaciară?” Astăzi lumea este din nou descrisă ca fiind nesigură prin anunțuri ca: “încălzirea pământului”, “efectul de seră”, “topirea polilor”, “pericolul unei găuri în stratul de ozon” și altele asemenea. Unii oameni de știință vorbesc despre un mit fără dovezi științifice. (Notă: Nu vă lăsați duși în nesiguranță de această absurditate. Au existat întotdeauna timpuri când temperatura pământului a crescut sau a scăzut. În primul rând este vorba de “întereze comerciale și de formarea unei instituții unice a ONU pentru a demonstra așa-zisa ‘neputință a guvernelor naționale’”) ¹²⁸

Aceste grupe au fost înființate după “Conferința despre climă” de la Rio de Janeiro și sunt constituite de persoane civile, așa-numitele ONG-uri, care doresc să exercite un regim secret global. Un “program de acțiune” cu un total de 2.500 de cerințe domină toate conducerile pământului, având ca țel punerea de acord a întregii lumi. Cuvintele de ordine și agenda biroului sunt:

“Perseverență”, “dezvoltare perseverentă”, “viitor durabil”, “Consiliul viitorului Hamburg”, “Köln – Agenda”, “Agenda – Büros”, “Noul contract social”, “Agenda 21 locală”, “Agenda 21”.

Baza politicii guvernului german, prevăzută la convenția coaliției din 22.10.1998, este Agenda 21 a ONG-urilor, având următorul program:

¹²⁷ Idea-spektrum, 21/2001 pag. 5 Jan van Helsing, Societăți secrete, Rhede/Ems 1995 pag 191

¹²⁸ Klaus Vaque, Der Insider, Pretorian nr. 5/01, 15 Martie 2001, anul12/4

Capitolul 40:4. 1. 10	Consumul energiei, control
8. 5a	Date din domeniul, social, cultural, ecologic și economic
8. 21c	Încălcările vor fi înregistrate
36. 10	Legăturile dintre stat și comune
8. 4 și 23. 2	Date la dispoziția reprezentanților agendei
24. 3d:	Teme de casă pentru bărbat și femeie
24. 2e	Predare pentru copii despre rolul femeii în societate
24. 3b	Statul susține feminismul
6. 21. 23. 26	Va avea loc doar o creștere sănătoasă
5. 5. 1. 24. 3e	Avortul obligatoriu
3. 7. 24. 2c	Femeile ca muncitori și politicieni
24. 3d	Creșe de copii
36. 24	Întărirea conștiinței
35. 10:	Domeniile de publicitate vor controla informațiile pentru populație.
36. 12	Controlul asupra mediilor de comunicație
35. 1	Știința orientată spre nevoi
35. 3	Perseverență chiar fără probe
29. 7	Controlul cooperărilor
35. 5	Decizii doar prin comitet
8. 21d. u. a	Reprezentanții agendei dezvoltă legi pentru parlament
38. 11. 14	Exercită putere polițienească
38. 11. 14	Reprezentanții agendei controlează comunele și guvernele

Astfel se ajunge la un control cuprinzător al cetățenilor. Nimeni de pe acest pământ nu poate scăpa acestei dictaturi din culise. Acum o minoritate poate stabili totul. În locul structurilor de drept doar o mică grupă poate dezvolta și promulga legi. O oligarhie guvernează cu o constrângere absolută. Despotismul și dictatura pun capăt democrației din întreaga lume.

BANCNOTA DE UN DOLAR

Bancnota de un dolar reprezintă cel mai popular indiciu al unei “conjurații mondiale”. Piramida cu ochiul în vârf, apare sub un alt design, tot mai mult, în diferite domenii.

Scepticii se exprimă de-a dreptul batjocoritor față de astfel de presupuse legături și jură mereu cu privire la conținutul simbolic umanisto-iluminist al “marelui sigiliu”. Tot mai puțini vor să recunoască faptul că piramida de pe bancnota de un dolar reprezintă cu totul altceva.

Piramidele reprezentate astfel, sunt ușor de asociat cu piramidele de pe bancnota de pe dolar. Poate unele simboluri sunt interpretate greșit, totuși există prezentări mai izbitoare care nu vor putea fi probabil considerate ca având un design cu asemănare întâmplătoare.

Vârful turnului expozițional din Frankfurt reproduce foarte clar piramida de pe dolar. El constă dintr-un soclu foarte lat care reprezintă plebea fără autoritate, partea din mijloc emblematică pentru burghezia utilă și un mic vârf reprezentând elita.

Însemnătatea piramidei de pe bancnota de un dolar o tratează în detaliu A. Ralfh Epperson în cartea sa “Noua ordine mondială” Tucson, Arizona, ediția a-9-a, 1998, ISBN 0-9614135-1-4.

CONSILIUL MONDIAL AL BISERICILOR

Consiliul Mondial al Bisericilor, căruia îi aparțin 322 de biserici din peste 100 de țări, este astăzi o caricatură a mișcării ecumenice înființate în anul 1948, în special de credincioși americani și europeni. Pentru a fi pe placul mișcărilor radicale antioccidentale și a grupurilor de interese din lumea a treia, Consiliul a deviat de la scopul său inițial, cel al unității tuturor creștinilor, în apele tulburi ale “ecumenismului lumesc” – prin activism politic s-a îngrijit de societate. Reader’s Digest a dezvăluit acum unul din argumentele esențiale pentru aceasta: timp de decenii, uriașa organizație a fost ținta manipulării prin forțe, în mod clar, necreștine.

Pastorul Wolfhart Schlichting, din Augsburg, șeful pentru misiune externă și internă a bisericii lutherane, își mai aduce aminte cât de îngrozit era de materialele publicate de Consiliul Mondial al Bisericilor cu privire la studierea Bibliei, de care s-a lovit cu ocazia unei vizite efectuate în Filipine, în anul 1989. “Acei oameni tineri nu au studiat cu adevărat Biblia”, a spus el. “Materialul misionar predică revoluția”. Potrivit lui Lawrence E. Adams directorul Institutului pentru Religie și Democrație din Washington, “Creștinismul a devenit de o importanță secundară pentru Consiliul Mondial al Bisericilor”.

Primul loc îl ocupă acum politica. “Consiliul a aruncat peste bord misiunea sa creștină tradițională și, prin acțiuni politice, înlocuiește țelul prin a etala un fel de nouă ordine mondială”, a spus Rachel Tingle, conducătoarea centrului londonez pentru studii creștine.

Pentru a justifica ocupațiile sale politice, Consiliul a cerut o “teologie contextuală”, învățăături creștine care se potrivesc situațiilor locale. Aici aparține și teologia de eliberare din America Centrală și de Sud, o teologie urbană în interiorul orașelor din SUA și o teologie deosebită în Africa de Sud – toți interpretează Biblia astfel încât aprobă radicalismul. “Asemenea lui Ieroboam care, pe drept, a avut voie să încerce a-l detrona pe Solomon”, se spune într-o publicație a Consiliului Mondial al Bisericilor, “au toți dreptul de a da la o parte pe oamenii posedați de putere”. Dacă avem în atenție influența crescândă a grupărilor feministe și ecologice, cât și a altor grupuri de interese, atunci vedem un Consiliul

Mondial al Bisericilor, care nu mai are nici o legătură cu creștinii de pe băncile bisericilor occidentale. Când o grupă de lucru din cadrul plenului adunării din Canberra a dorit să ceară sfat cu privire la o întrebare dezbătută din Biblie, un angajat al Consiliului a protestat spunând: “O, nu. Este un imperialism creștin a spune că Biblia are mai mare autoritate decât alte cărți.”

“Această unire a religiei cu politica revoluționară este de esență marxistă”, a spus Ernest W. Lefevere, președinte fondator al Centrului de Etică și Politică din Washington.

Cum au fost politizate programele Consiliului Mondial al Bisericilor, se observă cel mai clar într-un program de combatere a rasismului (Programme to Combat Racism, PCR). “Creștinii din toată lumea recunosc cât de importantă este îmbunătățirea relațiilor dintre rase”, spune reverendul Billy A. Melvin, conducătorul Societății Naționale Evanghelice, dar Consiliul Mondial al Bisericilor se concentrează asupra “rasismului albilor”, și asupra “sistemului capitalismului economic internațional.”

Din anul 1970, programul de combatere a rasismului a împărțit peste 15 milioane de mărci prin intermediul a 130 de organizații, în 30 de țări, jumătate din sumă ajungând la mișcările marxiste radicale din Africa. Greu de crezut că acești bani au fost folosiți în scopuri umanitare. O colecție de 140.000 de mărci a mers către Frontul Patriotic din Rodezia (acum Zimbabwe) care a ucis 207 albi și 1.712 negri civili, iar în afară de aceștia și nouă misionari și copiii lor.

În Africa de Sud, Consiliul Mondial al Bisericilor a sprijinit cu peste două milioane de mărci Congresul Național African (ANC) a căror conducători aparțin Partidului Comunist African. Deși conducerea ANC s-a distanțat de aceste practici, membri ai ANC au folosit teroarea ca mijloc și scop. O metodă era atârarea unui cauciuc plin cu benzină în jurul gâtului victimei și incendierea acesteia.

În Namibia s-au scurs 2,5 milioane de mărci din banii bisericii, către South West African People's Organisation (SWAPO), cu toate că a ucis și ținut prizonieri în lagăre de concentrare proprii ei adepți.

Fondurile programului de combatere a rasismului s-au ridicat, de-a lungul unui an, la peste o jumătate de milion de mărci, fiind atât de

contestate, nemaifiind luate din bugetul regulat al Consiliului, ci din fonduri speciale de combatere a rasismului. Consiliul nu este pregătit să dea numele celor care au contribuit la aceste fonduri speciale sau a celor care le-au primit.

Astăzi Africa nu mai este un punct de interes fierbinte al Consiliului Mondial al Bisericii. Barney Pittzana, directorul programului de combatere a rasismului, fost conducător al organizației studențești din Africa de Sud, explică faptul că, criza din anii '90 s-a datorat capitalismului, care a condus la "o politică de discriminare a raselor și la o reînviere a neonazismului fascist între albi iar pentru a menține puterea trebuie să te lași pe baza poliției sau a celor asemenea lor." Consiliul Mondial al Bisericii se concentrează acum asupra Europei, printre care Anglia este cel mai mare beneficiar al PCR. Unul din donatori este așa numitul program "independent de cereri de emigrare", care împreună cu alte organizații urmează ținta de a "schimba dreptul la vocație a emigranților".

În Olanda a fost trimisă o adresă către Centrul de coordonare pentru emigranții marocani democrați din Europa, care coordonează activitățile grupurilor de emigranți marocani și ai altor grupuri arabe în Europa, pentru a combate "aparitia din nou a rasismului în Europa."

Tot timpul, Consiliul Mondial al Bisericii a avut o atitudine ciudat sovăitoare în privința rasismului și opresiunii din țările cu o conducere marxistă. În timp ce regimul Ceaușescu persecuta grupările religioase, Consiliul a evitat să ia o poziție clară în acest sens. Astfel, episcopul Laszo Tökes, care a declanșat revoluția românilor din 1989, soldată cu căderea comunismului a spus următoarele: "Consiliul Mondial al Bisericii nu era interesat în lupta pentru libertate al bisericii".

Când în anii '70 disidenți religioși ai fostei URSS au cerut ajutor, Consiliul a tăcut. "Consiliul a neglijat să sprijine pe frații noștri creștini din Europa de est și Rusia", explică părintele Gleb Jakunin, un îndrăzneț cleric al ortodoxiei ruse, care, datorită credinței sale, a petrecut mulți ani în închisoare, lagăre de muncă și exil. "Dacă atunci Consiliul ar fi protestat, asupritorii ar mai fi lăsat din zelul lor".

De ce a tăcut Consiliul când libertatea religioasă era încălcată în blocul estic? De ce s-a îndepărtat în ultimi 25 de ani de la legile sale,

pentru a sprijini grupe și activiști revoluționari, lucrând împotriva politicii de apărare a țărilor din vestul Europei, făcând paradă în fața capitalismului? Acte secrete ale KGB-ului din fosta URSS, pun la dispoziție măcar o parte din adevăr.

Părintele Jakunin, pe vremea aceea membru al comisiei ruse al marelui soviet pentru libertate religioasă, a avut acces la apariția lunară a raportului strict secret al administrației KGB, pentru ideologii subversive. Într-un interviu exclusiv acordat pentru Reader's Digest, explică următoarele: "KGB a plănuit să infiltreze și să manipuleze Consiliul Mondial al Bisericii. Clerici ortodocși, trimiși la Consiliul Mondial al Bisericii, erau adesea agenți KGB și acționau la cererea partidului comunist."

Cât de mult succes au avut? "După părerea mea", spune Jakunin "radicalii de stânga ai Consiliului au ajutat la răspândirea ideologiei comuniste în blocul estic cât și în Africa, America de Nord și de Sud și în Orientul îndepărtat."

O prezentare dintr-un raport KGB: "August 1969 – agenții Adamant, Altar, Swiatoslaw, Magister, Roscin, și Zemnogorski, au mers în Anglia pentru a participa la lucrările comisiei centrale a Consiliului Mondial al Bisericii. Ei au reușit să devieze activitățile dușmănoase, iar agentul Kusnezow a ajuns într-o poziție mai înaltă.

Agentul, sub numele de acoperire, Kusnezow, a avut o perioadă lungă și productivă ca membru al comisiei centrale a Consiliului Mondial al Bisericii. Deja, cu ocazia întâlnirii Consiliului, în luna august în Canterbury, a ajutat organizația să se îndrepte în direcția dorită de Kremlin: Consiliul Mondial al Bisericii anunță că bisericele membre ar trebui să fie în slujba înoirilor radicale ale societății"

Un studiu atent al documentelor KGB, a însemnărilor bisericești și a altor documente, face posibilă identificarea lui Kusnezow. El este Alexej Sergejewici Bujewski, un membru laic al departamentului de relații externe al patriarhatului moscovit al bisericii ortodoxe ruse, iar mai târziu membru al comisiei centrale a Consiliului Mondial al Bisericii. Omul de știință și jurnalistul olandez J.A. Emerson Vermaat l-a numit pe Bujewski ca fiind unul dintre "apărătorii cei mai convingători" ai politicii sovietice, la nenumărate adunări ale Consiliul

Mondial al Bisericilor, care a fost implicat în redactarea documentelor importante ale Consiliului cu privire la problemele internaționale.

Prezența lui Bujewski în cadrul comitetului le-a dat posibilitatea colegilor săi din KGB să influențeze politica Consiliului Mondial al Bisericilor. Un alt document KGB dovedește succesul lor:

“Iulie 1989 – În urma unui plan de coordonare al KGB au fost luate măsuri organizatorice secrete, pentru a proteja interesele siguranței naționale cu ocazia evenimentului organizat de Consiliul Mondial al Bisericilor la Moscova. Ca urmare, comitetul executiv și comitetul central al Consiliului Mondial al Bisericilor au aprobat opt declarații și trei mesaje care se aflau pe linia politică a țărilor socialiste.” Însemnările merg mai departe fără sfârșit, Kusnezow apărând destul de des.

Bisericile membre în Consiliul Mondial al Bisericilor pun treptat sub semnul întrebării activitățile sale. Biserica ortodoxă, cu peste 150 de milioane de membri a acuzat tendința periculoasă a Consiliului. Această impresie o împărtășește și episcopul de Canterbury, reverendul George Carey. “Consiliul Mondial al Bisericilor are inima la locul potrivit dar trebuie reformat”, a spus el, “și asta repede.”

Este îndoielnic că noul său secretar general, teologul german Konrad Raiser, este omul care l-ar putea înnoi. Zece ani, Raiser a fost locțiitorul lui Philip Potter, fostul secretar general, care nu a ascuns poziția sa antioccidentală și anticapitalistă. În prima sa conferință de presă, Raiser a promis continuarea programului de combatere a rasismului.

Cum pot cere participanții obișnuiți ai bisericii o reformare a Consiliului Mondial al Bisericilor? “În primul rând ar trebui să întrebe pe conducătorii lor religioși cu privire la activitatea Consiliului”, spune Richard John Neuhaus, președinte al Institutului pentru Religia în Viața Publică, din New York. “În final, nu spun acest lucru cu plăcere; ar putea reduce procentul donațiilor pe care bisericile lor îl transmit Consiliului Mondial al Bisericilor. Laicii hotărâți pot schimba această situație.”

Poate oare Consiliul Mondial al Bisericilor să se întoarcă la credința părinților săi, după ce a flirtat cu păgânismul și ideologiile comuniste? Arhidiaconul anglican de New York, George Austin, care a urmărit cum diferite domenii ale teologiei Consiliului “au decăzut într-o erezie

neagră”, afirmă că este prea târziu. “Probabil Duhul dumnezeiesc spune bisericilor” că, “Consiliul și-a greșit chemarea iar acum trebuie să moară.”

În sângeroasele războaie de eliberare din Africa, zeci de mii și-au pierdut viața. Luptătorii de eliberare au fost sprijiniți de ÖRK (Ökumenische Rat der Kirchen – Consiliul Ecumenic al Bisericilor) atât moral cât și financiar, cu multe milioane de dolari. Răspunzător pentru acest lucru a fost programul ÖRK pentru combaterea rasismului și fondurile sale speciale, pe care luptătorii de gherilă le-au folosit fără vreun control sau vreo dovadă pentru scopurile în care au fost folosite.

ÖRK a trebuit să suporte o serie de proteste din partea bisericilor membre. Au învățat oare ceva din acest lucru, a fost desființat oare programul de combatere brutală a rasismului? Dimpotrivă. Plină de detalii este cartea primului președinte al ACK, (Arbeitsgemeinschaft der Christlichen Kirchen – Comunitatea Muncitorească a Bisericilor Creștine din Germania), episcopul H. J. Held care are ca titlu: *Parteneri ai Ecumenismului*, Bielefeld 1993.

Aprobarea EKD (Evangelische Kirche in Deutschland – Biserica Evanghelică din Germania) cu privire la tema programului de combatere a rasismului, care a fost de atâtea ori enunțată trebuia să sune mai strălucitor și mai luminos decât grijile, întrebările și ezitățile pe care le aveau pe inimă vis-a-vis de acest lucru.” (Held, idem pag. 76).

Au regretat măcar crimele făcute de luptătorii de gherilă, suspendând acele fonduri atât de contestate?

“Comitetul Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor a trebuit să ia o hotărâre, cu ocazia conferinței sale anuale din anul 1980, ținută la Geneva, cu privire la continuarea programului de combatere a rasismului, care a fost creat împreună cu fondurile sale în anul 1969, și care a adus mari critici și controverse în cadrul bisericii evanghelice din Germania. Decizia luată de comitetul central a adus confirmarea deplină și în plus, o întărire și o dezvoltare a programului, prin menținerea atât de mult criticatelor fonduri, iar criteriile sale privind practica de acordare a acestora au rămas neschimbate” (Held, idem pag. 73).

“Solidaritatea eficace și plină de tact, cu cei săraci și subjugăți, poate fi omisă doar cu prețul lepădării credinței creștine” (Held, idem pag.

74). Această solidaritate nu cuprinde oare atât politica cât și folosirea violenței după cum ne este prezentată mai jos? Oare nu a dorit Hristos prin cuvintele Sale: “*Cine va ridica sabia de sabie va muri*” o întoarcere de la politică și violență?

“Rasismul nu este o problemă biologică, ci politică... dacă rasismul este o problemă politică atunci nu poate fi combătut și învins eficient pe căi nepolitice” (Held, idem pag. 78).

Oare nu înseamnă aceasta și folosirea violenței și a vărsării de sânge? “Aruncând o privire asupra problemei critice de folosire a violenței... el atrage atenția (Comitetului Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor) cu privire la violența multiplă folosită pentru menținerea statu-quo... el nu ajută victimele rasismului, care se văd nevoite a folosi forța ca ultimă soluție de scăpare.”

“Potrivit cuvintelor rostite cu ocazia sinodului EKD din 1971, biserica conlucrează în slujba celor suferinzi și subjugăți și cu mișcările politice, dar nu are voie să se identifice în totalitate cu acestea sau să se lase folosiți ca scop al dezvoltării lor” (Held, idem pag.78).

H.J. Held intitulează acest capitol în cartea sa, *Bilanț neplăcut*. Așteptările sale constau în faptul că toți creștinii se alătură concepției sale, chiar dacă este incomod. Accentul prea mare pus pe evanghelia socială, și nu pe cea reală, este evident. Prin aceasta, drumul spre viitor este clar trasat.

Rezistența împotriva evangheliei sociale și a teologiei politice a împărțit Biserica Evanghelică din Germania în două tabere: Mișcarea de Credință ca Biserică Creștină și EKD ca Biserică oficială. În cartea sa *Parteneri ai Ecumenismului*, episcopul Held nu lasă impresia că această divizare poate fi înfrântă ci dimpotrivă se așteaptă o întărire a fronturilor. Această divizare a polarizării sau, după cum o numește declarația ecumenismului berlinez, “duh contradictoriu contagios”, a cuprins și bisericile și societățile mici. Depărtarea de Biblie și îndreptarea spre ACK a provocat partide și divizări, încât se întrevește o înăsprire a fronturilor și viitorul arată mai întunecat, astfel că revenirea lui Hristos rămâne cu adevărat singura speranță.

În America, într-o declarație comună de o importanță istorică semnată la 29 martie 1994 la New York, de către evangheliici și catolici,

se enunță că vor începe noul mileniu uniți în credință pentru aceeași misiune. În Germania, potrivit afirmațiilor Dr. H. A. Raem, sfatul papal pentru unirea creștinilor – sau societatea bisericilor creștine, sunt văzute ca un “etalon de lucru al papei” (Material al Centralei ecumenice, 1993/III, nr.13a, pag.45). În această instituție, biserica catolică este membru deplin – iar în ÖRK este doar oaspete. În unele landuri germane preoți catolici sunt președinți ai ACK. Din partea membrilor cu statut de invitat se așteaptă ca să se abțină de la criticile bazate biblic împotriva papei, și la urmă, chiar să abandoneze tot ceea ce a fost scris în acest sens.

AMERICA – ULTIMA SUPERPUTERE A PĂMÂNTULUI

În Apocalipsa lui Isus Hristos, ultima carte a Noului Testament, unde dorește *“să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând”* (Apocalipsa 1:1), se relatează despre America și ecumenism (Apocalipsa 13). Când va fi integrată America de “Noua Ordine Mondială” fiind folosită ca o dictatură mondială? În SUA se regăsesc rădăcinile ecumenismului, de aici se va obține și puterea pentru ultima acțiune politică.

Hristos a profetizat în Apocalipsa cu privire la America și la papalitate, folosind imagini și parabole, care au fost scrise de elevul său Ioan, pe insula Patmos. Dacă se urmărește împlinirea literală a acestor simboluri, după cum sunt relatate în Sfânta Scriptură, se va recunoaște imediat împlinirea istorică, cu privire la biserica stat și SUA. Majoritatea teologilor, de la reformațiune încoace și chiar înainte, au recunoscut clar în “fiară” din Apocalipsa 13, papalitatea.

A doua “fiară care se ridică din pământ” nu și-a găsit împlinirea exactă în istorie și a fost pentru exegeții creștini o enigmă aproape treizeci de ani, după războiul de treizeci de ani. În anul 1680, rectorul Universității Oxford, Dr. Thomas Goodwin, a recunoscut în aceasta protestantismul, care s-a concretizat mai apoi în America.

În anul 1786 pastorul baptist Isaak Backus din Massachusetts a ajuns la concluzia că, cele 42 de săptămâni profetice din Apocalipsa 13:5 se sfârșeau în anul 1798 de ani când papalitatea a primit rana de moarte, iar apoi cea de a doua fiară se ridică din pământ. Chiar și judecătorul suprem al statului Massachusetts, John Bacon, a explicat acel pasaj în același fel. În Anglia, s-a ajuns la această concluzie mai devreme, adică în anul 1750. Într-adevăr ascensiunea Americii s-a produs imediat după declarația de independență din 1776 iar după Revoluția Franceză a avut o foarte mare ascensiune. Astfel, 17 teologi au scris despre aceasta între anii 1850-1900, recunoscând în această fiară nici o altă putere decât cea a Statelor Unite. Acum, după ce au ajuns la putere, s-a observat împlinirea istorică clară a profeției. Uriah Smith în cartea sa *Viitorul patriei noastre - Statele Unite din punct de vedere religios și istoric*, Battle Creek, Michigan 1876, a evidențiat 10 indicii din profeție care ne îndreaptă atenția spre Statele Unite ale Americii. Mai întâi enunțăm textul profeției:

Apocalipsa 13: *Apoi am stătut pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicînd: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea? I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost jungheat. Cine are urechi, să audă! Cine duce pe alții în robie, va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților. Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe cari i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să*

aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șase zeci și șase.

Începând cu versetul 11 este descrisă o fiară care se ridică din pământ. Hristos ne dă aici un simbol pentru Statele Unite ale Americii pe care oricine le poate recunoaște pe baza celor 20 de indicii.

Apocalipsa 13:11:

1. O fiară, înseamnă: un imperiu cap. 17:11 și Daniel 7:17.
2. O *altă* fiară. Prima fiară este Roma papală cu cele zece state ale Europei, Daniel 7. O *altă* fiară trebuie să fie una din afara Europei.
3. Se ridică *din pământ*, nu din marea de oameni asemenea primei fiare, Apocalipsa 13:1 și 17:5. Deci trebuie să vină dintr-o zonă nu prea populată.
4. *Ascensiunea* sa este exprimată cu un singur cuvânt, care atrage atenția nu asupra unor cuceriri pe calea războiului.
5. Este un *miel*, cu alte cuvinte, o națiune tânără, pașnică și nevinovată.
6. Are două *coarne asemenea unui miel*. Coarnele sunt explicate în Apocalipsa 17:12 a fi împărați. Deci, în această împărăție există doi regi care guvernează împreună ca un miel, pașnic, îngăduitor și răbdător.
7. Acești doi împărați *nu poartă coroane*, asemenea celor din Apocalipsa 13:1. Deci nu sunt monarhii, ci reprezintă o altă formă statală.
8. *Vorbește asemenea unei balaur*. Balaurul este asemănat în Apocalipsa 12 cu împărăția Romei, ca medium al balaurului celui vechi, adică Satana, care duce în eroare întreaga lume. Deci va trebui să fie o putere care dorește să domine întreaga lume.
9. *Folosește puterea fiarei dintâi*. Această putere a fiarei dintâi este descrisă în versetul 7. Ea va domina peste toate semințiile, națiunile, limbile și popoarele, va fi o dominație globală.

10. *Îi va face pe locuitori să se închine fiarei dintâi.* Prima fiară este papalitatea. Această națiune nu omagiază papalitatea, ci i se impune să facă acest lucru. Deci, poate să fie vorba numai de o națiune necatolică.
11. *Perioada apariției sale.* Rana de moarte, din versetele 12 și 13, a papalității, se va vindeca. Acest lucru s-a întâmplat în războiul lui Napoleon contra papei, când, în anul 1798 papa a fost învins. El a murit în prizonierat. Republica Romană a fost desființată. După căderea lui Napoleon, un nou papă a putut intra în Roma, iar rana de moarte a fost vindecată. În această perioadă a apărut această națiune fără monarhie, fără coroană.
12. *A lăsat să cadă foc din Cer.* Acest lucru este o minune. Profetul Ilie a lăsat să cadă foc din cer, era foc de la Dumnezeu. Este o minune omenească a tehnicii. Bomba atomică este descrisă a fi o minge de foc, care cade din cer și nimicește totul în cale.
13. *Spune locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei.* Aici popoarele pot acționa singure. *Demos*, înseamnă popor în greacă, iar *kratein* înseamnă a acționa, deci este vorba de democrație. De aceea nu vedem aici coroane, deoarece guvernarea intră în responsabilitatea poporului. În latină, *res* înseamnă lucru, iar *publikum* înseamnă: poporul acționează, deci este o *republică*, în latină, *democrație*, în greacă.
14. *Vor face o icoană fiarei.* Este un portret al papalității, dar nu este papalitatea. Există doar un singur portret necatolic al papei acesta fiind Consiliul Mondial al Bisericilor.
15. *I-a dat suflare icoanei fiarei.* Un semn al puterii politice.
16. *Icoana vorbește și acționează.* Consiliul Mondial al Bisericilor devine activ.
17. *Icoana ucide pe toți care nu i se închină...* Consiliul Mondial al Bisericilor devine imperialist, agresiv și dictatorial.
18. *Obligă să primească semnul fiarei.* Întreaga lume este obligată să accepte semnul papalității în urma presiunilor politice.
19. *Cel care nu va primi semnul nu va putea nici vinde nici cumpăra.* Va fi boicotat din punct de vedere economic și va trebui să sufere de foame.

20. *Va fi numit profet mincinos.* Apocalipsa 19:29 și 20:10. O națiune care înșală întreaga omenire și o conduce în abis.

Cine urmărește toate aceste caracteristici ca într-un jurnal și studiază istoria, iar după împlinirea acestor profeții îl caută pe Isus va găsi doar o singură putere căreia i se potrivesc toate aceste indicii și anume, Statele Unite ale Americii.

Încă din anul 1962, în America au fost votate legi de urgență care pot acorda președintelui puterea definitivă și dictatorială. Și în Germania astfel de legi i-au permis lui Adolf Hitler să devină dictator, aducând țara sa și lumea întreagă în război. În cazul unor tensiuni internaționale crescânde sau a unor tensiuni economice și financiare, aceste ordonanțe intră în vigoare. Spre exemplu ordonanța numărul:

10995: Preluarea unor medii de comunicații

10997: Preluarea întregii producții a energiei electrice și a tuturor rezervelor de petrol, gaze, combustibil și resurse minerale.

10998: Preluarea tuturor rezervelor alimentare și a tuturor întreprinderilor agricole.

10999: Preluarea tuturor capacităților de transport, porturi și autostrăzi.

11000: Mobilizarea civililor și a trupelor pentru paza întreprinderilor.

11001: Preluarea tuturor instituțiilor de sănătate, pregătire și binefacere.

11002: Ministrul poștei și un membru al cabinetului vor aproba încadrarea anumitor persoane.

11003: Preluarea aeroporturilor și a aeronavelor.

11004 : Preluarea instituțiilor locative și financiare.

11005: Preluarea căilor ferate, și capacităților publice de stocare.

11051: Punerea în vigoare a altor ordonanțe pe timpul tensiunilor internaționale ridicate, a crizelor financiare sau economice (După W. Caltenon, *Ziua în care va muri dolarul*, Schondorf 1974)

Ziarul american “The Shopper-Tuesday”, din 13.09.1994 pag. 9, prezintă un articol de William Murray. Aici, el vorbește despre un plan al fostului președinte Clinton de a da fiecărui cetățean o cartelă de asigurare de sănătate cu bandă magnetică, în care sunt înregistrate, numele, locuința, membrii familiei, locul de muncă, salariul, permisul

de conducere și fișa medicală. Fără această cartelă nu va fi posibil tratamentul sau angajarea. Ea va fi numită “cartela portarului”. Murray atrage atenția asupra faptului că în cultul satanei, din SUA, cu ocazia meselor satanice, pe casetele și CD-urile puse în circulație, se vorbește despre un “portar”, ca fiind a doua persoană ca putere după Satana.

În limbaj popular, se vorbește de Petru ca fiind “portar” la poarta Raiului. Unii consideră cam îndrăzneță dorința unui urmaș al lui Petru să urce în vârful unei noi “ordini economice”.

Deja din 1912, în Biserica Evanghelică din Germania, se cultiva o imagine cu privire la dezvoltarea viitoare până la o guvernare mondială, după cum arată “Ziarul evanghelic de duminică din Hessen” Darmstadt, 18 februarie 1912. Așadar, încă înainte de primul război mondial, se arată că “a sosit ceasul pentru ca marii finanțiști, să dicteze deschis legile lor, după cum au făcut până atunci în ascuns. Marii finanțiști sunt chemați să ia locul împăraților și regatelor, pentru a le înlocui cu o autoritate mult mai mare, care se va manifesta nu numai asupra unei țări, ci asupra întregii lumi. Finanțiștii vor deveni căpetenii ale războiului și păcii. Cine sunt acești mari finanțiști? Sunt 300 de oameni care se cunosc între ei, și locuiesc în statele europene sau în America de Nord. Ei sunt aceia care exploatează popoarele și doresc să facă din sacul cu bani dumnezeul acestei lumi. Cel mai tragic este faptul că au prins putere cu ajutorul mișcărilor muncitorești. Social-democrația este doar marioneta lor. Cu ajutorul ei încearcă să distrugă alegerile vechi, împărățiile și organizațiile vieții populare, pentru a crea o adunătură de ‘piure de oameni’ care să poată fi mânuiți după plăcerea și voia lor.”

Imediat ce industria americană va intra în criză, celelalte state ale lumii îi vor urma și își vor anunța colaborarea. Asemenea unui fermoar care se închide dinte cu dinte, toată lumea va fi în mâinile Băncii Mondiale. Atunci vor începe să acționeze guvernul și religia mondială, împreună cu noua ordine mondială a papei. Aceste evenimente pot avea loc foarte repede și dintr-o dată. Nu mai putem calcula mulți ani până atunci, mâine ar putea fi momentul.

De mult se cere o putere centrală care să rezolve crizele de pe acest pământ. H.G.Wells a scris: “Este necesar să găsim un conducător care

este capabil să conducă acest lucru. El trebuie să fie înzestrat cu o inteligență care întrece nivelul uman.”¹²⁹

De unde vine o astfel de inteligență supraomenească, o descoperă cel care cunoaște profeția lui Isus prin studierea capitolului 13 din Apocalipsa.

¹²⁹ Caltenon, idem pag. 162

TURMA CEA MICĂ

Când Hristos a vorbit de împărăția care va să vină, i-a mângâiat pe ai Săi cu cuvintele: *“Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția”* Luca 12:32.

Papa se consideră a fi locțiitorul lui Hristos pe pământ, și se vede a fi păstorul unei mari turme, dorind a-și extinde conducerea peste toate religiile pământului. Astfel, el se află în contradicție cu afirmațiile Domnului Isus Hristos cu privire la “turma cea mică”. Prin orientarea sa către religiile necreștine s-a legat împreună cu ele în învățătura comună a “ethosul global” și astfel a căzut de la credința în Hristos. Mulți catolici văd în acest lucru o trădare față de Hristos, și își întorc fața de la “locțiitor” adresându-se direct lui Hristos. Ei se întrebă unde este adevărata biserică a lui Hristos?

Credincioșii din bisericile care s-au alăturat ecumenismului se simt abandonati. Conducerea bisericii și multitudinea de credincioși urmează exemplul Romei, fiind de acord cu o unire globală a religiilor care printr-un “ethos global” se unesc cu religiile necreștine. Prin “declarația comună” de la Augsburg, reforma și contra-reforma și-au găsit sfârșitul. Încotro ar trebui să se îndrepte creștinii care mai cred în “îndreptățirea prin credința în Hristos”?

Bisericile ortodoxă și anglicană, care în trecut nu au recunoscut primatul papal, se văd azi urmașe ale lui. Adevărații creștini din aceste biserici se simt trădați de către conducătorii lor și caută o rezolvare a problemei în unirea mondială a bisericilor. Cui ar trebui să se adreseze?

Evanghelicii urmează în majoritatea lor exemplul bisericii statale și se alătură Romei pentru o “evangelizare comună”. Ei și-au pierdut moștenirea reformatoare nerecunoscând pericolul sincretismului. Încotro doresc adevărații creștini dintre ei să se îndrepte?

Bisericile libere care sunt cuprinse în alianță, vor fi trimise de către conducerile lor conștient sau inconștient în apele tulburi ale Romei și ale ecumenismului, cu toate că nu sunt de acord cu primatul lui Petru și alte învățături. Conducerea harismatică i-a orbit determinându-i să fie de acord cu unirea tuturor bisericilor la nivel mondial. Unde ar trebui să meargă oare creștinii sinceri dintre ei?

Există încă “pace în țară”, datorită căreia au fost duși în eroare de către bisericile lor și s-au retras în casele lor, dezamăgiți. Ei tânjesc după o părtășie cu creștinii adevărați, dar unde să-i găsească?

Hristos a rostit o profeție foarte clară pentru toți care se consideră a fi oile Sale:

“Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine... Mai am și alte oi, cari nu sînt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor”. (Ioan 10,14.16)

Cine se gândește la aceste cuvinte ale lui Hristos și le păstrează în inima sa, poate răsufla din nou. “Păstorul cel bun” va “conduce” pe oricine va “auzi glasul Său” și vor fi o turmă, mica turmă, turma adevărată, adevărata biserică, biserica rămășiței.

În Apocalipsa, Hristos lasă pe credincioșii Săi să cunoască viitorul arătând în capitolele 12-14 ultima prigoană a micii Sale turme produsă de către marea turmă a lui Antihrist. Apoi numește 20 de semne, prin care fiecare va cunoaște adevărata “biserică a rămășiței”. Cine studiază cu atenție, în rugăciune și fără prejudecăți aceste semne, nu va putea fi dus în eroare. Întrebarea este dacă există deja această biserică, sau trebuie să așteptăm apariția ei?

DOUĂZECI DE SEMNE ALE “MICII TURME”

1. APOCALIPSA 12:17 – RĂMĂȘIȚA

În timpul din urmă, înainte de revenirea lui Isus Hristos, va exista o biserică a rămășiței (gr. *Loipos* – rămășiță, ceea ce rămâne). Cu alte cuvinte este o “minoritate”, care va fi caracterizată de majoritate ca fiind o minoritate, sociologic asemenea unei “secte”, o mică parte a unui întreg. Din punct de vedere teologic, acești oameni sunt aceia care merg pe calea îngustă după cum citim în Matei 7:14: “îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află”. El spune despre “majoritate” că, merge pe calea cea largă, care duce la pierzare. Prima biserică creștină a fost considerată o sectă a religiei iudaice (Faptele Apostolilor 24:5.14; 28:22).

2. APOCALIPSA 12:17 – MÂNIA SATANEI

Satana are o mânie mare (gr. *Orge*) contra rămășiței. Cuvântul *orge* are pe lângă “mânie” și alte traduceri:

- a) la nivel emoțional: impuls, instinct, patimă, excitare, orgasm.
- b) la nivel intelectual: programare, planificare, ordonare.

Prin aceste două planuri Satana încearcă să intre în Biserică, pentru a o distruge. El încearcă să stăpânească simțămintele noastre prin nevroză, fanatism, entuziasm, și dezvoltarea misticismului oriental, prin orgii sentimentale, aparent creștine, asemănătoare unui orgasm al desfătării “simțămintelor charismatice”, a minunilor vindecărilor fizice, meditație, yoga, cât și a patimii înălțării de sine, a partizanatului, a dorinței de conducere în biserică.

În mod planificat, el ia măsuri împotriva învățaturii Sfințelor Scripturi prin argumente aparente, dialectică logică în filozofie și critică a Bibliei.

Turma cea mică nu este, în consecință, o biserică liniștită și confortabilă, ci o biserică luptătoare, deoarece fiecare trebuie să-și apere dragostea sa față de Hristos, continuu.

3. APOCALIPSA 12:17 – PORUNCILE LUI DUMNEZEU

Poruncile lui Dumnezeu (gr. *Entole*) sunt cele zece porunci potrivit Exod 20:1-17. Porunca a patra vorbește despre Sabatul Creatorului. Isus este Creatorul și Susținătorul întregii lumi (Ioan 1:1-4, Coloseni 1:15-17, Evrei 1:1-3), de aceea, Isus este și Domn al Sabatului. El Însuși a creat această zi, îi aparține Lui. Ziua a șaptea este Sabatul creștin. Numai prin puterea lui Dumnezeu vine puterea de a ține poruncile lui Dumnezeu inclusiv pe cea a Sabatului. (Romani 8:1-4)

4. APOCALIPSA 12:17 – MĂRTURIA LUI ISUS HRISTOS

Mărturia lui Isus Hristos este darul prorociei (gr. *Propheteia*), după cum se relatează în Apocalipsa 19:10. Este unul din cele douăzeci de daruri duhovnicești potrivit cu Romani 12 și 1 Corinteni 12 și rămâne în picioare prin scrieri și experiențe.

5. APOCALIPSA 14:12 – RĂBDARE

Prin așteptarea vizibilă a celei de a doua veniri a lui Hristos la sfârșitul timpului, în primul rând este nevoie de răbdare (gr. *Hypomone* – răbdare, perseverență, așteptarea revenirii).

6. APOCALIPSA 14:12 – SFINȚII

Sfinții (gr. *Hagioi*) sunt credincioșii, după cum sunt numiți de nenumărate ori în Noul Testament. Vor fi sfințiți numai prin Cuvântul lui Dumnezeu - Sola Scriptura (Ioan 17:17). Este singura temelie a credinței lor.

7. APOCALIPSA 14:12 – CREDINȚA

Credința creștină este cea a lui Isus (gr. *Pistis Jesu* – credința lui Isus, credință ca a lui Isus) este credința pe care Isus a propovăduit-o, conținutul credinței cât și felul credinței, credința deplină pe care doar Dumnezeu o dăruiește (Ioan 6:19 Evrei 12:2) - Sola fide – doar prin credință.

8. APOCALIPSA 14:12 – LOCUL

Cuvântul “aici” (gr. *Hoođe*) reprezintă și locul, topografia în domeniul spiritual. Este punctul exact în dezorientarea sincretismului zilelor noastre. Aici este răspunsul la întrebarea UNDE? Unde este adevărul? Unde este adevărata biserică? Răspunsul vine direct de sus, prin Cuvântul lui Dumnezeu: Aici! Hristos avertizează: “*Atunci dacă vă va spune cineva: ‘Iată, Hristosul este aici* (gr. *Hoođe*), *sau acolo* (gr. *Hoođe*), *să nu-l credeți*” (Matei 24:23), deoarece oamenii spun asta.

9. APOCALIPSA 14:6 – EVANGHELIA VEȘNICĂ

Prin propovăduirea Evangheliei veșnice (gr. *Aionios*) a celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12 ia ființă biserica rămășiței. Veșnic, înseamnă că este neschimbată și durează pentru totdeauna. Este o evanghelie pentru veșnicie, deoarece Hristos ne iubește atât de mult încât dorește să ne aibă pe vecie pentru El (Evrei 7:25). De aceea ne-a salvat (Ioan 3:16; 14:1-3). Nu există o altă Evanghelie (Galateni 1:6-10).

10. APOCALIPSA 14:6 – A PROPOVĂDUI

Oamenii propovăduiesc solia, care vine din Cer, tuturor locuitorilor pământului (gr. *Euangelidso*), pentru a câștiga oameni pentru Hristos, pentru dragostea și Adevărul Său, pentru El Însuși.

11. APOCALIPSA 14:6 – TUTUROR POPOARELOR

Biserica rămășiței nu se găsește doar la nivel local sau național ci global, la toate popoarele (gr. *Etnos*), semințiile (gr. *Laos*) și limbile (gr. *Gloossa*).

12. APOCALIPSA 14:7 – FRICA DE DUMNEZEU

Temeți-vă (gr. *Phobeo*) de Dumnezeu și dați-I slavă (gr. *Doxa*). Nu este frică, ci respect față de Dumnezeu, și față de maiestatea Sa. Acest respect față de Dumnezeu stă pe primul loc și împiedică frica de oameni, punând capăt tuturor temerilor oamenilor. “Nu este mai mare necazul decât Ajutorul!” Onoarea nu o merită creatura lui Dumnezeu ci Însuși Creatorul.

13. APOCALIPSA 14:7 – ÎNCHINARE

Închinarea (gr. *Proskyneō* – a săruta, a arăta onoare, a se închina) nu este aici atribuită nici unui om, ci doar lui Hristos, care a creat lumea și tot ce este în lume.

14. APOCALIPSA 14:7 – A CREDE ÎN CREAȚIUNE

Hristos a creat această lume (gr. *Poieō* – a face, a crea, a aduce înainte). Apariția lumii nu este o evoluție fictivă, sau o evoluție teistă, ci însuși Hristos a contribuit la apariția acesteia. Credința în Isus Hristos ca Creator se dovedește prin păzirea Sabatului lui Isus. Aici sunt aceleași cuvinte ca și în cele zece porunci (Exod 20,8-11).

15. APOCALIPSA 14:7 – TIMPUL JUDECĂȚII

Timpul judecății (gr. *krisis* – judecată, decizie). Ziua judecății în Vechiul Testament era Yom Kippur, când marele preot intra o dată pe an în Sfânta Sfintelor, pentru a cere personal lui Dumnezeu iertarea păcatelor pentru întregul popor. În Noul Testament, Hristos este marele nostru Preot în templul din ceruri, pe care l-a făcut însuși Dumnezeu. Aici este prezis Yom Kippur în Daniel 8:14 și este văzut în cer (Apocalipsa 11:18,19). Apoi, acolo a început “perioada de judecată” după expirarea celor 2300 de ani/zile în anul 1843/1844. Decizia de a urma pe Hristos este o decizie personală.

16. APOCALIPSA 14:8 – A CĂZUT BABILONUL

Aici nu este vorba despre Babilonul vechi testamental, care nu mai exista pe vremea lui Hristos, ci de Babilonul nou testamental despre care vorbește Petru (1Petru 5:13), care în general se atribuie Romei. În Apocalipsa capitolul 17, Roma este descrisă ca biserică, o biserică statală, iar biserica rămășiței nu are de a face cu ea.

17. APOCALIPSA 14:9 – FIARA

Toți reformatorii și majoritatea teologilor au identificat această fiară, care ședea pe șapte coline, a fi orașul Roma (Apocalipsa 17:9.18) adică papalitatea, care nu poate recunoaște turma cea mică.

18. APOCALIPSA 14:9 – SEMNUL FIAREI

Semnul fiarei (gr. *Charagma* – semn, imprimeu, autoritate și semn al apartenenței) papale este, potrivit confesiunii din Augsburg, schimbarea celor zece porunci de către Roma, prin schimbarea Sabatului cu duminica, acesta fiind semnul autorității papei. Biserica rămășiței de aceea nu ține ziua de odihnă catolică, duminica, ci Sabatul biblic, ziua Domnului Isus Hristos.

19. APOCALIPSA 14:9 – IMAGINEA FIAREI

Imaginea (gr. *Eikon* – copie, reproducere) papalității se găsește în lumea necatolică a consiliului bisericesc mondial și a ecumenismului. Biserica rămășiței pe plan mondial nu aparține acesteia.

20. APOCALIPSA 14:13 – CEI MORȚI SE ODIHNESC

Duhul Sfânt spune, că cei morți se odihnesc (gr. *Anapauomai* – a dormi, a se odihni). Ei dorm până ce vor fi treziți la ziua de apoi. Pentru ei este doar un timp scurt, o secundă, din momentul adormirii până la momentul trezirii în ziua de apoi, când Hristos va chema la viață din mormânt pe toți ai Săi (Ioan 5:28.29, Daniel 12: 2.13). Biserica rămășiței nu se lasă dusă în eroare de spiritism și de apariții false ale lui Isus, și se încred numai în Isus Hristos, Domn peste viață și moarte.

PROFEȚIA CU PRIVIRE LA TURMA CEA MICĂ

Autorul a căutat și studiat, încredințat de conducerea lui Hristos prin Duhul Sfânt, cele douăzeci de indicii ale micii turme, căutând această turmă în rugăciune. Este adevărat, că unele sau uneori chiar mai multe indicii se regăsesc în diferite cercuri creștine, dar toate se regăsesc doar într-o singură biserică mondială – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Advențiștii sunt acuzați uneori a fi o sectă, decăzută din harul lui Dumnezeu, și înșelată de demoni, dar cine urmărește aceste acuzații, va recunoaște nestatornicia acestor afirmații. Nu există nici o învățătură sau practică în această biserică, în care Hristos să nu fie centrul sau țelul ei. Nu există nici autoevaluare: noi suntem biserica adevărată, veniți la noi! Ea arată tuturor calea către Hristos și încurajează pe toți să verifice și să Îl întrebe pe Hristos, iar atunci El le va arăta calea spre turma cea mică. Ei au încredere doar în harul lui Hristos, și în mântuire prin moartea Sa pe cruce, care o primsec prin credință și fără faptele Legii. Ei se cred a fi moștenitorii reformațiunii și ai bisericii primilor creștini, pe care Hristos i-a întemeiat pe stâncă, ducând lucrarea înaintașilor mai departe până la revenirea lui Hristos.

Advențiștii sunt, după cum am relatat mai înainte, misiunea cu cea mai rapidă creștere. În anul 2080, dacă Hristos nu va veni până atunci, pe pământ vor exista zece miliarde de oameni, iar dintre ei jumătate vor fi advențiști, așa arată statistica momentului.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu este, după cum am relatat mai sus, o biserică fără greșeli. În Germania, ciuperca dezbinării ecumenice nu s-a oprit în fața ușilor ei. Oficial nu aparține Consiliului Mondial al Bisericilor, dar în ecumenismul național, în Germania numit ACK, lucrează ca membru. Potrivit dreptului organizației sunt înregistrați trei feluri de membri: membri plini, membri oaspeți și observatori. Între aceste categorii de membri, advențiștii din Germania aparțin celei de a doua grupe ca “membri invitați”, cu toate că, conducerea Conferinței Generale a Advențiștilor de Ziua a Șaptea cu sediul la Washington a sfătuit să nu devină niciodată “membru”. Cu ocazia votului cu privire la această temă, dintre delegații germani, doar o majoritate redusă s-a pronunțat în favoarea unei astfel de calități de membru. Toți sunt

conștienți că este doar o perioadă provizorie, care nu trebuie luată în serios. Adventiștii socotesc, potrivit cuvintelor profetice ale lui Isus, că persecuția și presiunea care vor veni din partea uniunii bisericilor mondiale prin Roma și ecumenism vor crea o schimbare care va duce la excluderea din ACK a tuturor celor care nu urmează țelurile lor. Apoi, toți adventiștii sinceri se vor uni cu toți creștinii sinceri pentru “adevăratul ecumenism” al turmei mici sub un Păstor, Isus Hristos.

Dialogul cu religiile mondiale, după cum se arată spre exemplu în întâlnirea de rugăciune (a papei la Assisi, însemnări ale autorului) sau în tendințele Consiliului Ecumenic al Bisericilor este un semn al unei devieri înfricoșătoare de la adevăr. De aceea trebuie să spunem un NU categoric unui astfel de soi și fel de credință.

Dialogul cu religiile mondiale va trebui să se bazeze pe Cuvântul biblic, spre exemplu, pe Cuvântul profetic al apostolului Pavel din 1 Timotei 4:1-2, unde este scris:

“Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni cari vorbesc minciuni, însemnați cu ferul roș în însuș cugetul lor”. Iar în 2 Timotei 3:5 Pavel scrie: “avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia”.

Pe această linie se află și motivele pentru o evitare clară a ecumenismului.

1. Înțelegerea misiunii și conștiența trimeriei în biserica adventiștilor arată o neconcordanță cu ecumenismul, deoarece relațiile dintre membrii ecumenismului interzic a face lucrare misionară la toate neamurile, națiunile, limbile și popoarele.
2. Adventiștii nu pot susține tendința de unitate, care nu se bazează pe Cuvântul inspirat, pe Cuvântul Bibliei, ci se bazează pe sacrificarea adevărului, și prin aceasta a principiului Sola Scriptura; nu corespund curățeniei Evangheliei.
3. Pe baza înțelegerii profeției din Daniel 7 și Apocalipsa 13 și 17 adventiștii văd în protestantismul decăzut și în puterea politică și religioasă a papalității, împlinirea profețiilor biblice, pentru că au un comportament anticreștin.

Ultimul punct va fi accentuat din nou spre încheiere. A fost vorba de o “Nouă Ordine Mondială” care are ca țintă, să ofere pace și siguranță globală. Hristos avertizează (în Apocalipsa 13:1-18) asupra papalității și a Americii. Cele două puteri joacă un rol important în timpul din urmă, fiind conducătoare în dezvoltarea politică și religioasă viitoare... Cât de mult gândește papa în această direcție, arată interviul cu fostul părinte iezuit (vezi interviul relatat la pagina 163).

Dialogul cu religiile necreștine este identificat a fi o “cădere de la adevăr”. Papa dorește, ca prin dialog, să câștige și bisericele creștine în ACK, lucru care de asemenea este “decădere”. În dialog are loc recunoașterea reciprocă și punerea pe același nivel al partenerului de discuție.

Prin “protestantismul denaturat” și prin “papalitate” se împlinesc în prezent profețiile biblice. Dialogul cu aceste biserici, care s-au îndepărtat de credința în Isus și de Cuvântul Său, le-ar recunoaște și reevalua ca “biserici neplăcute” ceea ce este tocmai împotriva soliei biblice. În același timp, dialogul cu ele ar însemna o anulare a unității soliei Evangheliei veșnice. Dacă solia Evangheliei către bisericele numite creștine sună: “v-ați îndepărtat de Hristos”, atunci “dialogul” este o “recunoaștere” a acestor biserici și în același timp o trădare a soliei.

De aceea aici trebuie spus un “clar și biblic NU”. Ultima evoluție spre un guvern mondial relatată în Apocalipsa 13 nu va fi oprită printr-o colaborare temporară cu ACK. La sfârșit vor exista numai “marea turmă, pe nedrept numită a lui Hristos” și “turma cea mică a lui Hristos” (Luca 12:32), numai persecutori și persecutați (Apocalipsa 13), numai cei care Îl vor primi pe Hristos și cei care Îl vor lepăda (Matei 24:40) când El va veni.

În Biblie se relatează judecata lui Dumnezeu asupra unui proroc, care s-a făcut deopotrivă cu un profet mincinos, cu care a purtat un dialog și nu și-a urmat solia până la sfârșit. El va suferi aceeași soartă cu cea a oamenilor decăzuți și condamnați de Dumnezeu, El a fost judecat. Invitația falsului profet l-a dus în eroare “Vino cu mine... și eu sunt proroc ca tine... [dar] îl mințea” (1 Împărați 13). Aici nu este vorba de un parteneriat pe o perioadă de timp cu bisericele care nu stau de partea adevărului Lui Hristos, ci de “căderea” de la Hristos. De fapt, este vorba

în esență, despre adevăr și minciună, unde nu poate exista compromis , test sau probă, deoarece și această colaborare temporară – “mărturia comună” – cu bisericile “căzute de la Hristos” stă sub judecata lui Dumnezeu.

“Calea, adevărul și viața” este doar Isus Hristos (Ioan 14:6). Isus singur este adevărata apărare în fața ispitei ACK și ÖRK pe calea unei noi guvernări mondiale. *“Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?”* (Iacov 4:4)

Nu un guvern mondial va fi sfârșitul sărăciei, ci revenirea lui Isus Hristos cu putere și Slavă: *“Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și Sfârșitul... Amin vino Doamne Isuse* (Apocalipsa 22:12-13).

VENIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

După cum prima venire a lui Hristos ca om pe pământ a fost un fapt real, așa și a doua Sa venire va fi o realitate absolută.

Privind din cea de a patra dimensiune, putem înțelege clar că revenirea lui Isus va fi văzută în același timp pe întregul pământ. Nu va apărea ascuns în nori sau numai în duh, *“orice ochi Îl va vedea”* (Apocalipsa 1:7). Vine El Însuși, real, adevărat, personal, vizibil, auzit, cu mare putere și slavă, atotputernic, într-o clipă, peste tot.

El va fi văzut în fiecare loc de pe pământ, de fiecare om în același timp. Această cortină, care desparte lumea vizibilă de cea invizibilă va fi “dată la o parte cu mare zgomot”. O dimensiune superioară lumii noastre de acum, va fi activă într-o clipă, cea de a patra dimensiune, care este numai o parte din cele trei dimensiuni ale noastre, lățimea, lungimea și înălțimea. Această a patra dimensiune o putem prezenta doar din punct de vedere matematic, dar nu o putem înțelege deoarece cunoaștem doar categoriile lumii noastre tridimensionale. Este de imaginat faptul că în a patra dimensiune, o bilă va deveni un cerc plat și că din fiecare punct al globului nostru poate fi văzut Dumnezeu venind. Ioan a văzut acest lucru mai dinainte, și descrie ce a văzut:

“Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: “Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:14-17)

“Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul.” Acest eveniment cosmic este descris în Isaia 25:7-9: *“Și, pe muntele acesta, înlătură măhrama care acopere toate popoarele, și învelitoarea care înfășură toate neamurile; nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrămile de pe toate fețele, și îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit. În ziua aceea, vor zice: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că*

ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui!”

Între lumea văzută și cea nevăzută mai există acum o perdea, un zid de despărțire, care desparte lumea tridimensională de cea a celor patru dimensiuni. Ce este aceasta, ne putem imagina tot atât de puțin cum ne putem imagina cea de a patra dimensiune. Această perdea este asemenea unei funcții geometrice atotcuprinzătoare, asemenea noțiunii de lățime, lungime și înălțime. Sau se poate asemăna cu un strat de protecție a pământului, asemenea atmosferei. Acest înveliș va fi făcut sul, el nu va mai exista. În acest moment cea de a treia și cea de a patra dimensiune vor fi una. Aceasta va fi transformarea întregii existențe de pe planeta Pământ, iar cea de a treia dimensiune a spațiului nostru va înceta să mai existe, va fi absorbită de cea de a patra dimensiune. Dacă dorim să comparăm această a patra dimensiune, pe care Hristos o numește în Matei 19:28 “înnoirea tuturor lucrurilor” cu funcțiile lumii noastre tridimensionale, atunci o dimensiune trece în cea superioară ei și încetează să mai existe, ea va fi o parte a dimensiunii superioare; de exemplu: un punct sau o linie este doar o parte a suprafeței, suprafața este doar o parte a spațiului, și acesta este noul, spațiul nostru este numai o parte a hiperspațiului, a celei de a patra dimensiuni.

Prin aceasta, lumea noastră încetează să mai existe; toate formațiunile se destramă asemenea unui castel din cărți de joc, dealurile, insulele, clădirile, toate vor fi mișcate de la locul lor. Va fi un cutremur atotcuprinzător, unde nimic nu va mai sta la locul lui. În același timp noul, noua dimensiune va fi funcțională integrând lumea noastră. Vor intra în acțiune legi cu totul noi și necunoscute. Înălțimea va deveni plată, munții vor fi doar o întindere, cercul pământului numai un disc, parte a unei noi sfere, a unei noi lumi. Depărtarea este iar aproape. Astfel putem înțelege dintr-o dată, cum fiecare om de pe acest pământ Îl va putea vedea în același timp pe Isus venind pe norii cerului. Vor fi atât de aproape de El, încât Creatorul și creatura se vor putea privi în ochi, față către față.

Biblia relatează că vor exista doar două grupe de oameni. Unii vor evita privirea lui Isus și vor plânge de teamă, dorindu-și moartea și implorând munții să cadă asupra lor. Acest comportament Îl face mânios

pe Creatorul plin de iubire. Îl va privi pe fiecare întrebând: De ce nu ai răspuns dragostei Mele față de tine? De câte ori în viața ta nu te-am chemat și avertizat, de ce ai dat la o parte mila și dragostea Mea? Din dragoste pentru tine Mi-am dat viața, pentru a te salva. De ce vrei mai bine să fi pierdut? De ce? Iar întunericul, pe care și l-au dorit, îi va lua din fața ochilor Săi în neant.

Cealaltă grupă, își are întreaga privire ațintită spre Isus. Întreaga lor viață au tânjit să vadă pe Isus. Acum strigă plini de fericire *“Iată, acesta este Dumnezeuul în care aveam încredere...”* (Isaia 25:8.9). Lacrimi ale bucuriei se preling pe obraji. El îi ia în brațe și le șterge lacrimile cu dragoste. Orice suferință, teamă, grijă, durere sau mâhnire, sunt trecute. Acasă la Isus pentru totdeauna! Pe baza noii dimensiuni, relația “tu și eu” va deveni reală și fără sfârșit. Atunci se va împlini ceea ce Isus S-a rugat în Ioan 17:24: *“Tată, vreau ca acolo unde Sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.”* Această slavă a lui Isus Hristos va fi veșnică.

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Guvernul mondial este planificat sistematic de mai bine de două sute de ani. Acum stăm în fața desăvârșirii lui. Nu puține voci sunt de părere că guvernul mondial este de mult la lucru, în spatele ușilor închise. Dar nu politicienii sunt cei care guvernează ci oamenii de afaceri. Comisia Trilaterală, Bilderberger, Consiliul pentru Relații Externe, multimilionarii, ONG-urile, ONG-urile împreună cu Agenda 21, Iluminații, Francmasoneria, iezuiții și Opus Dei, toți se îndreaptă spre aceeași țintă: Noua Ordine Mondială! “Pace, dreptate, și protejarea creațiunii”, așa sună noul slogan, asemenea vechiului slogan: egalitate, libertate, fraternitate. Este exact după ceea ce tânjește lumea.

Paradisul pierdut de pe pământ va fi recâștigat. Religiile și bisericile acestei lumi nu au fost capabile de acest lucru și au eșuat. Așteptarea oamenilor în vederea revenirii lui Hristos, a fost zadarnică, acum oamenii trebuie să pună mâna și să creeze o împărăție a lui Hristos. Lumea va trebui să fie condusă de o Centrală, iar guvernele naționale sunt numai obstacole în calea păcii mondiale. Religiile trebuie să îngroape toate certurile, și să se unească într-o religie mondială. Va trebui să mai existe doar cetățeni mondiali, cu o singură credință și un singur guvern.

Aceste planuri sună ispititor, și majoritatea oamenilor va aproba aceste planuri fericită: în sfârșit pace, în sfârșit dreptate!

Cei care se gândesc puțin și privesc înapoi la istoria omenirii se întreabă de ce a fost Paradisul pierdut? Pacea mondială care domnea la început, a fost întreruptă de oameni, părăsind legea cu privire la dreptate, ordine și pace, și nu au putut până astăzi să o refacă. Ei înșiși s-au depărtat de Dumnezeu și de Împărăția Sa creându-și propria religie. Pot ei oare singuri să creeze un stat al lui Dumnezeu cu pace pentru toți oamenii acestei planete? Cum pot fi îndepărtate din inimile oamenilor, ura și invidia, certurile și nedreptatea, cum poate fi îndepărtat egoismul și dorința de a conduce? Toate încercările au eșuat, omul a rămas același. “Împărăția lui Dumnezeu,” spune Hristos, “este în voi!” Omul nu se poate schimba singur în ciuda tuturor eforturilor. O nouă ordine mondială poate fi posibilă numai cu un om nou. Acest om nou este o creațiune, pe care Însuși Dumnezeu o efectuează în inima omului. Toți cei care acceptă

acest act al creațiunii mântuitoare, vor pregăti adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, care este la ușă. Profetia biblică arată clar și răspicat, faptul că ultimul semn înainte de revenirea lui Hristos va fi o așa-zisă mișcare a păcii la nivel mondial (1Tesaloniceni 5:1-5). Acest lucru îl trăim noi astăzi.

Cine privește înapoi în istorie, poate recunoaște că toate încercările în a uni oamenii, s-au făcut doar prin obligație și dictatură care, după o anumită perioadă de timp, a dat greș, după cum arată multe exemple. Va trebui din nou să se încerce, instaurarea unei noi ordini mondiale prin intermediul forței și obligativității? Ne îndreptăm oare, urmărind parolele triumfale ale unui stat polițienesc, spre o dictatură globală, unde nu va mai exista libertatea persoanei, sau libertatea de conștiință? Nu este aceasta terminarea împărăției lui Antihrist, care a fost deja prezisă în Biblie?

Pentru toți aceia care s-au născut din nou în Hristos, devenind astfel oameni noi, noua ordine mondială a împărăției omenești a lui Antihrist le va aduce suferință și prigoană. Dar curajul prin Isus Hristos îi va ajuta să rămână statornici: *“Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”* Ioan 14:1-3.

Atunci va începe adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, care este fără sfârșit. Acest lucru este descris în toate detaliile în ultimele două pagini ale Bibliei.

Astăzi fiecare are posibilitatea de alegere: Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu?

ANEXA A

DOUĂZECI DE CUVINTE ALE LUI ISUS CU PRIVIRE LA REVIZUIRE ȘI LA REABILITARE ÎN PERIOADA JUDECĂȚII DE CERCETARE

Bonhoeffer a atras atenția asupra unui mare pericol între creștini. El a numit acest lucru “har ieftin”. Cine este grațiat (iertat) de Dumnezeu și îi sunt iertate toate păcatele prin moartea lui Isus pe cruce, cine n-a putut experimenta acest lucru în viața sa, nu este salvat pe deplin pentru veșnicie. Doar acela care își pune viața în concordanță cu voia lui Dumnezeu și rămâne până la sfârșit așa, este cu adevărat salvat. Chiar și această izbândă și victorie asupra răului este posibilă doar prin har, dar nu este un “har ieftin” ca un dar, din care se poate lua o viață întreagă, ci este o adevărată părtășie cu Hristos, o viață din har. Este numită sfințenie. *“Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.”* Evrei 12:14

Cine va ajunge prea tâziu, va pierde viața veșnică.

De douăzeci de ori Hristos atrage atenția la acest lucru:

1. Matei 18:21-35 - Unui datornic îi este iertată toată datoria, el este reabilitat și are dreptul de a-și păstra funcția, ca și cum nu ar fi făcut nimic rău. Dar acest om nu-l iartă pe vecinul său care are o mică datorie la el. El l-a aruncat în temniță distrugându-i întreaga existență. Pe baza acestei fapte are loc o judecată de cercetare, apoi acestui om îi este retrasă iertarea. El este pierdut cu toate că odată fusese achitat.

2. Matei 7:21-23. Urmașii lui Isus care au făcut lucruri mari în numele Său, sunt, cu toate acestea, găsiți vinovați de către Hristos, deoarece stau departe de Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci.

3. Matei 22:1-14. Împărăția lui Dumnezeu este prezentată ca o nuntă. Unul dintre oaspeții așezați la masă nu are haină de nuntă. Acest lucru este considerat un act de desconsiderare și ofensă adusă gazdei, fiind

sanționat public, după ce gazda a supus unor verificări pe toți oaspeții asemenea unei judecăți de revizuire.

4. Matei 23:1-36. Aici este vorba despre cei chemați de Dumnezeu, teologi și conducători ai poporului lui Dumnezeu. Ei se pretind a fi intangibili și ireproșabili, refuzând un consiliu de verificare. Hristos nu mai poate face nimic pentru ei; aceștia au blocat intrarea spre Împărăția lui Dumnezeu. Hristos pronunță sentința: “Voi nu veți intra înăuntrul!”

5. Matei 24:45-51. Doi slujitori ai lui Dumnezeu ajung la judecata de cercetare a lui Hristos. Unul va fi salvat, iar celălalt pierdut, deoarece viața lui nu corespunde cu mărturia lui, nefiind observată o părere de rău din partea sa.

6. Matei 25:1-13. Aici sunt relatate două categorii de fecioare. Amândouă au înaltul privilegiu de a însoți mirele în sala de nuntă. Dar jumătate din ele s-au descalificat datorită ușurătății lor și astfel sunt pierdute. Au fost chemate dar nu alese, nu au putut face față cercetării publice.

7. Matei 25:14-30. Aici se vorbește despre servii lui Dumnezeu, cei chemați de Dumnezeu. Lor le-au fost încredințați talanți de argint pentru a-i administra, iar pentru acest lucru au fost trași la răspundere. Când a venit vremea socotelilor s-a dovedit că unul dintre ei era un slujitor rău și leneș, care nu și-a îndeplinit misiunea. Personal era cunoscut ca și serv al lui Dumnezeu, dar cu ocazia cercetării publice nu a făcut față. De asemenea, în fața judecății de cercetare, își pierde slujba și viața.

8. Matei 26:20-25; 47-50. Din cei doisprezece apostoli ai lui Hristos unul este trădător. Hristos încearcă totuși să-l salveze și i-a spus, cu iubire, cu ocazia trădării, “prietene...”. Dar Iuda nu s-a lăsat salvat și a dispărut în mulțime.

9. Luca 12:8-10. Aici Hristos ne vorbește despre soarta urmașilor Săi. Ei vor fi supuși unei judecăți de cercetare în fața “Tatălui și a îngerilor

Săi”. Pentru unii este o judecată de reabilitare fiind iertați public, iar pentru alții o judecată de cercetare, fiind condamnați public.

10. Luca 13:1-9. Prin exemplul smochinului neroditor se arată soarta urmașilor lui Isus, care în ciuda cunoștințelor lor bune nu fac ceea ce este bine. “Răbdarea și harul lui Dumnezeu are limitele sale. Dacă bunătatea și seriozitatea nu au putut crea vlăstarul roditor vine securea” spune o notă a bibliei jubiliare.

11. Luca 13:23-27. Exemplul ușii închise ar trebui să fie în atenția slujitorilor lui Dumnezeu, pentru a nu trata cu ușurință cuvintele Sale. Va veni momentul când intențiile bune nu mai sunt de ajuns. Ușa harului din templul ceresc va fi închisă, acum judecata s-a sfârșit, este prea târziu.

12. Luca 13:28-30. *“Cei din urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi cei de pe urmă... vor fi dați afară.”* O judecată de cercetare va hotărî asupra acestui lucru.

13. Luca 14:15-24. Cu ocazia unei nunți sunt invitați ca oaspeți prietenii gazdei, dar nu apare nici măcar unul. Toți se scuză. Erau de fapt prieteni, dar acum datorită comportamentului lor greșit sunt lepădați.

14. Ioan 6:66-68. “Voi nu vreți să vă duceți?” i-a întrebat Hristos pe ucenicii Săi. El a chemat șaptezeci de conlucrători, dar s-au supărat din pricina cuvintelor neînțelese rostite de Isus. Ar fi putut aștepta și întreba, dar din cauza nerăbdării lor s-au pierdut. Întrebările fără răspuns nu sunt un obstacol în calea credinței, când este vorba de relația cu Creatorul atotștiutor și înțelept. “Dumnezeul meu, nu te înțeleg dar mă încred în Tine.” Stând la capul unui bolnav, Martin Luther a spus următoarele: “Când căile Domnului ni se par uneori întunecate, atunci întunericul nu este pe căile lui Dumnezeu ci numai în ochii noștri”. Cei șaptezeci de ucenici au pus inteligența lor mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și L-au părăsit pe Isus. Cuvintele lui Isus le-au devenit judecată.

15. Ioan 15:2. În parabola cu privire la viță și mlădiță, urmașii lui Hristos sunt asemănați cu vița, care aduce sau nu roadă. Cel ce aduce roadă va fi curățat de Hristos, pentru a aduce mai multă roadă. Iar cine nu aduce roade, își pierde poziția de urmaș al lui Hristos și va fi pierdut. Și în acest caz va decide o judecată publică.

16. Ioan 15:9.10. Hristos ne cere să rămânem în dragostea Lui. Există o piatră de încercare, dacă dragostea față de Hristos este durabilă și sinceră, și aceasta este ținerea celor zece porunci (1 Ioan 2:4) “Cine zice: ‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el”. Acest lucru atrage atenția asupra judecății din templul din ceruri, unde este vizibil chivotul cu cele zece porunci. Potrivit celor zece porunci va fi judecat fiecare urmaș a lui Hristos, dacă poate fi reabilitat sau se va pierde în urma acestei cercetări.

17. Ioan 8:31-44. Ucenici ai lui Hristos adevărați sau falși. Cei adevărați vor rămâne cu Isus, pe când cei falși vor sta de partea Satanei, fiind nimiciți împreună cu el. Decizia cu privire la acest lucru se va lua la judecata din ceruri, public, în fața ochilor întregului Univers.

18. Apocalipsa 2:4.5. Judecata cu privire la biserica din Efes. “*Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai pierdut dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești*”. Dacă iubirea de sine este mai mare decât iubirea față de Hristos, va cădea în fața judecății, deoarece nu există un motiv întemeiat pentru desconsiderarea dragostei lui Hristos.

19. Apocalipsa 3:5. Numele nostru poate fi iarăși șters din cartea vieții. “*Cine crede în Fiul are viață veșnică*” Ioan 3:36. “*Bucurați-vă, că numele voastre sunt scrise în cartea vieții*” Luca 10. 20. “*... cu ceilalți tovarăși de lucru ai mei, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții*” (Filipeni 4:3). În cer “*în fața Tatălui Meu și a îngerilor Lui*”, acum are loc cercetarea cărții vieții. Cu ocazia judecății se va decide dacă numele nostru va rămâne scris sau nu.

20. Apocalipsa 2: 7.11.17.26; 3:5.12.21. În aceste șapte pasaje Isus vorbește despre “învingătorii” care vor veni în Împărăția lui Dumnezeu. Aici se găsește în greacă cuvântul *Nicao* – a învinge, într-un război sau ceartă pentru stabilirea dreptății. În războiul cu sine însuși, cu lumea, și cu Satana fiecare poate să învingă prin Hristos.

La judecata de cercetare din ceruri Isus pășește în față pentru fiecare din cei care s-au încrezut în El pe deplin. Salvarea și ajutorul vin numai prin El.

ANEXA B

CELE ZECE PORUNCI (EXODUL 20:1-17)

“Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, și a zis:

‘Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

Să nu ucizi.

Să nu preacurvești.

Să nu furi.

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

Să nu poțtești casa aproapelui tău; să nu poțtești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.’”

Bibliografie

- Adam, Karl, Una Sancta in katholischer Sicht, Düsseldorf 1948.
- Aland, Kurt u.a., The Greek New Testament, Stuttgart 1993.
- Allen, G. Die Insider - Wohltäter oder Diktatoren?, Wiesbaden 1980.
- Ambrosini, M., Die Geheimen Archive des Vatikans, München 1974.
- Arbeitsgemeinschaft Christlicher Kirchen in Deutschland, Ökumene 1994.
- Baron, Will, Ich war ein Priester des New Age, Lüneburg 1995.
- Bauer, Jörg, Auf dem Weg zur sichtbaren Einheit“, Lahr 1997.
- Beck, H.W., Biblische Universalität und Wissenschaft, Weilheim 1994.
- Bello, N.L., Die Milliarden des Vatikan - Das Wirtschaftsimperium der Römischen Kurie, Wien 1970.
- Bergmann, Gerhard, Kirche am Scheideweg - Glaube oder Irrglaube, Gladbeck 1967.
- Beyerhaus/ v.Padberg, Der Konziliare Prozess - Utopie und Realität, Asslar 1990.
- Bodinus, Fritz, Am Sterbelager der Evangelischen Landeskirche, Bielefeld 1931.
- Borchert, Otto, Der Goldgrund des Lebensbildes Jesu, Konstanz 1924.
- Borowski, Wolfgang, Christus und die Welt des Antichristen, Aglasterhausen 1984.
- Die neue Welt“-Vorspiel d. Hölle, Pro Fide Catholica 1995.
- Brakelmann, G., Kirche in Konflikten ihrer Zeit, München 1981.
- Browning, Robert, Julian der abtrünnige Kaiser, München 1977.
- Bühne, Wolfgang, Spiel mit dem Feuer, Bielefeld 1991.
- Die Propheten kommen, Bielefeld 1994.
- Dritte Welle - Gesunder Aufbruch?, Bielefeld 1992.
- Club of Rome, Die erste globale Revolution, Frankfurt 1993.
- D'Aubigné, Geschichte der Reformation, Stuttgart 1861.
- De Rosa, Peter, Gottes Erste Diener - Die dunkle Seite des Papsttums, Knaur TB 1991,
- De Ruiter, R., Die 13 satanischen Blutlinien, Pro Fide Catholica 1999.
- Deschner, Karlheinz, Die Vertreter Gottes, München 1994.
- Kirche und Krieg, Stuttgart 1970.
- Deutsche Bischofskonferenz, Gemeinsames Zeugnis, Bonn 1982.
- Gemeinsame Kirchliche Empfehlungen, Bonn 1981.
- Ökumen. Dialog über Kirchengemeinschaft, Bonn 1987.
- Päpstlicher Rat zur Förderung der Einheit, Bonn 1993
- Taufe, Eucharistie und Amt, Bonn 1987.

Verlautbarungen des Apostolischen Stuhles 25 A.
 Die Bibel nach der Übersetzung Martin Luthers, Stuttgart 1990.
 Döllinger, Ignaz von, Das Papsttum, Darmstadt 1969.
 Douglas, J.D., Dictionary of the Christian Church, Grand Rapids, Michigan 1979.
 Durant, Will, Kulturgeschichte der Menschheit, Lausanne.
 Eberhardt, Walter, Wege und Irrwege der Christenheit, Berlin 1968
 Fahlbusch, Erwin, Hg., Evangelisches Kirchenlexikon, Göttingen.
 Fischbacher, Karl, Themen zur religiös kirchlichen Lage nach dem Konzil,
 Wien 1967.
 Fisher, Nicholas, Understanding Tongues, Grantham England.
 Franke-Griecksch, Ekkehard, Der Namenlose Krieg, Leonberg 1989.
 Frey, Arthur, Der Katholizismus im Angriff, Zürich 1948.
 Frey, Hellmuth, Zusammenschluss der Kirchen?, Liebenzell 1973.
 Friedlmayer, Helmut, Der Ökumenismus-Schwindel, Pro Fide Catholica 1994.
 Fries/Pesch, Streiten für die eine Kirche, München 1987.
 Fromm, L.E., The Prophetic Faith of Our Fathers, Washington 1950.
 Gallig, K. Die Religion in Geschichte u. Gegenwart, Tübingen 1957.
 Gassmann, Lothar, New Age - Kommt die Welteinheitsreligion?, Bad
 Liebenzell 1987.
 Gelamur, Anne-Marie, Der Katholizismus, München 1977.
 Geppert, W., Ist kirchliches Lehrchaos protestantisches Schicksal?, Neuffen
 1953.
 Gottwaldt, Wilhelm, Biblisches Zungenreden heute?, Bad Liebenzell 1973.
 Grabinski, Bruno, Flammende Zeichen der Zeit, Wiesbaden.
 Grafen, Heinrich, Gemeinde Jesu - ökumenisch-katholisch vereinnahmt?,
 Wuppertal 1987.
 Griffin, Des, Die Herrscher - Luzifers 5. Kolonne, Wiesbaden 1980.
 Gruehn, Werner, Die Frömmigkeit der Gegenwart, Konstanz 1960.
 Guggisberg, Kurt, Die römisch-katholische Kirche, Zürich 1946.
 Guinness, Grattan H., Schlüssel zu der Apokalypse, Berlin 1901.
 Das Nahende Ende Unseres Zeitalters, Berlin 1889.
 Halfmann, Hermann, Kirchengeschichte, Berlin 1912.
 Hamp/Stenzel/Kürzinger, Die Heilige Schrift, Aschaffenburg 1964.
 Hampe, Johann Christoph, Ende der Gegenreformation ?, Stuttgart 1964.
 Haneberg, Daniel, Geschichte der biblischen Offenbarung, Regensburg 1850.
 Hasel, Gerhard, Die Biblische Zungenrede, Lüneburg 1995.
 Heer, Friedrich, Kreuzzüge - Gestern, Heute, Morgen, Luzern 1969.
 Heiler, Friedrich, Das Wesen des Katholizismus, München 1920,
 Hempelmann, Reinhard, Volkskirche und charismatische Bewegungen,
 Stuttgart 1995.

Glossolalie in den Pfingstbewegungen, Stuttgart 1996.
 Neue Gemeinden in Deutschland, Berlin 1996.
 Hermens/Kohlschmidt, Protestantisches Taschenbuch, Leipzig 1905.
 Herrmann, Horst, Johannes Paul II., München 1995.
 Kirchenfürsten zwischen Hirtenwort und Schäferstündchen.
 Heussi, Karl, Kirchengeschichte, Tübingen 1913.
 Hislop, Alexander, The Two Babylons, London 1989.
 Hoensbroech, Graf Paul von, Rom und das Zentrum, Leipzig 1907.
 Das Papsttum in seiner sozial-kulturellen Wirksamkeit, Leipzig 1907.
 Höffner, Kardinal Joseph, Unser Sonntag, Köln 1985.
 Holzhauer, Rudi, Dass euch niemand verführe - Persönliche Erfahrungen mit
 der Charismatik, Wuppertal 1995.
 Homuth, Norbert, Dokumente der Unterwanderung, Nürnberg 1997.
 Hunt/ McMahon, Die Verführung der Christenheit, Bielefeld 1987.
 Jackson, S.M., Schaff-Herzog Encyclopedia, Grand Rapids 1960.
 Jansen, Albert und Dorothea, Appell für Morgen, Ennepetal 1993.
 Kasper, Walter, Glaube und Geschichte, Mainz 1970.
 Kawerau, Peter, Die ökumenische Idee seit der Reformation, Stuttgart 1968.
 Kienitz, Roderich von, Die Katholische Kirche als Weltreich, Oberursel 1948.
 Knopp, Guido, Vatikan - Die Macht der Päpste, Bertelsmann 1997.
 Koch, Kurt, Okkultes ABC,
 Seelsorge und Okkultismus, Wüstenrot 1953.
 Krüger, Hanfried, Hg. Ökumene Lexikon, Frankfurt 1987.
 Küng, Hans, Christ sein, München 1974.
 Ewiges Leben?, München 1982.
 Konzil und Wiedervereinigung, München 1960.
 Rechtfertigung, München 1957.
 Unfehlbar? - Eine Anfrage, München 1970.
 Küneth/ Beyerhaus, Reich Gottes oder Weltgemeinschaft?, Bad Liebenzell
 1975.
 Kurtz, Joh. Heinrich, Kirchengeschichte, Leipzig 1887.
 La Rondelle, H., End-Time Prophecies of the Bible, Sarasota 1997.
 Lanares, Pierre, Wer wird die Welt beherrschen?, Hamburg.
 Lay, Rupert, Die Ketzer, München.
 Lea, Henry Charles, Die Inquisition, Nördlingen 1985.
 Lehmann, Karl, Dialog der Kirchen, And 5, II. Freiburg
 Lehmann/Pannenber, Lehrverurteilungen - Kirchentrennend, Ökumenischer
 Arbeitskreis,
 Lembeck/Bonifatius, Die Diskussion über Taufe, Eucharistie und Amt
 1982-1990.

Leon-Dufour, Xavier, Biblical Theology, London 1987.
 Löwenich, Walter von, Der Moderne Katholizismus, Witten 1956.
 Makowski, Michael, Letzter Aufruf!, Lüneburg 1997
 Manhattan, Avro, Der Vatikan und das XX. Jahrh., Berlin 1960.
 The Vatican Billions, Chino CA, 1983.
 The Vatican Moscow Washington Alliance, Chino CA 1982.
 Martin, Malachi, The Keys of this Blood, New York 1990.
 Matt, von / Kühner, Die Päpste, Würzburg 1963.
 Miller, Rene Füllöp, Macht und Geheimnis der Jesuiten, Berlin 1929.
 Morrison, Allan, Ökumene - das trojanische Pferd in der Gemeinde, Dillenburg
 1994.
 Moulin-Eckart, Richard Graf Du, Deutschland und Rom, München 1904.
 Mühr, Alfred, Das Kabinett Gottes - Politik in den Wandelgängen des Papstes,
 Düsseldorf 1971.
 Nissen, H.E.,...und der Geist schrie, Bad Liebenzell 1975.
 Noorbergen, Rene, Charisma of the Spirit, Mountain View CA 1975
 Oehninger, Friedrich, Geschichte des Christentums, Konstanz 1897.
 Ökumenische Zentrale, Materialdienst, im Auftrag der Arbeitsgemeinschaft
 Christlicher Kirchen.
 Oliver, Daniel, Der Fall Luther, Stuttgart 1972.
 Omenzetter, A., Alarm um die evangelische Gemeinde der Reformation, Lahr
 1968.
 Paris, Edmond, The Secret History of the Jesuits, Chino CA 1975.
 Ploetz, Illustrierte Weltgeschichte, Freiburg 1982.
 Propyläen Weltgeschichte, Ulstein 1960.
 Raffalt, Reinhard, Wohin steuert der Vatikan?, München 1973.
 Rahner, Karl, Kleines Konzilskompendium, Freiburg 1987.
 Rahner, Karl, Sacramentum Mundi, Münster 1968.
 Ranke, Leopold von, Deutsche Geschichte im Zeitalter der Reformation,
 Wiesbaden.
 Die Geschichte der Päpste, Wiesbaden.
 Reid, Edward G., Even at the door, Hagerstown 1994.
 Rendal, G.-F., Ich rede mehr als ihr alle in Zungen, Telos 1985.
 Richard, H.M.S., One World, Washington 1972.
 Richter, Julius, Welt-Ende? Das Problem der Eschatologie einst und heute,
 München 1956.
 Robertson, A.T., Word Pictures in the New Testament, Nashville TE 1930.
 Robertson, Pat, The New World Order, Dallas 1991.
 Ryssel, Fritz Heinrich, Protestantismus Heute, Frankfurt 1959.
 Schelz, Sepp, Weltkirche in Aktion, München 1968.

Schlosser, F.C., Weltgeschichte, Berlin.

Schubert, Hans von, Roms Kampf um die Weltherrschaft, Halle 1888.

Schultz, Hans Jürgen, Die Wahrheit der Ketzer, Stuttgart 1968.

Schulze, Marianne, Die Entstehung Europas, Stuttgart 1994.

Schütte, H., Um die Wiedervereinigung im Glauben, Essen 1959.

Semlyen, Michael de, Alle Wege führen nach Rom, Hamburg 1993.

Shallis, Ralph, Zungenreden aus biblischer Sicht, Wuppertal 1987.

Slotosch, W., Das Geld mit dem wir leben müssen, Stuttgart 1971.

Sohm, Rudolf, Kirchengeschichte im Grundriss, Leipzig 1892.

Staudinger, Josef, Wann kommt die Endzeit?, Innsbruck 1961.

Stauffer, Ethelbert, Christus und die Cäsaren, Hamburg 1960.

Steigleder, Klaus, Das Opus Dei - eine Innenansicht, München 1996.

Stemberger, Günter, 2000 Jahre Christentum, Herrsching 1983.

Stott, John, Issues Facing Christians Today, London 1984.

Strong, A.P., Systematic Theology, London 1965.

Studnitz, Hans-Georg von, Ist Gott Mitläufer?, Stuttgart 1969.

Sutton, W.J., The Illuminati, USA 1983.

Taylor, G.R., Zukunftsbewältigung, Hamburg 1978.

Tibusek, Jürgen, Die Neue Religiöse Kultur, Giessen 1988.

Tobler, G., Das Zungenreden, Zürich.

Uhlhorn, G., Kämpfe und Siege des Christentums, Stuttgart 1898.

Urban/Wagner, Hg., Handbuch der Ökumenik, Paderborn 1988.

Van Helsing, Jan, Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert, Rhede 1995.

Vatja, Wilmos, Die Einheit der Kirche in Christus, in Kerygma und Dogma 1995/3.Göttingen.

Wall, Bernhard, Der Vatikan - Reich ohne Grenzen, Stuttgart.

Walsh, Michael, Die Geheime Welt des Opus Dei, München 1992.

Walther, Daniel, Das Zeitalter der Reformation, Darmstadt 1958.

Webber, Robert W., The Church in the World, Grand Rapids 1986.

Wilson, Larry, Questions on Revelation, Brushton New York 1993.

Wolf, Hans-Jürgen, Neuer Pfaffenspiegel, Dornstadt 1990.

Woodrow, Ralph, Die Römische Kirche Mysterien-Religion aus Babylon, Marienheide 1992.

Wurm, Paul, Handbuch der Religionsgeschichte, Calw 1904.

Yallop, David, Im Namen Gottes?, Knauer TB 1988.

Zange, Friedrich, Zeugnisse der Kirchengeschichte, Gütersloh.

Zierer, Otto, Sieg des Kreuzes, München 1983.

ALTE CĂRȚI

LA EDITURA ZAPPY'S:

- ***Scăpare la Dumnezeu*** - Jim Hohnberger - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- ***Viață din belșug*** - Jim Hohnberger - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- ***Evanghelia este despre oameni*** - Jim Hohnberger - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- ***Veniți deoparte*** - Jim Hohnberger - Continuare a cărții *Scăpare la Dumnezeu*

- ***Educație pentru părinți*** - Sally Hohnberger - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților — prin Duhul!

- ***Revoluție la Vatican*** - Martin Kobiałka - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- ***Salvare din univers?*** - Martin Kobiałka - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inunda lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **Îmbrăcăminte și podoabe** - S. Bacchiocchi - Cartea este dedicată tuturor celor care aleg să urmeze simplitatea stilului de viață a lui Isus Hristos, chiar în îmbrăcăminte și înfățișarea lor.

- **Ultimul tren** - Morris Venden - Ultimul tren oferă puncte de vedere noi, revelatoare (unele chiar șocante) asupra problemelor cu care urmează să ne confruntăm în zilele care vor veni. Ceea ce veți citi în această carte va influența viața dumneavoastră pentru totdeauna.

- **Trâmbița dimineții** - Lewis Walton - Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- **A patra uimire** - Alberta Mazat - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit** - George R. Knight - Un studiu despre păcat și mântuire.

"Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului** - Sebastian Tîrîu - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ead scrie cu lux de amănunt despre sensul ființei umane, bătăgrea călătoriei lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Eranom al călătoriei credincioșilor. Fiecare născut în împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de pace în viața sa. Experiența de viață prezentată în această carte vă va ajuta să înțelegeți adevărul.

- *Un miracol al străzii* - Cheri Peters - Să ascuți povestirea lui Cheri Peters înseamnă să fii schimbat pentru totdeauna. Să o întâlnești personal pe Cheri înseamnă să întâlnești un miracol de bună credință în carne și oase. De la vârsta de treisprezece ani și până la douăzeci și trei de ani, Cheri Peters a trăit pe străzi. Abuzată sexual de tatăl ei, neiubită și respinsă de către mama sa, a dus o existență aspră printre numeroasa populație urbană americană a celor lipsiți de un adăpost. Aceasta este povestea ei — una pe care nu o vei uita curând. Viața lui Cheri a fost crudă și ea nu a făcut nici o încercare de a atenua părțile dureroase ale acestei narațiuni. Nu este înfrumusețată pentru cei pretențioși sau de dragul rafinamentului spiritual. Este o poveste adevărată despre cum este să găsești scăpare din a fi o jucărie a diavolului și a deveni o mireasă a lui Hristos. Ne arată cum Dumnezeu încă găsește frumusețe în cenușă, și cum dragostea Lui poate transforma firul unei vieți frânte, în aur curat.

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@gmail.com